

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2014/2015

Prvi razred

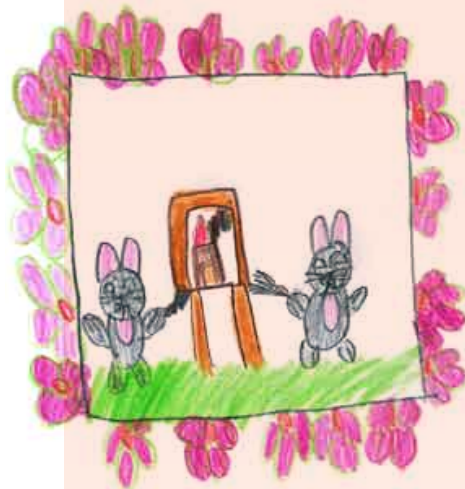
ZAJČKOV ROJSTNI DAN

BILO JE JUTRO. MAMA ZAJČKA JE PREBUDILA SVOJEGA ZAJČKA Z DOLGIM POLJUBOM. SIVČEK JE TA DAN PRAZNOVAL SVOJ ČETRTI ROJSTNI DAN.

ODSKAKLJAL JE K PRIJATELJU, DA BI GA POVABIL NA PRAZNOVANJE. PRIJATELJ TINE SE JE NJEGOVEGA POVABILA ZELO RAZVESELIL. PODARIL MU JE VLAKEC.

SKUPAJ STA NATO ODŠLA NA ZAJČKOV DOM, KJER JU JE ČAKALA TORTA. TO PA ŠE NI BILO VSE. MAMA IN OČKA STA SVOJEMU SIVČKU PODARILA PRIBOR ZA SLIKANJE. SIVČEK IN TINE STA GA TAKOJ UPORABILA. SEDLA STA V TRAVO IN NASLIKALA SVOJO KMETIJO.

Diana Bevčič, 1. b

ZAJČEK TIM

NEKEGA DNE SE JE ZAJČEK TIM ODPRASIL V GOZD. ZAGLEDAL JE PRIJATELJICO VEVERICO, KI SE MU JE PRIDRUŽILA PRI SPREHODU.

VEVERICA JE SKAKLJALA PO VEJAH DREVES IN GLEDALA, V KATERI SMERI JE POT BOLJ ZANIMIVA. KRENILA STA PROTI TRAVNIKU DESNO, OD KODER JE BILO SLIŠATI GLASBO.

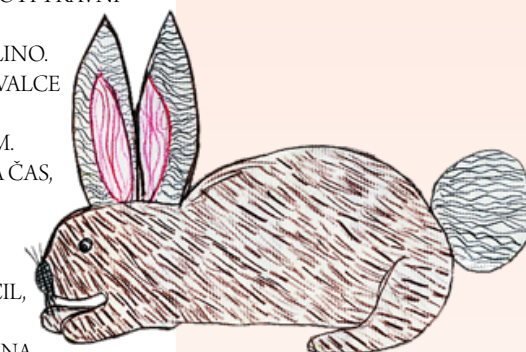
NJUN PRIJATELJ MUREN JE VADIL NA SVOJO VIOLINO. NJEGOVA GLASBA JE PRIVABILA TUDI OSTALE PREBIVALCE GOZDNEGA ROBA.

SKUPAJ SO PRISLUHNI LI MURNOVIM MELODIJAM. ZAJČKU TIMU JE BILO TAKO VŠEČ, DA JE POZABIL NA ČAS, KO BI SE MORAL VRNITI DOMOV.

PRIŠEL JE Z VELIKO ZAMUDO. NJEGOVA MAMA JE JOKALA.

KO JO JE VIDEL TAKO ZASKRBLJENO, SE JE ODLOČIL, DA BO V BODOČE BOLJ PAZLJIV.

DA PA BO NJEGOVA MAMA SPET VESELA, BO MURNA PROSIL, NAJ TUDI NJEJ ZAIGRA NA VIOLINO.

Lara Benigar, 1. a

SINICA IN VEVERICA

NEKEGA DNE JE SINICA ODLETELA ISKAT HRANO ZA SVOJE MLADIČKE.

MED POTJO JE SREČALA MNOGO PTIČEV, KI SO TUDI ISKALI HRANO ZA SVOJE MLADIČKE.

ZAGLEDALA JE VELIKO KROGLO IZ VEJ, V KATERI JE BILO VELIKO LEŠNIKOV IN OREHOV. VZELA JE NAJMANJŠI OREH Z LUKNJICO. S KLJUNČKOM JE IZ NJEGA POTEGNILA JEDRCE.

Z JEDRCEM V KLJUNU JE HOTELA POLETETI K SVOJIM MLADIČKOM. NAENKRAT SE JE PRIKAZALA VEVERICA IN ZAČELA KRIČATI. SINICA SE JE ČUDILA, ZAKAJ VEVERICA KRIČI. KO JE SPOZNALA, DA SO OREHI NJENI, SE JI JE OPRAVIČILA, KER TEGA NI VEDELA. VEVERICA JE BILA DOBREGA SRCA. ODPUSTILA JI JE IN JI ZA POVRH DALA ŠE EN OREH.

OD TAKRAT SE IMATA SINICA IN VEVERICA RADI.

Tija Štemberger, 1. b

IZGUBLJENI ZAJČEK

PO ZAJTRKU SE JE ZAJČEK OBLEKEL IN SE ODPRAVIL V GOZD K PRIJATELJEM. SKUPAJ SO SE IGRALI SKRIVALNICE. PRVI JE MIŽAL ZAJČEK.

KO JE PREŠTEL DO 20, JIH JE ZAČEL ISKATI.

HODIL JE IN HODIL IN SPOZNAL, DA SE JE IZGUBIL.

ŽIVALI, KI SO SE POSKRILE, SO SE ZAČELE DOLGOČASITI. PRIŠLE SO IZ SVOJIH SKRIVALIŠČ. NEKDO IZMED NJIH JE POMISLIL, DA SE JE ZAJČEK MORDA IZGUBIL. ZAČELA SE JE PRAVA ISKALNA AKCIJA.

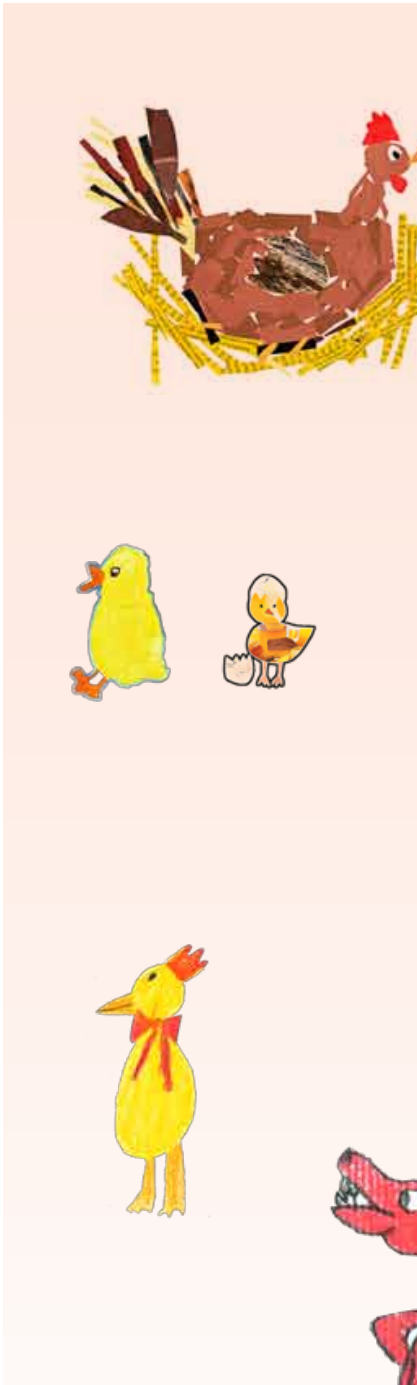
MIŠKA JE GLEDALA POD KAMNE, GOZDNI ZAJČEK JE ISKAL POD DREVESI, V NJIHOVIH KROŠNJAH PA JE ZAJČKA ISKALA VEVERICA.

PO KRATKEM ČASU GA JE ZAGLEDALA. NEKAJ METROV STRAN JE SEDEL NA SKALI IN JOKAL.

ŽIVALI SO POHITELE K NJEMU. NAMESTO DA BI ON ISKAL NJIH, SO ONE NAŠLE NJEGA. BIL JE PRESREČEN, KO SO GA OBKROŽILE.

SKUPAJ SO SE VRNILI DOMOV IN PROSLAVILI SREČNI KONEC ISKALNE AKCIJE TER SVOJE PRIJATELJSTVO.

Lovro Rome, 1. a

NAVIHANA PIŠČANČKA

V KOKOŠNJAKU JE MAMA KOKLJA VALILA JAJCA.

PRVO JAJCE JE POČILO. IZ NJEGA JE PRIKUKAL RUMEN PUHASTI PIŠČANČEK. KER JE BIL ŽIVO RUMENE BARVE, JE DOBIL IME RUMENKO.

POČILO JE DRUGO JAJCE. IZVALIL SE JE ŠE EN PIŠČANČEK. KER JE IMEL ZELO DOLG KLJUN, JE DOBIL IME KLJUNKO.

MAMA KOKLJA JU JE ODPELJALA NA DVORIŠČE.

RUMENKO IN KLJUNKO STA KMALU POSTALA LAČNA. MAMA KOKLJA JU JE POSLALA V KOKOŠNJAK, DA SE NAJESTA ZRNJA.

KO STA SE NASITILA, STA BREZ MAMINE VEDNOSTI ODKORAKALA V BLIŽNJI GOZD. ZELO JU JE POSTALO STRAH, SAJ JE BILO V GOZDU TEMNO KOT V HIŠI BREZ OKEN.

MEDTEM JE MAMA KOKLJO ŽE ZASKRBELO, ZAKAJ SE ŠE NISTA VRNILA. RAVNO KO JE HOTELA VSTOPITI V KOKOŠNJAK, JU JE ZAGLEDALA BEŽATI IZ GOZDA.

BILA JE JEZNA, KER STA ODŠLA, NE DA BI VPRAŠALA ZA DOVOLJENJE. ZA KAZEN VES DAN NISTA SMELA IZ KOKOŠNJAKA.

Lucija Šajn, 1. b

RJAVKO IŠČE PRIJATELJA

KOKOŠ JE VALILA JAJCA.

PRVI PIŠČANČEK JE IMEL RJAV REPEK, ZATO JE DOBIL IME RJAVKO. NIKOGAR NI IMEL, KI BI SE IGRAL Z NJIM, ZATO SE JE ODPRAVIL POISKAT PRIJATELJA.

ŠEL JE NA DVORIŠČE IN ZAGLEDAL PSA. PRIBLIŽAL SE MU JE.

KUŽA DEKS JE RAVNO GLODAL KOST. NI MARAL, DA BI GA PRILETIL KDO MOTIL. RJAVKO JE POČAKAL, DA POJE, NATO PA STA SE LOVILA. DEKS JE NESREČNIKU STOPIL NA NOGO.

KER GA JE BOLEL MEZINČEK NA NOGI, JE MORAL RJAVKO DOMOV. DEKS JE BIL ZANJ PREVELIK.

KO JE PRIŠEPAL DO GNEZDA, JE ZAGLEDAL BRATCE IN SESTRICE. BIL JE SREČEN, KER JE V NJIH NAŠEL PRIJATELJE.

Naja Urbančič, 1. b

DEKLICA MARINKA

OB MORJU JE ŽIVELA DEKLICA MILEGA SRCA. IME JI JE BIL MARINKA, A KLICALI SO JO TINKA.

TINKA VEDNO PRIDNA JE BILA IN ZATO JE VEDNO RADA V ŠOLO ŠLA.

TINKA, TINKA, MALA MARINKA, DEKLICA MILEGA SRCA.

Mia Barone, 1. a

MALI MUC

NEKEGA DNE SO NA KMETIJI DOBILI NOVE PIŠČANČKE. MED NJIMI JE BIL TUDI MALI MUC, KI SE JE IZGUBIL.

PIŠČANČKI SO BILI ZELO GLASNI IN MUCEK JE SPLEZAL NA DREVO, DA BI SE UMAKNIL. TU JE ZAGLEDAL PTIČKA, KI SE JE UČIL PTIČJEGA PETJA. MUCEK JE LEGEL NA VEJO IN MU PRISLUHNIL. ŽVRGOLENJE GA JE USPAVALO. PREBUDIL SE JE ŠELE, KO SO VSI ŽE SPALI.

BILA JE NOČ IN MUCEK JE SKOČIL Z DREVESA. ŠEL JE NARAVNOST V HIŠO. TU GA JE ZAGLEDALA MAJHNA DEKLICA. ZELO GA JE BILA VESELA. VZELA GA JE K SEBI IN MU DALA IME TINI. MALI MUC JE DOBIL DOM.

Mia Homjak, 1. a

DEKLICA IN ČUDEŽNO DREVO

V DEŽELI SREDI ZELENEGA TRAVNIKA JE RASLO ČUDEŽNO DREVO. BILO JE TAKŠNO, DA TI JE IZPONILO VSAKO ŽELJO, KI SI SI JO ZAŽELEL.

NEKEGA DNE JE PRIŠLA DEKLICA NA TRAVNIK IN JE OPAZILA DREVO. ZAŽELELA SI JE, DA BI BILA VELIKA. ŽELJA SE JI JE IZPOLNILA.

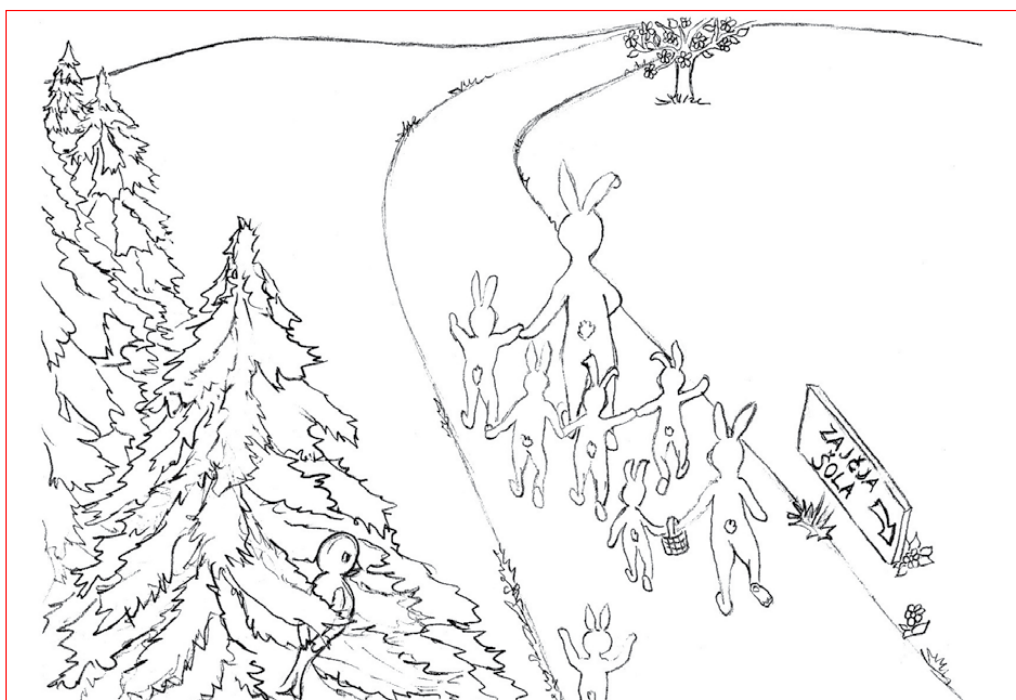
KO JE BILA VEČJA, JE RAZMISLILA, KAKŠNO ŽELJO BI ŠE IZRAZILA. ZAŽELELA SI JE, DA BI DREVO LAHKO GOVORILO. IN TO SE JE URESNIČILO.

Patrik Žagar, 1. a

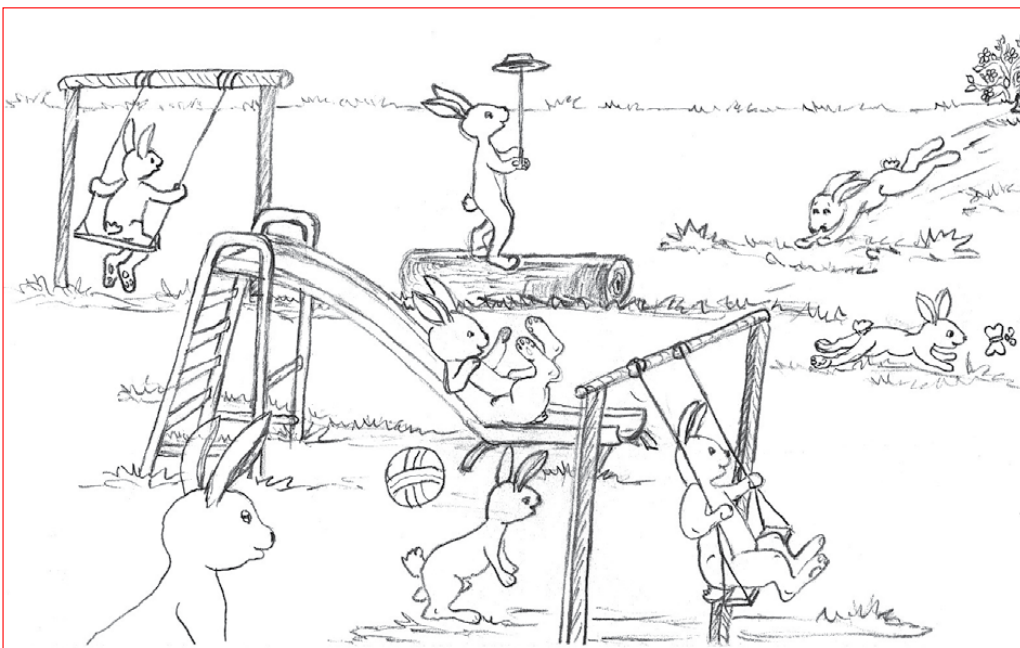
USTVARILI UČENCI 1. RAZREDA
V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA
z učiteljico Lauro Novak

V ZAJČJI ŠOLI SO IMELI POMLADNI DAN. UČITELJICA IN
MALI ZAJČKI SO ODŠLI OPAZOVAT POMLAD IN SE RAZGIBAT.

OB POTI JE RASLO CVETOČE DREVO. BILA JE JABLANA.
OKROG NJE SO SKLENILI KROG IN VESELO ZAPLESALI.

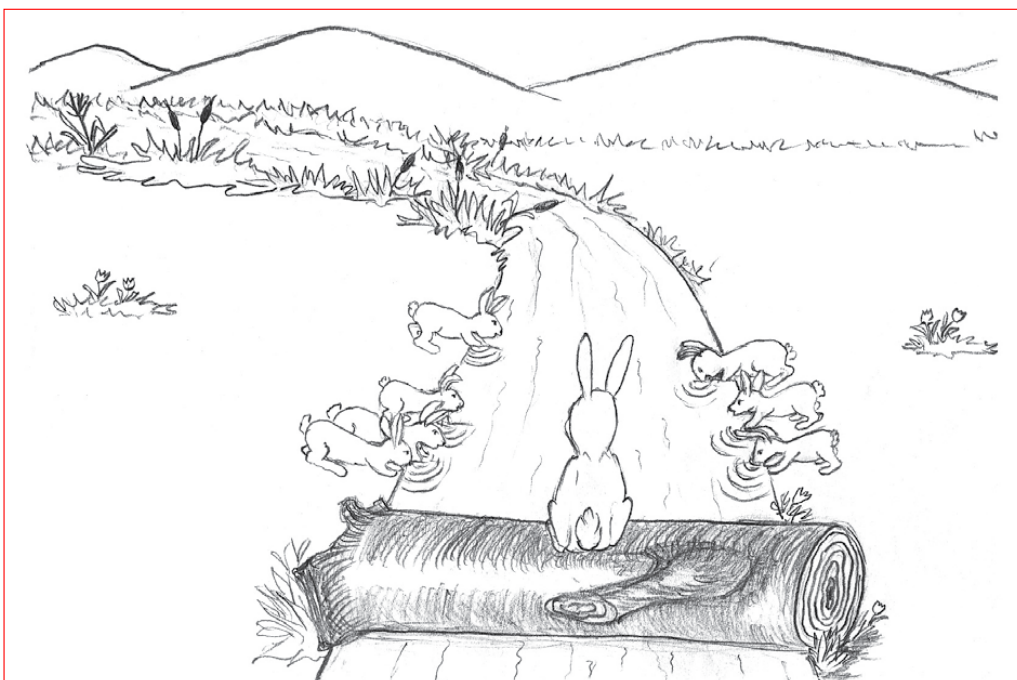
V BLIŽINI JABLANE SO BILA IGRALA. STEKLI SO DO NJIH IN SE IGRALI. MED IGRO JE EDEN OD MALIH ZAJČKOV ZAGLEDAL LISICO. LEŽALA JE POD CVETOČIM GRMOM NEDALEČ STRAN IN SE DELALA, DA SPI. OPOZORIL JE OSTALE IN SKUPAJ SO SE PREVIDNO, TIHO UMAKNILI.

ODPRAVILI SO SE V GOZD. TU SO ZAGLEDALI VOLKA. TUDI ON JE SPAL. ZAJČKI SO SE DOGOVORILI, KAKO BI MU PONAGAJALI, A JIM UČITELJICA NI DOVOLILA.

PELJALA JIH JE NAPREJ NA TRAVNIK, DA SI OGLEDAMO PRVE POMLADANSKE CVETICE.
MI JIH BILO ŠE VELIKO, PA SO SE IGRALI IGRICO LOVEC IN ZAJCI. LOVEC JE MORAL
Z ŽOGO ZBIJATI ZAJČKE, KI SO BILI POTEM TUDI SAMI LOVCI.

MED IGRO SO VSI POSTALI ŽEJNI. UČITELJICA JIH JE PELJALA K POTOČKU.
KER SO BILI ŽE UTRUJENI, SO SE TAKOJ ZATEM ODPRAVILI NAZAJ PROTI ŠOLI.

Drugi razred

Žoga

Otroci se smejimo,
veselo skačemo,
za žogo se podimo
in nam je lepo.

Jo vodi mali Miha
in Janu jo poda,
priteče še Matija,
ki spraviti v gol jo zna.

Maj Volk, 2. a

Otroci

Ptički žvrgolijo,
otroci se veselijo,
utrujeni zaspijo
in sanjajo lepo.

Ko se zbudijo,
na travnik hitijo,
nogomet igrajo
in gole dajo.

Nik Celin, 2. b

Dan

Sonce visoko na nebu je že,
spet nov dan se začne.
Ptički na vejah glasno že pojo,
novemu dnevu odzdravljajo.

Metka Prosen, 2. a

Sonce se smeje,
smeje in greje,
rože cvetijo
in ptički pojo.

V grmu se skriva,
ušeska zakriva,
kdo je zdaj to?

Vita Gombač, 2. a

Pomlad se poslavlja,
poletje prihaja,
vsi že v mislih slikamo si
brezdelne počitniške dni.

Jaz šel bom na morje,
s prijatelji užival,
na soncu in v vodi,
si krajšal bom čas.

Zvečer se dobimo
in ribe lovimo,
skupaj se veselimo,
ker šole več ni.

Jan Valenčič, 2. a

Pomlad

Na travniku rože cvetijo
in se nam smejijo.
Vse lepo diši,
pomlad se nam smeji.

Sonce toplo greje,
lička nam ogreje.
Mi se radi imamo,
zato z veseljem se igramo.

Nina Ferlež, 2. b

Ptička na vejici

Ptička na vejici sedi,
mene pa zelo skrbi.
Kaj, ptička, bi rada
ti meni podala?

Drobno češnjico izbrala
in jo meni v rokico dala.

Zlata si ti ptičica,
moja si prijateljica.

Zala Malečkar, 2. b

Račka

Sonce sije, dež rosi,
rački se domov mudi,
ker rački zelo se spi.

Na ogenj drva priloži,
kakav si skuha, se že noči.
Zlekne se v posteljo, zapre oči,
prešteje ovčke in zaspi.

Marko Prpič, 2. b

Mucke

Štiri mucke se lovijo,
pridem jaz, takoj zbežijo.
Potlej dam jim nekaj jesti,
pritečeta še dve po cesti.

Muck sedaj je skupaj šest,
a nobena noče jest.
Dve sta črni, štiri bele,
skačejo ves dan vesele.

Marko Hrvatin, 2. b

Urban

Moj bratec Urban,
je priden vsak dan.

Se z mano igra,
a tudi nagajati zna.

Če kaj mu ne gre, se nič ne jezi,
saj mojo pomoč vedno dobi.

Tako je pri nas zmeraj lepo,
upam, da bo vedno tako.

Matevž Bremec, 2. b

Pošast

Pošast Bambast
hodi iz omare krast
nogavice, slastne pice
in še moje rokavice.

Ne najdem nogavic
ne svojih rokavic niti slastnih pic.

Danes jo počakam, nato razmaham,
da ne pride več nazaj.

Mark Iskra, 2. b

Vicko Picko

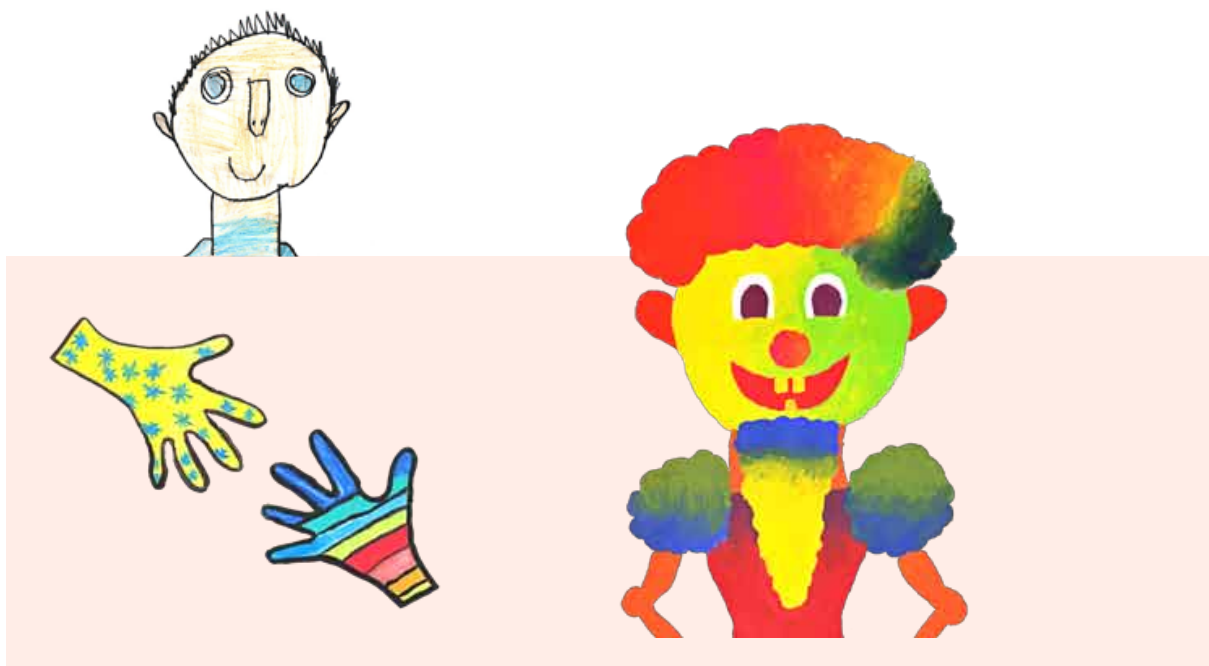
Vicko Picko, majhen škrat,
torbo nosi, pa ni tat.

V šolo hodi, se uči,
se učiteljic boji.

Vicko Picko, velik škrat,
zdaj že pesmice zna brat.

V drugi klopi on sedi,
se počitnic veseli.

Jaka Boštjančič, 2. b

Tretji razred

Roke

Roke, ročice,
ste moje pomočnice!
Pri vsakem delu
in tudi pri jelu.
Na ramah visite,
ravnotežje lovite.

Veronika Urbančič, 3. b

Z rokami pišem nalogo,
z njimi pomivam posodo,
jem obroke,
pozdravljam otroke,
kadar sem jezen,
jih dam pa v boke.

Žiga Žibert, 3. b

Zjutraj me umijeta,
v šoli desna pisati zna,
a popoldne, na kolesu,
obe krmilita.

Žan Rolih, 3. b

Moj očka ima močne roke,
da dvigne nas otroke.
Moja mamica ima mehke roke,
da boža nas otroke.
Mi otroci pa se za roke držimo,
da se ne izgubimo.

Lana Batista, 3. b

Uganke

Če si rojen na ta dan,
imaš vsaka štiri leta rojstni dan.
(Rešitev: 29. februar)

Jan Baša, 3. b

Prišla je botra bela,
za njo pa še zelena,
rumena botra tretja,
zadnja pa rjava,
ki masti se in zabava.
(Rešitev: letni časi)

Veronika Urbančič, 3. b

To je stenska urica,
v njej živi prava damica,
damica nam kriči
kuku kuku in že je ni.
(Rešitev: stenska ura s kukavico)

Lana Batista, 3. b

Tiho meri čas,
zbudi nas pa naglas.
(Rešitev: budilka)

Danaj Primc, 3. b

Kolo

Kolo sem se naučila voziti pri treh letih. Voziti me je naučil ati na našem dvorišču. Ati me je držal za sedež in me kar naenkrat spustil. Zadel sem v pločnik in si odrsala nos. Ko sem se učila voziti kolo, je mimo mene švignila muca in skoraj sem jo povozila. Ko sem se učila voziti kolo, sem si večkrat poškodovala kolena. Ko sem znala voziti kolo, sem se počutila odlično, ker sem se lahko vozila z mamo po mestu.

Nika Urbančič, 3. b

Kako sem se naučila voziti kolo

Kolo sem se naučila voziti pri štirih letih in pol. Naučil me je moj očka, na cesti pred našo hišo.

Naučil me je tako, da je kolo potisnil, jaz pa sem noge potisnila na pedale in začela vrteti. Očka je nato ves čas tekkel za menoj in glasno kričal: »Vrti, Lana, vrti!« Naenkrat me je spustil in peljala sem se sama. Potem pa sem nenadoma padla. A z očkom sva vse še večkrat ponovila. Nato sem se končno peljala sama in sem vesela vzkliknila: »Glej, očka, znam!«

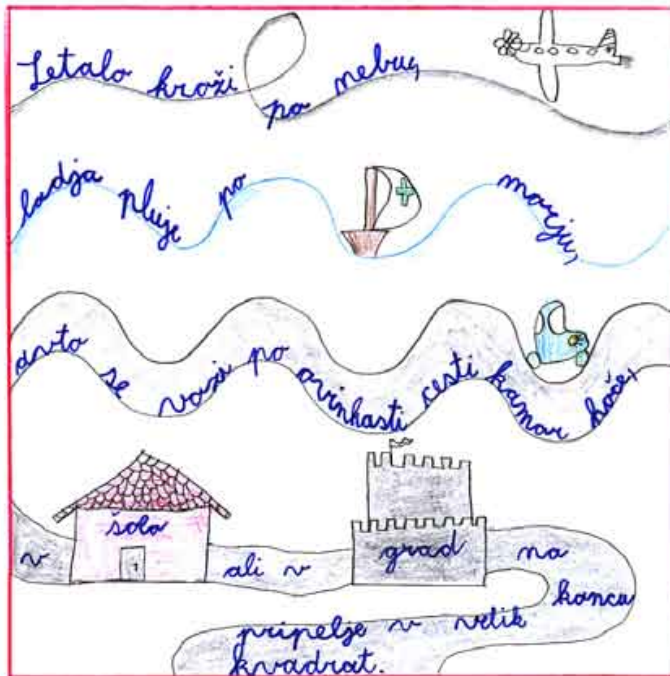
Bila sem vesela, ker sem se končno naučila voziti kolo brez pomožnih kolesc, kakor se vozita mamica in očka.

Lana Batista, 3. b

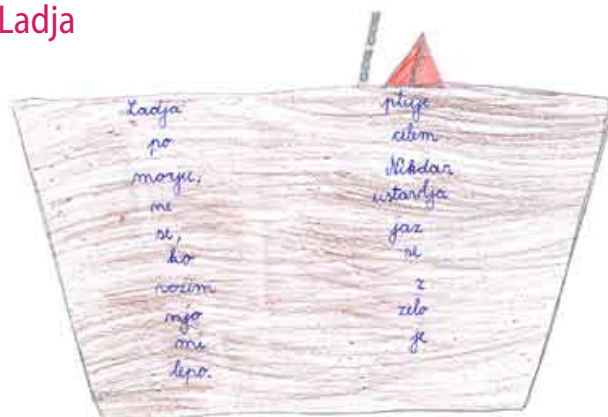
Likovne pesmi

Pesem v kvadratu

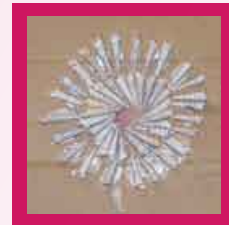

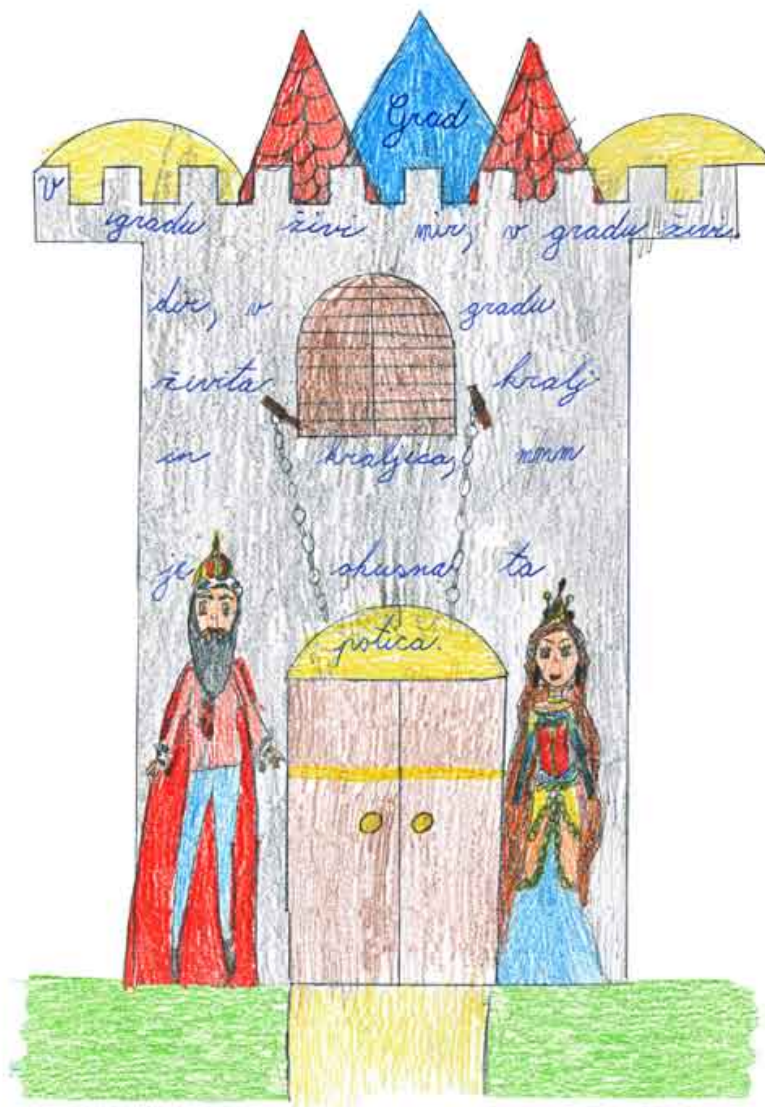
Sara Bratuž, 3. a

Ladja

Žana Logar, 3. a

Hana Omerčič, 3. a

Avto

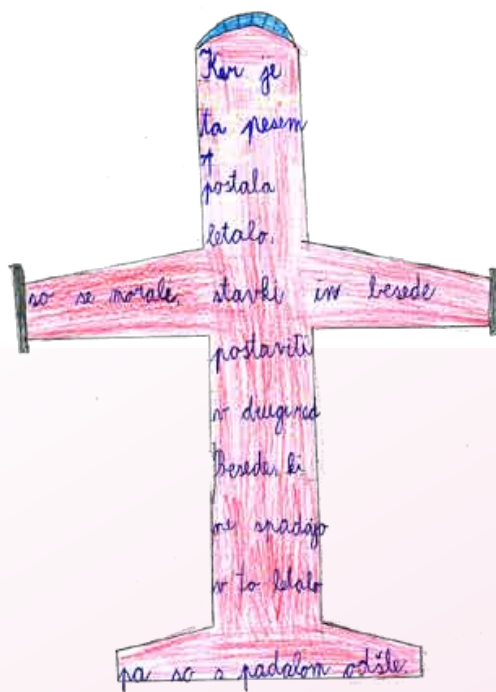
Alina Berisha, 3. a

Cesta

Anja Štemberger, 3. a

Letalo

Lovro Balajić, 3. a

Četrti razred

Medved

Medved je velik in močan,
obiščem ga vsak dan.
Medo se ustavi,
pobožam ga po glavi.

»Joj, kako mi paše,«
medo mi pove.
»Pridi sem še jutri!«
»Pridem,« to se ve.

Tako sva se sestajala,
se dan na dan igrala,
plesala in pela
ter bila vesela.

Aljaž Vičič, 4. b

Živali

Naš Žiro

Naš Žiro je res
prav poseben pes.

Ko zjutraj vstanem,
oči si pomanem,
na vratih že čaka
in z repkom mi maha.

Ko čakam na avtobus,
on čaka z menoj.
Ko iz šole se vrnem,
vesel je zelo.

Potem ga nahranim
in pocrklijam,
z njim se popoldne
najraje igram.

Jaka Peternej, 4. b

Živalske rime

Živela je muha,
ki je bila juha.
Ko je padla v peč,
jo je presekal meč.
Pokličite novega noja,
ki je pozen od znoja.

Pa jo je snedel kos,
po super imenu Nos.
Ustrelilo ga je pisalo,
ki je bilo veliko kracalo.
Priplava morski kit,
pa ribo uščipne v rit.

Rakec pa zariga:
»Ko pa sem ostriga!«
To sliši zmaj
in pride tolovaj.
Čakajte malo,
to ni kazalo!

Uroš Primc, 4. b

Krava plava,
plava krava,
kit si briše rit,
rak je pak,
noj, ti pa stoj,
tralala, lalala.
Opica je rumeno banano,
muca maca bela taca,
pes pa res lovi mačko z belo tačko
in se z njo igra naglas,
vse je res
kot velik kres.

Tine Božič, 4. b

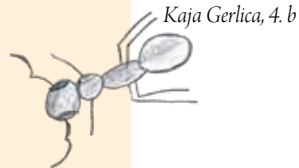
Srečala sem mravljo

Srečala sem mravljo,
sem rekla ji gospa,
ker takšne tanke noge ima,
da je tako pretegnjena.

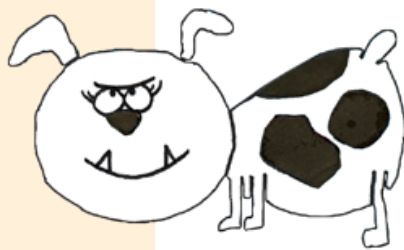

Srečala sem raka,
sem rekla mu krojač,
ker takšne lepe škarje ima,
da z njimi dobro rezat zna.

Srečala sem polža,
sem rekla mu zidar,
ker takšno lepo hišo ima,
da sam jo dobro zidat zna.

Kaja Gerlica, 4. b

Živali

Ko si še zaspan,
pridejo živali na dan.
Skačejo, plavajo in letijo,
da te le zbudijo.

Tam na obzorju ribica skače,
pred vrati pa klopotaajo klopotače.

Ko h kosilu se usedem,
mi mačka prede, prede,
da me le zmede.

Končno uležem se k počitku
in zaprem oči,
a zjutraj vse se ponovi.

Anja Iskra, 4. b

Pes in mačka

Tudi naš je priden pes,
uboga nas bolj malo, res.
Ko vidi muco, je besen ves,
za njo požene se čez les.

Odi naš je maček suh,
počiva noč in dan – lenuh.
Ko ujame miš, je debeluh,
drugače pa je pravi potepuh.

Gaber Gombač, 4. b

Jelenček Snežko in snežinka

Nekoč je živel jelenček Snežko. Nekega dne je zagledal snežinko. Poskušal jo je ujeti, a mu ni uspelo. Naslednji dan ji je sledil.

Pripeljala ga je v deželo snežink. Vse so se svetile, kot da bi bile posute z bleščicami. Ko so snežinke zagledale jelenčka, so se vse poskrile, ostala je samo ena, ki je bila najpogumnejša snežinka med vsemi.

»Kaj mi bo ta mali rogec!« je zavpila. »Nisem rogec. Ime mi je Snežko.« »Aaaa, ti si tisti, ki mi je sledil.« »Ja!« »No, kakorkoli. Zakaj si prišel?« je vprašala snežinka. »Rad bi postal Božičkov pomočnik,« ji je odgovoril Snežko. »No, prav. Odpeljem te tja,« je privolila Snežinka.

Hodila sta in hodila, dokler nista prišla do jame. »Tu bova prenočila. Zunaj je hud metež,« je ukazala Snežinka. Ko je neurje ponehalo, sta se od-

pravila naprej. Snežinka ga je kar naprej ogovarjala: »Rogec, rogec, rogec ... Snežko ji je odgovarjal: »Snežni metež, snežni metež ...«

Prispela sta do Božičkove hiše. Tam sta potrkala na lesena vrata. »Kdo je?« je vprašal Božiček. »Jaz!« je odgovorila snežinka. »In s seboj sem pripeljala prijatelja.« Božiček je odprl vrata. »Ooo, jelen.« »Ime mu je Snežko.

Ampak kliči ga rogec!« je zašepetala snežinka. »No, kar naprej Snežko. Koliko let šteješ?« je vprašal Božiček.

»Devet!« je odgovoril Snežko. »Izgleda, kot da ima eno!« je rekla Snežinka.

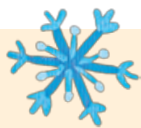
»No, lahko si moj pomočnik, vendar boš moral opraviti tri preizkuse.«

Jelenček je najprej opravil prvega, ki je bil kar lahek, saj je moral vaditi ravnotežje. Druga dva pa sta bila težka, ker je moral poskusiti leteti. »Lahko si moj pomočnik!« je povedal Božiček in ga posul s čarobnim prahom, da je brez težav poletel. »Hvala!« se je razveselil jelenček. »Bravo rogec!« je vzkliknila snežinka. »Nisem rogec!« je zavpil jelenček.

Snežinka se je žalostno obrnila proč. Snežko je stopil k njej. »Oprosti!« je spregovorila snežinka. »Pridi, snežinka! Sedi na sani. Odpeljali te bomo domov.«

In tako je snežinka prispela domov med svoje sestre, Snežko pa k svoji družini.

Sara Negro, 4. a

Zajec in lisica

Nekoč sta živela zajec in lisica, ki sta si vse delila. Pravzaprav je zajec vse delil z lisico, lisica pa je vse imela le zase.

Nekega dne je lisica odšla z zajcem na vrt nabirat korenčke. Zvitorepka je potožila, da jo zelo boli trebuh, zato se je usedla na stol, ki je stal na robu gredice. Ko je zajec nabral dovolj korenja, je prosil lisico, naj steče do njune hiške in prinese skledo, v katero bi ga pospravil, a zvita lisica mu je odvrnila: »Joj! Zdaj me je začela boleti še tačka. Saj si tudi ti hiter in boš posodo lahko prinesel sam.« Zajcu ni preostalo drugega, kot da je stekel po skledo.

Ko sta se vrnila v hiško, je bil zajec že vidno utrujen, zato je lisico prosil, naj skuha korenčkovo juho. Tudi tokrat se je lisica izgovorila. Rekla je, da je bolna in takoj legla v posteljo. Utrujeni zajec je moral sam skuhati korenčkovo juho, ki je prijala tudi lisici. Zvitorepka se je zajcu venomer lagala, ker se ji ni ljubilo delati.

Nekega jutra se je lisica zbudila in vsa začudena zagledala svoje tačke, ki so bile krajše kot po navadi, in kar je bilo še huje, zdelo se ji je, da se ji iz dneva v dan še krajšajo. Prepričana je bila, da se ji to dogaja zaradi zajca, zato mu je nastavila past. Rekla mu je, naj gre na vrt, v katerem je skrivaj izkopala luknjo in jo zakrila z zemljo. Mislila si je, da se bo zajec ujel vanjo. Nič hudega sluteči zajec pa se ni dal ujeti v past in ko je zagledal lisico, ki se je basala s hrano, je končno sprevidel, da se mu je botrica ves čas lagala. Preden je odšel, je lisici rekel samo še tole:

»Laž ima kratke noge.«

Ramika Kamberovska, 4. a

Peti razred

Kdo sem

Jaz sem osel

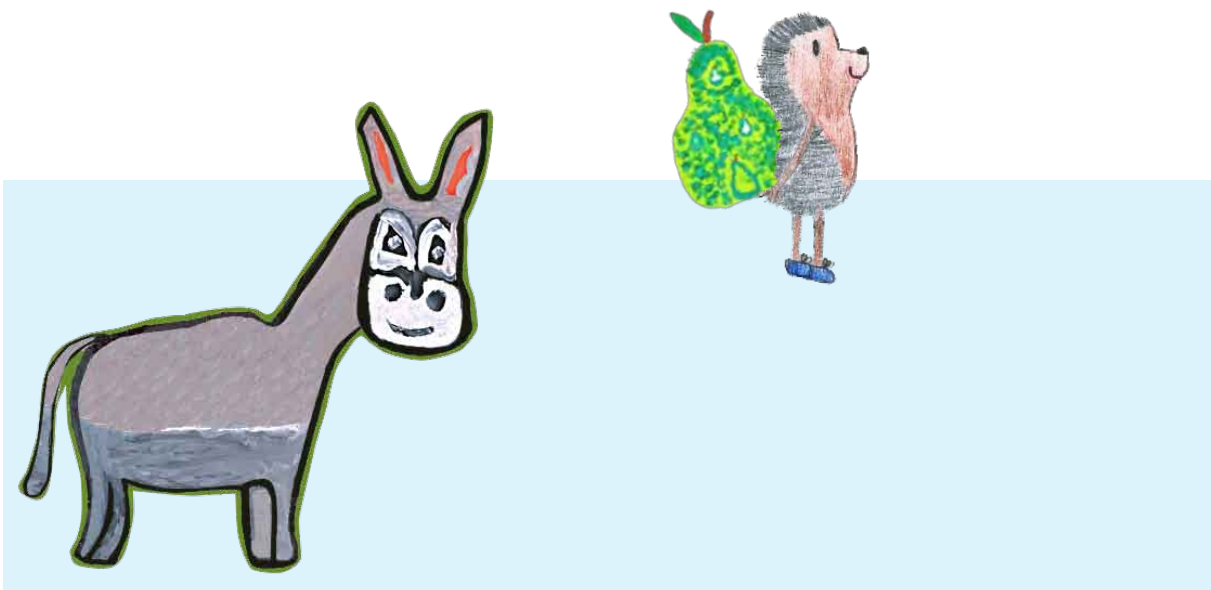
Jaz sem osel, ti pa ne,
trmast sem, še premakneš me ne;
če me dražiš, brcnem te!
Jem korenje in lenarim,
migam z repom in te udarim.
Jaz sem osel, imam velike zobe,
iztegni prst, ugriznem te.
Moj kožuh sive barve je,
pozimi greje me, da zmrznem ne.
Pusti pri miru me,
drugače brca v zadnjo plat dočaka te.

Aljaž Vičič, S. a

Hruška debeluška

Sem hruška debeluška, tako mi je ime.
Sedim na ježu važiču in ful lepo mi je.
Ziba me sem ter tja in se smeji ha, ha, ha.
Važen je in se baha, da najslajši sadež ima.
Meni pa do smeha ni, ker me tisoč skrbi teži.
Jež brezglavo po bregu hiti,
mene pa bodice bodejo do kosti.
Au, au, au, kako boli,
da mi res do smeha ni!
Jež drvi, drvi do brvi,
se spotakne in me izgubi.
Pika joče in se jezi,
dokler me ne najde in trdno zaspi.
Juhuhu, svobodna sem, zakričim
in se po bregu zakotalim.

Zoja Keuc, S. a

Nekoč in danes

Današnji in pretekli čas

Izpred sto let
pogrešani sad pšenice,
vonj sveže potice
in krik najlepše ptice.

V današnjih dneh
avti lebdijo,
konji sedijo
in televizije brnijo.

Matic Dolgan, S. a

Novodobna novodobnost Dobri, slabi časi

Nekoč ni bilo vse
tako novodobno,
a mislili so,
da živijo lagodno.

Včasih so živeli svobodno,
ne pa kot danes,
ko se usedemo pred računalnik
in nam je samo to ugodno.

O, kakšen je bil svet!

Danes pa je vse novodobno,
a žal ne bo nikoli
tako svobodno kot včasih.

O, kam gre ta svet!

Timotej Krebelj, S. a

Ko stara sem bila šele enajst let,
sem velikokrat odšla
na travnik in nabirala rože.

Rada sem lizala sladoled
in delala snežene može.

O, kakšni dobri časi!!!

Sedaj, ko imam jih sto enajst,
je vse drugače.
Otroci imajo železne igrače,
na travnikih ne trgajo več rož,
sploh pa ne delajo sneženih mož.

Cele dneve v hišah čepijo
in med vikendi cele dneve spijo.

Joj, kakšni slabi časi!!!

Sara Logar, S. a

Butalske

Saj ste že slišali za Butalce. Tu je nekaj njihovih novih prismođarij, za katere so iz zaupnih virov izvedeli naši petošolci.

Butalci gredo po nakupih

Nekega dne so se Butalci odločili, da bodo šli kupit lepoto. Slišali so, da se prodaja na trgu v sosednji vasi. Župan je za nalogu izbral tri najlepše gospe iz Butal. Na trg so se odpravile s samokolnico in nahrbtnikom. Že na prvi stojnici so vprašale, kje se lepoto da kupiti. Prodajalec jim je rekel, da jo prodajajo za devetim vogalom. In res. Na stojnici je pisalo Lepota najboljše vrste. Takoj so jo kupile. Vrnile so se v Butale. Župan jih je že nestrpno pričakoval. Zanimala ga je vsebina polnega nahrbtnika, zato je eden izmed Butalcev iz nahrbtnika vzel ogledalo in mu ga pokazal. Ko se je župan pogledal in ogledalo, je spoznal, da so gospe delo opravile imenitno, saj so kupile najboljšo lepoto na svetu.

Tako so Butalci živeli z lepoto do konca svojih dni.

*Žiga Jursinovič, Timotej Krebelj,
Jan Prosen, S. a*

Nekega dne so se Butalci spomnili, da bi šli iskat lepoto. Vedeli so, da imajo v bližnji vasi kar precej lepote, zato so se odpravili tja. Vpregli so prašiče, vzeli štiri koze in jo mahčili na pot. Prišli so na cilj in se ustavili že pri prvi hiši, saj so mislili, da imajo lepoto naprodaj že tam. Povprašali so zanj in v zameno ponudili svoje koze. Domačini so si zaželeli kozjega

mleka, zato so privolili v kupčijo. Dejali so, da jim bodo lepoto naložili na voz in jo prekrili s pregrinjalom, medtem pa naj se Butalci okrepčajo pri mizi. Zadeva je bila opravljena in Butalci so se odpravili domov. Z vozom so se ustavili pred županovo hišo in odgrnili pregrinjalo. Prikolica je bila polna posodic konjske masti, tako da je vsaka družina prejela dve posodici. Zvečer so se vsi namazali s konjsko mastjo, a niso vedeli, da so nanjo alergični. Drugo jutro so se vsi zbudili rdeči in mozoljasti in občudovali drug drugega, kako so lepi. Takoj so se prijavili na lepотно tekmovanje.

Zoja Keuc, Lea Vodopivec, S. a

Ko so se Butalci zavedli, da jim zmanjkuje denarja, so se odločili, da ga gredo kupit. Določili so sedem mož. Peljali so se z vozom in s seboj vzeli dvesto evrov – vse, kar so še imeli. Prišli so do trgovine in blagajniku povedali, da so iz Butal. Ta pa je vedel, da niso ravno pametni. Vprašal jih je, kaj želijo. Povedali so, da bi radi kupili denar. Blagajnik je ponudil: »Dal vam bom sto evrov, plačali mi boste z dvesto evri. To je zelo poceni – se splača.« Butalci so se takoj strinjali, da je cena ugodna. Opravili so kupčijo in odšli domov. V Butalah so bili že vsi nestrpni. »Koliko denarja ste kupili?« se je slišalo. Butalci na vozu pa so veselo vzkliknili: »Bogati smo! Jupi! Jupi! Porabili smo samo dvesto evrov, domov pa smo jih pripeljali kar sto.« Od veselja so plesali celo noč.

Sara Logar, Sara Novak, S. a

Nekega dne so se Butalci odločili, da bodo šli kupit zrak, ker so mislili, da ga imajo v sebi premalo. Vpregli so krave in odšli na pot. Domnevali so, da je v bližnji vasi tovarna z zrakom. Tam so povedali, kaj želijo. Izrazili so še, da bi radi zrak kupili po nizki ceni. Neki delavec jim je dal dva tisoč steklenic, ki da so napolnjene z zrakom. V resnici pa je bil v steklenicah ogljikov dioksid. Vrnili so se v domačo vas in steklenice razdelili. Vsak je dobil dve. Naslednje jutro so vsi Butalci govorili s strašno smešnim glasom, ki se ga niso znebili cela tri leta. Le župan, ki je kot glavni dobil pet steklenic, še danes govori smešno.

*Lara Bubnič, Zoja Keuc,
Manca Pavlovič, Jerica Štemberger, S. a*

Pri županu gori

Nekega lepega sončnega dne je zagorela županova hiša. Župan je odhitel v butalski gasilski dom, kjer so imeli gasilci veselico in so pili alkoholne pijače. Bili so pijani, zato so gasilsko cisterno napolnili z alkoholom, namesto da bi oblekli gasilsko obleko, so se slekli do spodnjega perila in namesto konja vpregli osla. Ko so drveli po vasi, je osel rigal: »IA, IA, IA!« Približali so se goreči hiši, a jih je začelo peči, saj niso imeli zaščitne obleke. Ogenj so začeli gasiti z alkoholom iz cisterne, tako da je hiša hitreje zgorela. Tako uspešni še niso bili.

*Matic Dovgan, Aleks Kovačič,
Martin Kreševič, Aljaž Vičič, S. a*

Televizijski intervju

NOVINAR: Lepo pozdravljeni, drage gledalke in gledalci! Danes bomo v studiu gostili eno izmed dvojčic Superg. Prosim, kar pridi!

SUPERGA: Dober dan!

NOVINAR: Danes nam boš predstavila nekaj svojih dogodivščin. Želel bi slišati najbolj srhljivo ter najbolj zanimivo. Najprej srhljivo.

SUPERGA: Najbolj srhljiva je bila dogodivščina, ko naju je z mojo dvojčico lastnik Beno peljal v zabavišni park Gardaland. Dan je bil za naju zelo naporen. Poseedel naju je na vlak, na dooolgi, vijugasti železniški progi. Prav kmalu sva ugotovili, da sva na največjem in najbolj groznem vlakcu smrti. Z dvojčico sva se ves čas držali za vezalke in od strahu nama je čisto vse otrpnilo. V mračnem predoru smo srečali srhljive okostnjake, ki so vijugali nad nami, kričele duhove in pajke ter kače, ki so ople-

tali okoli vlaka. Ko sva se z dvojčico zavedli, da se je vlak ustavil, sva komaj izstopili. Od prstov do pete nama je bilo slabo, zato sva komaj našli WC, kamor sva odvrgli jutranjo pasto za čevlje.

NOVINAR: Uuu! Kaj pa zanimiva zgodba?

SUPERGA: Zanimiva in napeta pa je bila prigoda na košarkarski tekmi v Stožicah. Tekma se je začela. Igrali so Američani proti Slovencem. Najin lastnik Beno je igral za Slovenijo. Rezultat je bil 69 : 69, ko pa se je začela zadnja četrtina, so se začeli boriti na vso moč. Rezultat je bil 81 : 81, ostala je le še minuta igre. Lebron James se je prebijal proti košu in ko je žogo vrgel,

se je v košu vrtela najmanj tri sekunde, nato je padla ven. Spet smo imeli žogo Slovenci in to ravno Beno. Tekel je do sredine igrišča in se odločil za met. Vrgel je naravnost v koš in tako za domače v zadnji sekundi dal koš, vreden tri točke. Benu se kaj takega še ni zgodilo v celi karieri. Zadel je koš, ki je bil odločen, šlo je za finalno tekmo. Slovenija je zmagala. Beno je bil presrečen. Na koncu jr bil rezultat 84 : 81 za Slovenijo.

NOVINAR: Hvala ti za izjemni zgodbi.

SUPERGA: Ni za kaj!

NOVINAR: Gledalci, upam, da ste tudi vi uživali v poslušanju naše gostje.

Zoja Keuc, Lea Vodopivec, S. a

Šesti razred

Najdem se v pesmi

Ko pridem v gozd,
je zame norost.

Ko nabiram gobe,
se mi zdijo prave tečnobe.
Ko jih polagam v košaro,
jih preštevam za zabavo.

Leon Frank, 6. a

Jaz sem Maja.
Nikoli nisem sama,
imam prijateljice tri,
ki norijo cele dni.

Živali imam rada zelo,
iti v šolo mi ni težko,
četudi učiteljice veselo
nam naloge dajejo.

Maja Boštjančič, 6. a

Zelene oči in dolgi lasje,
ki v vetru plapolajo.
V očeh se zrcali mladost,
iskrice so željne vsega.

Kaj bom, ko bom velika?
Rada bi v svet odšla
in se tam zabavala.
Čeprav sem majhna še,
bi rada vedela prav vse.

Usedla bi se na oblak želja.
Odnese bi me v prihodnost.
Dovolj bi bil le en pogled,
nato bi vrnil me nazaj.
Nikakor nočem zamuditi teh let sedaj,
saj jih nikoli več ne bo nazaj.

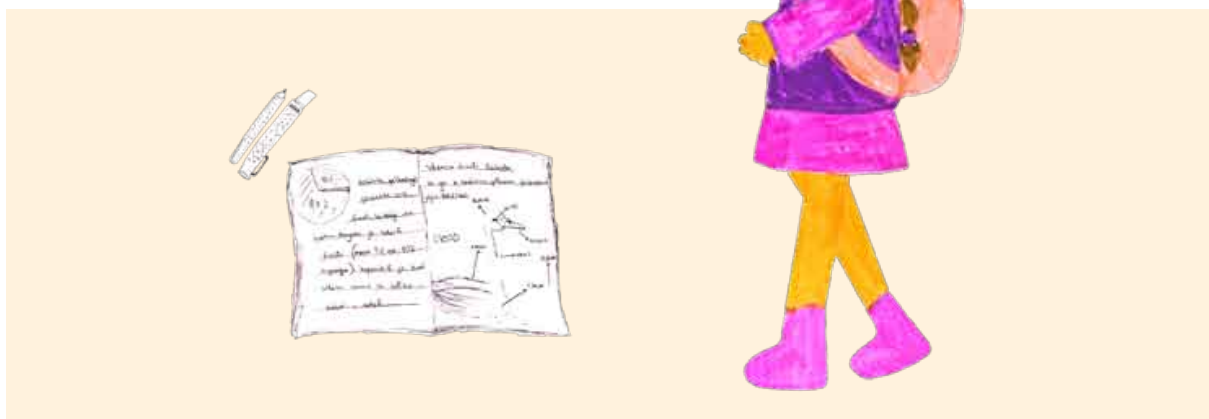
Kaja Maljevac, 6. a

Vedno nasmejana,
vedno razigrana,
pripravljena na vse,
kar bo in kar je.

Lasje na moji glavi
so čisti, dolgi in rjavi.
Skrbno jih negujem,
a včasih tudi frizerja potrebujem.

Moje oči rade gledajo v temi,
saj ko luči ni,
domišljija zaživi.

Rebeka Oblak, 6. a

Sem deklica rjavolaska,
temnooka in sloka.
Na pamet pade mi,
da bi izvedela za vse stvari.

Sem športna deklica,
ki rada je aktivna.
Po ravninah, po stminah
vijugam na vse strani,
dokler se zunaj ne stemni.

Alja Ronzullo, 6. a

Ko pogledam se v zrcalo,
vidim šop skuštranih las.
Vprašam svoje ogledalo:
»Ali sem to jaz?«
Čudna so tudi ušesa,
a najlepša so čudesa:
par oči in nos krasan.
Tudi usta imam odprta,
večkrat kažem še zobe.
Včasih jezik mi pobegne
in potem je, joj, gorje!

Luka Prosen, 6. a

Umazane hlače, raztrgani čevlji,
vedno na traktorju sem vesel.

Želim si motor,
čist in lep.
Natakнем si čelado
pa grem daleč stran,
vesel zahuham
in plin dodam.

Luka Vičič, 6. a

Zakaj las nimam popolnih kot ti?
Zakaj majice popolne zame ni?

Sivomodre oči mi pričarajo pogled:
vsi okoli so popolni,
jaz pa ne.
Ko zrcalo gleda me,
mi pove nič in vse:
»Nihče ni popoln.«

Katja Frank, 6. a

Prijatelji

Zdaj je čas, da malo se ustaviš,
da veselo prijatelja pozdraviš,
ko sam sebi moraš dopovedati,
da ni lepo samo nase gledati.

Prijatelji pomembni so v življenju,
ker nam le oni pomagajo v trpljenju,
le oni so z nami, ko smo sami
in v vseh trenutkih so na naši strani.

Jaka Anzelc, 6. b

Naši verzi

Prijatelj

Kako lepo je imeti nekoga,
s katerim skrivnost si lahko deliš.

Nekoga, ki se ti ne smeji,
če kaj narobe narediš.

Nekoga, ki te razvedri,
ko si v stiski ali te srce boli.

Nekoga, ki ve,
kdaj ti kaj v življenju ne gre.

Nekoga, s katerim se lahko smejiš,
učiš in pogovarjaš o vsem, kar te teži.

Nekoga takega,
ki si ga prav vsak želi.

Lea Morano, 6. b

Moj dan

Na igrišču igram nogomet,
ko vidim na njem smet
in tam še eno in še eno.
V smeti odnesem jih
in igrišče je spet pospravljeno.

Domov grem, ko pride avtobus,
za pospešek dobim še plus.
Ko pridem domov, naredim nalogo,
potem grem ven z žogo,
ki jo brcam z nogo.

Urban Ujčić, 6. b

Takšni in drugačni dnevi

Pride dan, ko se ti nič ne da,
pa tudi dan, ko si močan za dva.
Pride dan, ko se le zate sonce smeji,
pa dan, ko ves svet mimo tebe beži.

Vsak dan ima velike težave,
a skupaj lahko premagamo vse nepridiprave.
Ima dan tudi zabave,
ob katerih lahko rečemo samo: »Ave!«

A ni važno, kakšen dan sledi,
saj mi imamo dovolj moči,
da se svet spremeni
in v svoji polnosti zaživi.

Lara Surina, 6. b

Let po vesolju

Po vesolju sem letel
in na Luno prišel.
Z Lune sem padel
in se na Mars prikradel.

Na Marsu sem prenočil
in robota vzgojil,
mu pico naročil
in čaj naredil.
Ko čaj je popil,
sem ugotovil,
da robotek ni živ,
ker se je pokvaril.
Z Marsa sem odletel,
ker družbe nisem imel,
na Zemljo sem prišel
in tu sem najbolj vesel.

Jasmin Pandžić, 6. b

Jadrnica

Jadrnica po morju pluje,
v soncu jadra se svetle,
njeno sidro na krovu je
tudi, ko luna sveti se.

Pluje od Avstralije in vse
do mrzle Kanade.
Naj bo vroče ali mraz,
nikoli je ne ustavi čas.

Ko njen konec bo prišel,
ves svet bo žalosten.
Do takrat pa naj srečno pluje
in veter naj ne obmiruje.

Žan Dimić, 6. b

Trije škratki

Tiho, čisto tiho stopajo copatki,
gazijo po listju trije mali škratki.
Domek je še daleč, zebe jih v ušesa,
v ritmu vetra pozibavajo se drobna telesa.

»Kje je domek?« vpraša prvi.
Drugi mu odkimava,
tretji pa se z barvnim listjem
daleč zadaj poigrava.

Špela Pangerc, 6. b

Sanje

Kaj le sanja, kaj le sanja
naša muca vsako noč?
Kaj skrivnostno premišljuje
stara muca vsako noč?

Jaz pa nič ne premišlujem,
spim kot bolha vsako noč.
V sanjah z zvezdami potujem,
zjutraj pa o sanjah pripovedujem.

Tina Logar, 6. b

Obrnjena pravljica

Ura zvoní, miš beži,
princ kriči, svet se vrti.

Snegulčica ne ve, kaj naj naredi,
saj kraljica jo zbuja cele noči.

Princi bežijo iz našega gradu,
saj strašni izumitelj jim v glavah ne da miru.

Kaj se dogaja, pravljice nimajo smisla!

»Počasi, počasi,« kričita brata Grimm.
»Pravljice so raj, ki ga ne ogrožata ne lev ne vojna,
pravljice so domišljija.

Gašper Kosič, 6. b

Naša doživetja

Štrbunk

Lansko poletje sva se z očetom odpravljala na ribolov. Že sva hotela iti, ko je začel moj bratec sitnariti, da gre z nama. Sprva z očetom nisva hotela pristati, a bratec je vztrajal in se nama pridružil.

Kmalu smo prišli do Reke. Prvi sem vrgel vabo in ujel majhno postrv. Ves srečen sem jo izvlekel. Palico sem izročil očetu. Tudi on je ujel majhno ribo. Potem je hotel loviti bratec. Oče mu je ponudil, da bosta to počela skupaj. Vrgla sta vabo, a se je laks zataknil za drevesne veje. Zelo sem se jima smejal. Oče je laks prerezal in dal drugega na palico. Še enkrat je vrgel vabo, bratca pa oštel. Ta se je začel cmeriti na veliki skali. Oče ga je opozoril, naj gre z nje, da ne bo padel. On pa ni in ni ubogal. Naenkrat pa mu je zdrsnilo in padel je v reko. Naredilo je: »Štrbunk!« Oče ga je hitel reševati iz vode.

Nemudoma smo odhiteli domov, da se je brat ogrel. Oče pa je bil zelo jezen.

Miha Hrvatini, 6. a

Prvi april

Bilo je prvega aprila. Okrog osmih zvečer smo se oče, brat in jaz usedli na kavč, da bi gledali večerni film. Mame ni bilo doma, ker je bila v službi. Čez nekaj časa se oglasi nek zvok ... kot bi bila budilka. Nekaj časa smo iskali, od kod zvok prihaja, nato pa pod kavčem odkrili budilko. Na njej je bil nalepljen listek, na katerem je pisalo: 1. april. Takoj sem vedela, kdo nam je to ušpičil, saj sem prepoznala mamino pisavo.

Spet smo se posvetili filmu, ko se od nekod zasliši radio. Spet smo iskali in ga našli skritega za omarico s televizijo. Tudi na njem je bil listek z napisom: 1. april.

Mama nas je tako dvakrat potegnila za nos, čeprav je sploh ni bilo doma.

Katja Frank, 6. a

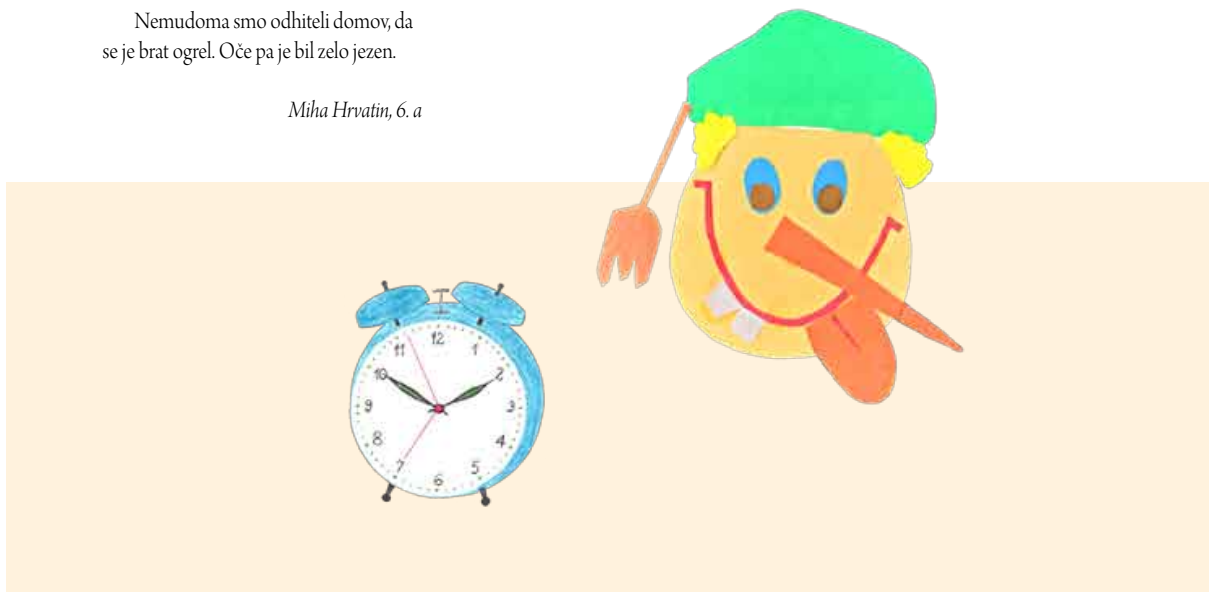
Bovling

Neko soboto sem šel z očetom, njegovo partnerko in njenima sinovoma na bovling v planet Tuš.

Ob prihodu smo se najprej preobuli v posebne čevlje, nato pa šli do bovling proge, kjer smo najprej na semafor napisali svoja imena. Vsak je keglje lahko podiral z dvema bovling kroglama. Ob podiranju kegljev smo se zelo zabavali. Zmagovalec je bil tisti, ki jih je podrl največ. Žal to nisem bil jaz.

Po treh urah igranja smo si privoščili pico v bližnji piceriji. Komaj čakam, da kaj takega ponovimo.

Martin Sluga, 6. a

Ribnik

Nekega poletnega dne sem se igrala na vrtu s svojim psom Asom. Odločila sem se, da grem pogledat zlate ribice v ribniku, ki je globok kakega pol metra. Ker so me ribe tako zanimala in ker sem se z njimi hotela igrati, sem se kar naenkrat znašla v vodi.

Nekdo me je potegnil ven. Bila je moja mama. Vsi so videli moj padec in se mi začeli smejati. Oče je rekel, da sem mala neroda, babica pa da sem kot ribica. Meni takrat to ni bilo smešno, saj sem bila vsa premočena. A čez čas sem se smejala tudi sama. Takoj ko me je mama preoblekla, sem spet stekla na vrt.

Zlate ribice imamo v ribniku še, večkrat jih hranim, le lovim jih ne več.

Kaja Maljevac, 6. a

Kosilo pri babici

Moja babica je zelo dobra kuharica in večkrat nas povabi na nedeljsko kosilo. Povabilo z veseljem sprejmemo, saj je njena miza vedno polna dobrot.

Tiso nedeljo opoldne smo se oče, mama in jaz peš odpravili k babici. Pri njej so že bili naši sorodniki, tudi moji bratran-ci. Babica nam je pripravila veliko dobrih jedi. Krompir, ki nam ga je postregla, je izgledal slastno. Ko pa smo ga poskusili, je bilo navdušenja v hipu konec. Babica je zamenjala sol in sladkor in krompir ni bil slan, ampak sladek. Z bratrancem se nama je to zdelo tako smešno, da smeha nisva mogla ustaviti. Zaradi naju so se začeli smejati še ostali.

Pojedli smo ves pečen krompir, s sladkim se je sladkala le babica.

Rebeka Oblak, 6. a

Družinski izlet

Neko poletno soboto smo se z družino odpeljali na izlet. Naš končni cilj je bila Velika planina.

Najprej smo se ustavili v Ljubljani in si ogledali grad ter stari del Ljubljane s Prešernovim spomenikom. Pot nas je vodila skozi Kamnik. Parkirali smo na parkirišču in se proti Veliki planini odpeljali z gondolo. Izstopili smo in po pol ure hoje zagledali prve planšarske kmetije. V lesenih kočah so čez poletje prebivali pastirji in tam pasli živino ter izdelovali sir. V poletnem času se da tako kočico tudi najeti. V planinskem domu smo si privoščili okusno kosilo, nato pa se napotili do cerkvice Marije Snežne. Na planini smo videli veliko manjših jezer, v katerih se napaja živina. Po treh urah hoda smo se spu-stili z gondolo. V manjšem pustolovskem parku smo se še malo poigrali, nato pa se napotili proti domu.

Ta družinski izlet mi je bil zelo všeč. Upam, da bomo imeli še več takih.

Nika Mršnik, 6. a

Koncert

Lani sem šel neke mrzle sobote s sestro, mamo in sosedom Tonetom na koncert v Pivko. Vstopnici sva s sestro dobila kot novoletno darilo.

Ko smo prišli pred kulturni dom, je bilo tam že veliko avtomobilov. Komaj smo našli parkirno mesto. Prazno je bilo ravno zraven avta, na katerem je pisalo: Ta avto vozi Tanja Žagar.

Odšli smo v dvorano. Tam je bila velika gneča. Komaj smo se prebili do svojih sedežev. Na oder je prišel težko pričakovani napovedovalec. Navedel je naslove Tanjinih uspešnic. Ko je odhajal z odra, se je spotaknil in skoraj bi padel. Šele takrat smo ugotovili, da je slep.

Tanja je pela in igrala na klaviature. Ob koncu koncerta smo se objeli in vsi zapeli pesem Hvala, ker si ob meni ti. Tanja je delila avtograme. S sestro Nino sva se s slavno pevko tudi fotografirala.

Koncert mi je bil zelo všeč in gotovo se ga bom dolgo spominjal.

Luka Pecman, 6. a

Požar

Nekega poletnega dne smo se z družino odpravili na morje. Namenili smo se v Metajno na Pagu. Vozili smo se kar nekaj ur, zato sem med vožnjo zaspal.

Med zbujanjem sem zavohal dim. Pogledal sem skozi okno, a videlo se ni nič. Vse je bilo v dimu. Počasi smo se pomikali naprej in zagledali gasilce, nato pa še ogenj, ki je zajel cel hrib pod nami. Bali smo se, da poti ne bomo mogli nadaljevati, a smo se počasi le pomikali dalje. Naleteli smo na drevo, ki se je zaradi ognja podrlo in padlo na cesto. Takrat smo morali čakati, da so ga gasilci odstranili in nam omogočili nadaljevanje vožnje. Šele ko smo se lahko spet peljali, smo si oddahnili.

O požaru sem potem še dolgo govoril prijateljem.

Leon Frank, 6. a

Težave s senčnikom

Bili smo na morju in mama je bratu Aleksu in meni obljubila, da se bomo šli peljat s pedalinom. Očetu se ni ljubilo z nami, dejal je, da bo našo vožnjo spremljal kar s plaže.

Z bratom in mamo smo se odpravili do gospoda, ki je vozila na pedale posojal. Povedal nam je, do kod lahko gremo, da se ne smemo kopati, ko pedalino ni privezan, in da moramo, če začne pihati, senčnik zapreti. Pedalino so nam porinili v vodo. Z Aleksom sva sedla spredaj, kjer sva morala potiskati pedale, mama pa se je namestila zadaj. Zabavali smo se, dokler ni začelo pihati. Takrat bi morala senčnik zapreti, a sem pri tem naredila napako – paličico, ki je senčnik držala, sem potegnila, predno sem senčnik zaprla. Veter ga je odpihnil daleč stran. Aleks je hitro skočil v vodo, da bi ga ujel, a mu to ni uspelo. Senčnik se je potopil pregloboko, da bi ga lahko izvlekli. Do konca časa izposoje nam je ostalo še dobre pol ure in to smo izkoristili, ne glede na nezgodo. Ko pa je prišel čas za povratek, nas je začelo skrbeti, kaj bo rekel lastnik pedalina. Seveda je bil jezen, a škodo smo mu povrnili in se je pomiril.

Oče, ki je videl vse, kar se nam je zgodilo, se nam je, ko smo se vmili, neusmiljeno smejal. Upam, da se mi kaj takega ne bo več zgodilo, čeprav je bilo po svoje zanimivo.

Alja Ronzullo, 6. a

Operacija pleskanje

S prijateljem Aljošo sva kupila barvo v razpršilu, da bi prebarvala leseno puško. Puško sva morala nekam prisloniti. Odločila sva se, da jo bova kar na vrata. Potrebnovala sva tudi zaščito za vrata, zato sem poiskal karton, ki pa je bil premajhen, zato sva ga morala držati in premikati, ko je bilo treba. Pri tem sva se izmenjevala: eden je barval, drugi držal zaščito.

Vse je šlo po načrtu, dokler nisem opazil, da sva po nerodnosti pobarvala tudi vrata. Aljoša me je vprašal, kako bova to počistila. Odvrnil sem, da imam vse pod nadzorom. Poiskal sem razredčilo in vrata začel čistiti. Pri tem sem poškodoval osnovno barvo vrat. Bilo naju je zelo strah, zato sva začela vrata pleskati z belo barvo. Medtem je mama hodila mimo in naju začudeno gledala. Rekel sem ji, da popravljava napako. In pleskala sva naprej. Ko sva končala in se je barva posušila, sva opazila, da so vrata še hujša kot prej. Z Aljošo sva se bala, kako bodo reagirali starši.

K sreči niso bili preveč hudi, a česa takega ne želim več doživeti.

David Kezić, 6. a

Iskanje sanj

Urban Ujčič, 6. b

Noč čarovnic

Neko noč pa je čarovnica zgradila tovarno na zadnji zvezdi in od takrat se strahec ni zbudil, ampak noč in dan spi v svoji postelji na drevesu.

Čarovnica Zofka je komaj čakala noč čarovnic. Zjutraj se je iz postelje zvelkla že zelo zgodaj. Imela je lepe sanje. Pred njo je bilo čudovito jutro in pričakovala je še bolj čudovito noč. Njen maček Strahec je bil prav tako dobre volje. Vzela je svojo čarobno palico in pričela vaditi za noč. Popoldne so se čarovnice zbrale v novozgrajenem gradu, ki pa so ga kmalu porušile.

Končno je prišla noč. Čarovnica Zofka je bila rahlo jezna zaradi jasnega vremena in zvezdnatega neba. Čarovnice so začele delati norčije, saj je bila to njihova noč. Ko se je zdanilo, so veselo odšle domov.

Pia Kapelj, 6. b

Lena čarovnica

Čarovnica je imela knjigo, v kateri je bilo nešteto pravljič. Ko je prebrala neko pravljič, ni pomembno katero, se je ulegla v posteljo in pri priči zaspala. In med spanjem je sanjala. V svojih sanjah pa je lahko upravljala s svetom. In kar je sanjala, se je v resnici tudi dogajalo.

Nekoč je sanjala, da je letela z navadno palico, nekoč so padle vse zvezde z neba ... Zgodilo se je tudi, da je jutro trajalo ves dan. To se je dogajalo vsako noč. In ker je bila lena, je spala še podnevi.

A nekega dne je čarovnica sanjala, da je izgubila moč, in to se je seveda tudi uresničilo. Iskala jo je, a zaman. Pozabila pa je pogledati pod posteljo.

Sedaj je čarovnica postala le navadno dekle. Vse je morala doseči s svojimi rokami. Kmalu je spoznala, da najlažja pot ni nujno tudi najboljša pot.

Lara Surina, 6. b

Zvezdna čarovnica

Predavnimi časi je živela čarovnica. To ni bila navadna čarovnica, bila je zvezdna čarovnica. In ne, ni bila zlobna, pravzaprav je bila zelo prijazna. Imela je tudi čarobno palico. Ko jo je trikrat podrgnila, se je prikazal prijazen duhec Strahec. Čarovnico so zaradi prijaznosti imeli vsi radi.

Nekega dne se je v bližnjem gradu rodilo dekletce. Na praznovanje so bili povabljeni čisto vsi. Čarovnica je dekletcu podarila zvezdno odejico, ki je bila iz samih zvezd, in ji zaželela srečo v njenem življenju. Ko je princesa dopolnila svoj šestnajsti rojstni dan, se je spomnila dobre zvezdne čarovnice. Šla je v njeno hišico in čarovnica se jo je razveselila. Ponoči je čarovnica deklico peljala do zvezd, te pa so princesi v čast priredile veliko slavo. Potem sta se vrnila v grad, in ker je tudi čarovnica imela rojstni dan, so z zabavo nadaljevali. Pridružil se jim je tudi duhec Strahec in plesali so dneve in noči.

In če se da pravljicam verjeti, zagotovo plešejo še zdaj.

Pika Pipan, 6. b

Pravljica o čarovnici

Na vrhu hriba je živela čarovnica. Imela je velik hotel, v katerega ni hotel nihče priti, saj je v njem strašilo.

Nekega lepega jutra je v hotel prišel gospod in si rezerviral sobo. Niti pomislil ni, da je lastnica čarovnica in da v tem hotelu straši. Čarovnica ga je pospremila do sobe, ki je imela eno okno, skozi katero so se lepo videle zvezde. Neko noč je gospod legel v posteljo in zaspal. Prebudili so ga čudni zvoki, ki so se slišali iz omar. Odprl je omaro, vendar tam ni bilo nikogar. Mislil je, da je samo sanjal.

Minilo je nekaj let. Gospod je bil še vedno v hotelu. Neke noči je ponovno slišal glasove. Odprl je omaro in v njej našel strahca. Ta je bil zelo prijazen. Potem se je vse poslabšalo. Iz dneva v dan je postajal zlobnejši. Gospod je tudi izvedel, da je lastnica hotela čarovnica, zato jo je prosil za pomoč. Ko je bil strahec najzlobnejši, ga je čarovnica s svojo palico začarala, da je izginil.

V hotel je začelo prihajati vse več ljudi. Tako sta gospod in čarovnica živela srečno do konca svojih dni.

Denis Dedić, 6. b

Pravljica o čarovnici

Bila je lepa noč. Na nebu je bilo veliko zvezd. Otroci so že spali v svojih mehkih posteljah. V gozdu pa je bil velik kaos, saj so se zbrale čarovnice iz cele dežele na svojem vsakoletnem srečanju.

Na to noč so čarovnice vedno klicale strahce. Bila pa je ena posebna, ki jih ni znala priklicati, zato so se ji ostale posmehovale. Tisto noč pa so se odločile, da svojo prijateljico naučijo tudi tega opravila. Uspelo ji je šele proti jutru. Zdaj so vse čarovnice imele ob sebi svoje strahce in čarobne palice. S strahci so odšle po svetu in iskale speče otroke.

Vsaka čarovnica si je izbrala enega otroka. S strahcem sta ga odnesla v gozd, na mesto srečanja. Ko so se otroci prebudili, so se prestrašili, ker so bili v vročem kotlu. Okoli njega pa so s strahci plesale čarovnice in strašile otroke. Zanimivo pa je, da čarovnice niso hotele otrokom nič hudega, samo prestrašiti so jih želele.

Ko so se čarovnice naveličale svojega početja, so otroke vrnile v njihove postelje. Nad njimi so pomahale s palicami in otroci so v trenutku zaspali.

Ko so se otroci zjutraj zbudili, so bili zelo utrujeni in zaspani. Vsi so govorili o grdih sanjah, v katerih so bili v gozdu s čarovnicami in strahci.

Žan Dimić, 6. b

Čarovnica, ki je pisala o zvezdah

Zgodba sega v davna leta, v čase, ko so še živele čarovnice in ostala čudežna bitja.

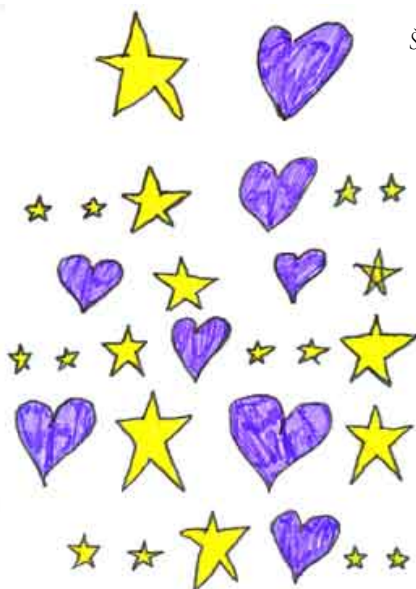
Nekoč je v neki hišici živel dobra stara čarovnica Matilda. Zelo rada je imela živali, naravno, predvsem pa zvezde. Že od malega je sanjala o tem, kako bi postala znana pisateljica po vsem svetu. Odločila se je, da bo napisala pravljice o zvezdah.

Vsako noč je odhajala pozno v posteljo, ker je mislila le na pravljice, vendar pa je morala zjutraj tudi zgodaj vstajati, saj so jo čakala jutranja opravila. Ker ji je za vsa hišna ter zunanja opravila primanjkovalo časa, pa tudi za pisanje pravljič, se je odločila, da bo k sebi povabila svoje prijateljice čarovnice, ki bi ji pomagale pri opraviilih. In res, prijateljice čarovnice so se z veseljem odzvale na povabilo. Ko pa so izvedele, da Matilda piše pravljice o zvezdah, so se ji začele posmehovati. Zbadale so jo ter ji govorile, da pravljice niso nič vredne, izmišljene ali pa, da od njih nima nihče nobene koristi. A stara čarovnica se ni menila za žalitve. Prijateljicam je pustila, da vseeno ostanejo pri njej in ji pomagajo pri opraviilih, njo pa pustijo pri miru, da dokonča, kar je začela.

Po treh dneh pisanja je Matilda dokončno končala s pisanjem pravljič. Ponosno jih je odnesla v založbo, kjer so njene zgodbe prebrali in jih nato z veseljem poslali v tiskanje.

Čez približno mesec dni so Matildo poklicali iz založbe in ji povedali veselo novico. Njene pravljice so kupovali vsi otroci s celega sveta. Postala je ena izmed najbolj znanih pisateljic na svetu. Dobila je nagrado za najbolj priljubljeno pravljico o zvezdah.

Matilda danes piše pravljice o zvezdah pa tudi o drugih stvareh in otroci se vsak dan veselijo novih pravljič ter dogodivščin v njih.

Špela Pangerc, 6. b

Martin Prosen, 6. b

Strašne sanje

Nekoč je v mali vasi živel deklica, ki je imela vedno lepe sanje. Nekoč pa se je zgodilo nekaj, kar jo je tako prestrašilo, da si sploh ni več upala iti v svojo posteljo. Tisto noč jo je v sanjah obiskal strahec. Oče jo je tolažil, da se ji straha ni treba bati, ampak deklica se je živo spominjala svojih sanj.

V sanjah se je znašla v neki pokrajini, kjer ni bilo ne rož ne živali ... Povsod je bil sam kamen in sredi kamnite pokrajine je stala koč. V temni noči, posijani z zvezdami, je deklica vstopila v koč. Čarovnica, lastnica koč, je hitro zaprla vrata in deklica je ostala zaprta. Čarovnica je udarila s palico ob tla, da so vse zvezde padle z neba in naenkrat so se od vse povsod pojavili duhovi in vse pošasti tega sveta. Deklica je hotela zbežati skozi vrata, ampak vrat ni mogla odpreti. Čarovnica, zlobni duhovi in vse pošasti so se ji smejale. Deklica se je zbudila vsa prestrašena in ugotovila, da je jutro in da je imela samo hude sanje.

Čez dva dni je deklica spet legla v svojo posteljo in veselo spala vse noči do konca svojega življenja.

Pravljica o sanjah

Bila je temna poletna noč. S prijatelji sem sedela ob tabornem ognju. Pripovedovali smo si zgodbe.

Skoraj vsi so že povedali svojo. Ostala sva samo še Tomaž in jaz. Dogovorila sva se, da bo prvi pripovedoval on. Tako je govoril in govoril in kar naenkrat se mi je zazdelo, da je na nebu vedno več zvezd. Postajale so vse večje in približevale so se mi z vedno večjo hitrostjo. Že sem hotela zakričati, ko sem se znašla v svoji sobi. Sedela sem na postelji. Zaslišala sem tih glasek, ki mi je govoril: »Poglej pod posteljo, poglej!« In res sem pogledala, čeprav sem imela nelagodno občutek. Pod posteljo je sedel droben strahec. Hotela sem se ga dotakniti, vendar me je potegnil za roko in znašla sem se v neki čudni, vendar lepi deželi. Ležala sem pred zasilno zgrajeno barako. Hitro sem se pobrala, saj nisem bila prepričana, da po vsem tem, kar se mi je zgodilo, ne more name pasti slon in me zmendirati. Takrat pa sem iz notranjosti barake zaslišala glasove. Kričanje, vreščanje, krohotanje in smejanje. Pogledala sem skozi okno. Baraka je bila polna čarovnic. Vsaka je imela črn zašiljeni klobuk, črno ogrinjalo in leseno grčasto palico. Prisluhnila sem jim in izvedela, da so celo noč delale čarobne napoje in zvarke. Naslednje jutro bo namreč čarovniško tekmovanje, na katerem mora vsaka s pomočjo čarovnije zgraditi nevidno steno. Tekmovanje je velik dogodek v svetu čarovnic in zmaga na njem so sanje vsake od njih. Zamižala sem in mrzlično premišljevala, kako naj se izvlečem iz te godlje.

Ko sem ponovno odprla oči, sem jezna in osramočena spoznala, da sem zaradi toplote ognja zaspala sredi Tomaževe pravljice.

Lea Morano, 6. b

Strašne sanje

Bila sem jezna, ker me je očka pošiljal spat. Rekla sem mu: »Ampak noč je in bojim se!« On je udaril s palico po mizi in rekel: »Cel dan sem delal in zdaj mi ne boš nagajala. Hočem se odpočiti, zato boš šla spat, če ti je prav ali ne!«

Šla sem v posteljo, ampak nisem takoj zaspala. Najprej sem prebrala pravljico o hudobni čarovnici, ki je strašila otroke. Kar naenkrat se je v kotu sobe nekaj pojavilo. Bila sta strahec in čarovnica iz pravljice, ki sem jo prebrala, in me hotela ugrabiti. To je bilo res čudno. Na srečo se je pojavila zvezda in ju odgnala proč. Ko sta izginila, sem se zbudila. »Bile so le sanje,« sem rekla.

Zunaj pa je bilo lepo jutro in bila je sobota, kar je bilo še lepše. Videla sem bratca, kako gradi grad iz kock. Pomagala sem mu ga zgraditi in odšla na zajtrk. Mami, očetu in bratcu sem povedala, kaj sem doživela v sanjah.

Ivan Ivanović, 6. b

Sanje

Bilo je jutro. Iz postelje je pravkar vstala deklica. Sanjala je grozne sanje. Noč je bila temna, še zvezde so se skrile. V sobo je prišla čarovnica. V roki je držala palico. In ko je z njo zamahnila proti deklici, se je iz knjige pravljic prikazal duhec in prestrašil čarovnico.

O tem dogodku je deklica molčala in vsako noč je k njej prihajal duhec ter jo varoval, če bi se še kdaj slučajno prikazala čarovnica.

Tina Logar, 6. b

Dogodek

Nekega večera sem šla zelo pozno v posteljo. Hitro sem zaspala. Kar naenkrat se mi je pred očmi prikazala črna čarovnica. Bilo je kot v pravljici. Sedela je na dolgi rjavi palici in preletavala temno noč prekrito s svetlimi zvezdami. Pod posteljo je nekaj zaškripalo. Mislila sem, da je Mali strahec, ki me je že obiskal. Ni bil on. Bile so le stare deske, ki jih očka še ni zamenjal. Kar naenkrat se je vse zatemnilo. Vse je izginilo. Prebudila sem se v sončno hladno jutro. Ugotovila sem, da so bile to le sanje.

Ana Velenik, 6. b

Slaščičarjeva hvaležnost

Nekoč je pod Zlatim bregom stala majhna vasica. V njej je poleg vseh siromašnih hišic, ki so se stiskale druga k drugi, stala še ena, še bolj siromašna od drugih. V njej je živel reven oče s tremi hčerami. Ko so vse dopolnile šestnajst let, so se odpravile v mesto, da bi našle delo.

Že v predmestju so naletele na starega slaščičarja, ki je iskal pomoč. Potreboval je nekoga, ki bi mu pomagal pri delu. Njegova slaščičarna je bila na robu propada, sam pa je ni mogel vzdrževati. Tudi njegove slaščice niso bile več tako dobre kot včasih.

Najmlajši sestri se je zasmilil in vprašala ga je, če lahko ostane pri njem in mu pomaga, čeprav sta jo starejši sestri prepričevali, da je njeno početje nesmiselno, saj da ne bo veliko zaslužila in bo šel njen trud v prazen nič. Vendar se ona za to ni zmenila.

Poslovala se je od starejših sestra in s slaščičarjem odšla v njegovo slaščičarno. Tam je pospravljala, pekla, krasila pecivo in se učila slaščičarjevih skrivnosti. Slaščičarna je postala spet lepa in urejena ter iz nje je ves čas dišalo po slastnih dobrotah. A veliko ljudi ni hotelo kupiti njenih slaščic, saj se jim je zdela slaščičarna prerevna, da bi kupovali v njej. Tako sta bila še vedno revna. Starejši sestri sta dobili boljši službi in mlajšo sta večkrat nagovarjali, naj zapusti slaščičarja in naj si najde boljše plačano delo, vendar ju ta ni poslušala. Slaščičarja je vzljubila in ga ni hotela zapustiti.

Čez sedem let so se sestre morale vrniti domov, saj so tako obljubile očetu. Starejši sestri sta proti domu nosili zelo veliko blaga. Najmlajši sestri pa je slaščičar dal le košarico drobtin navadnih piškotov, ki jih je sama spekla, in ji naročil, naj si kupi tri kokoši in enega petelina, nahrani pa naj jih z drobtinami, ki jih ima v košari. To ji je rekel in se od nje poslovil.

Ko so sestre prišle domov, je bil oče vseh treh enako vesel in najmlajša med hčerami jim je spekla nekaj slaščic. Naslednji dan pa je naredila tako, kot ji je naročil slaščičar.

Minevala so leta in starejši sestri sta že imeli svojo šivalnico. Ker je bila edina daleč naokoli, sta veliko zaslužili. Najmlajša sestra pa je še vedno živela pri očetu in čakala, da bodo kokoši izvalile prvo jajce. A jajca ni in ni bilo. Oče ji je že zdavnaj rekel, naj kokoši proda, saj ni od njih nobene koristi, a ona tega ni hotela storiti, saj so ji bile lep spomin na slaščičarja.

Čez nekaj časa je v vas prišel krojač, ki si je zgradil šivalnico. Ker je bilo njegovo delo cenejše od dela v prvotni šivalnici v vasi, je vse več ljudi hodilo k njemu in šivilji sta se morali zadovoljiti z manjšim številom strank.

Ko se je mlajša sestra nekega jutra zbudila, ni mogla verjeti svojim očem. Kokoši so izvalile ogromno jajc. In ta jajca niso bila takšna, kakršna izvali vsaka navadna kokoš. Bila so iz čisto pravega zlata, iz vsakega sedmega pa se je izvalil piščanček. Ampak to še ni vse. Petelin je ponosno korakal z ene strani dvorišča na drugo in prenašal zlata jajca na en kup, lupine jajc, iz katerih so se izvalili piščančki, pa na drugi. Deklica pa je hitro vzela nekaj jajc in vsaki hiši v vasi je podarila po eno. Jajca je dala tudi svojim sestram in novemu krojaču. Sebi pa je zgradila prekrasno slaščičarno, ki je bila vedno polna, iz nje pa je čudovito dišalo po slastnih slaščicah.

Lea Morano, 6. b

Nekoč, nihče ne ve natanko kje, ker so vsi izgubili zemljevid, in ne kdaj, ker so vsi izgubili koledar, je stala prav posebna vasica. To vasico so prav vsako jutro prekrili zlati oblaki in takrat so se vsem vaščanom zlato zasvetilo lasje, potem pa so oblaki izginili in o njih do naslednjega jutra ni bilo niti sledu. Le stari ljudje so trdili, da nad vasjo vidijo gromozanski ščit, ki jih varuje vsega zla. Zato se je vasice prijeló ime Zlati Breg.

V tej vasici so živeli le prijazni ljudje. Med seboj so se vedno razumeli, zato tam ni bilo nikoli preprirov. A saj veste, izjeme potrjujejo pravila, tako je bilo tudi tu. V kraju je živel starec, ki so mu vaščani pravili kar brezsrčni Pepo. A nihče ni vedel, da je Pepo po poklicu slaščičar, ki je včasih slovel po najboljših slaščicah, da je v resnici dobrega srca in da je vdovec ter da je njegova edinorojenka umrla zaradi bolezni, ki je takrat razsajala naokoli. Vsa ta bolečina ga je tako prizadela, da ni hotel govoriti z nikomer.

Tačas pa so v sosednji vasi živeli oče in tri hčere, tri sestre. Ker niso bili ravno premožni, se je oče nekega dne odločil, naj hčere odidejo po svetu, tam zaslužijo in se vrnejo čez sedem let. In res se je tako zgodilo. Odsle so vsaka v svojo smer, vsaka proti drugi vasi. Ko je najstarejša prispela do vasi, je potrkala na vrata premožne hiše in tam dobila delo kot hišna pomočnica. Druga hči je dobila delo kot šivilja, najmlajša sestra, ki je bila tudi najlepša, najpametnejša in zelo razumevajoča, pa je odšla kar proti Zlatemu Bregu in nevedoč, da se na drugi strani vrat skriva brezsrčni Bepo, potrkala na njegova vrata. Ko jih je odprl, se mu je zazdelo, da pred njim stoji njegova hči. V tistem trenutku se je v njem nekaj spremenilo. Vzljubil je dekle, rad ji je pekel sladice in jo imel za svojo. Tudi dekletu je bil Bepo pri srcu. Tako sta živela, pomagala sta drug drugemu.

Nekega dne pa se je dekle domislilo, da bi lahko odprla slaščičarno, kajti Pepo je pekel najboljše slaščice, kar jih je kdajkoli poskusila. In njena zamisel se je uresničila. Odprla sta slaščičarno, ki je zaslovela daleč naokoli. Sovaščani niso mogli verjeti, kaj se je zgodilo s starim Pepom. Sedaj je bil prijazen, vljuden, sočuten, sproščen ...

Hčeram je oče naročil, naj se čez sedem let vrnejo domov, zato se je najmlajša hči vsa žalostna poslovila od slaščičarja, ta pa ji je v zahvalo dal nekaj denarja. Objela sta se in dekle je odšlo.

Domov so se vrnile vse tri hčere in vsaka je prinesla nekaj denarja. A doma jih je čakalo neprijetno presenečenje. Njihov oče je, medtem ko jih ni bilo, hudo zbolel in umrl. Najmlajše sestre ni nič več vezalo na rojstno vas, vse pogosteje pa je pomislila na Pepa.

Nekega dne pa so v vas prišli trgovci iz Zlatega Brega. Na prvi pogled so se zaljubili v sestre, sestre pa vanje. Tako so se vse tri sestre omožile in se s svojimi možmi preselile v Zlati Breg. Tam so vse tri pomagale Pepu v slaščičarni, možki pa so potovali po svetu in trgovali.

Lara Surina, 6. b

Nekoč v davnih časih so se v Zlatem Bregu rodile tri deklice. Oče je bil zelo ponosen nanje. Ko je bil čas za odhod v službo, so se vse tri poslovile od doma in odšle po svetu.

Prva deklica je našla službo v novem frizerskem salonu. Sara, druga sestra, se je zaposlila kot računovodkinja. Kaj pa Špela, najmlajša sestra? Ta se je zaposlila pri revnem slaščičarju. Sara in Katja sta se posmehovali Špeli, da je revna in da bo oče jezen nanjo.

Po dolgih sedmih letih so se hčere vračale domov. Starejši sestra sta imeli kup zlata in denarja. Špelca pa je imela le majhno košarico kolačev. Vendar so bili kolači čudežni, ampak deklica tega ni vedela.

Oče je bil vesel najbolj prvih dveh sester, najmlajše pa ni niti pogledal. Starejša sestra je rekla: »Ha, pogledj, kako si revna, niti oče te ne pogleda, kaj šele sosedje!« Ko pa je najmlajša deklica pokusila kolače, ki so se na prvi pogled zdeli navadni, je v srcu čutila, da so čudežni. In prav je imela. Deklica si je zaželela, da bi bil slaščičar, ki je umrl v prometni nesreči, še živ. In slaščičar se je prikazal. Špela ni mogla verjeti svojim očem. Pa ji je slaščičar povedal skrivnost kolačev: »Vsak kolač ti izpolni eno željo.« Prve tri želje je izpolnila za slaščičarja. Za drugi kolač si je zaželela, da bi bili srečni vsi v Zlatem Bregu. In tako se je tudi zgodilo.

Jaka Anzelc, 6. b

Nekoč pred davnimi časi, ko so še živeli kralji, so v gradu živeli kralj in tri hčere. Najmlajši je bilo ime Eva.

Bila je najlepša deklica za devetimi gorami. Ko je napočil čas, da se starejši hčeri poročita, je bilo veliko slavlje. Kralju sta se tista dva fantiča kar malo smilila, saj sta bili starejši hčeri zelo nesramni in tudi dom njunih mož jima ni bil všeč, saj je bil precej skromen, ampak tako je bilo.

Nekega dne pa je kralj umrl, njegove zadnje besede, ki jih je izrekel Evi, so bile le, da bo dobra kraljica in da si bo našla pravega moža in da bosta srečno živela do konca svojih dni.

Nekega deževnega dne je mimo gradu zašel fantič. Vstopil je v grad in zagledal kraljično. Bila je ljubezen na prvi pogled. Poročila sta se in imela otroka z imenom Anja.

Pika Pipan, 6. b

Užaljenost

Bil je lep sončen dan, okoli dveh popoldan. S prijatelji in ostalimi taborniki sem bila na taborjenju v Bohinju.

Do takrat je bilo taborjenje lepo in sproščujoče. A sem kmalu postala bolj živčna, saj nisem vedela, kaj bi podarila svoji zelo dobri prijateljici za rojstni dan. Na izbiro pa tudi nisem imela kaj dosti možnosti, zato sem vodnika prosila za nekaj pisanega papirja in naredila sem prikupno voščilnico v rumeni ovojnici. Zdaj sem morala le še počakati večera, da bom voščilnico dala v taborniški nabiralnik tako, da jo bo Cvetka dobila šele v jutranjem zboru na svoj rojstni dan.

Po večerji sem hotela voščilnico položiti v nabiralnik, ko me je zalotila Izdajalka, deklica, ki je vedno vse izdala in pri tem še kaj preuredila. Tako me je vprašala, kaj sem položila v nabiralnik. Jaz ji seveda nisem hotela povedati resnice, saj bi Cvetka in polovica tabora že v nekaj sekundah vedeli vse

o moji voščilnici, zato sem ji rekla, da je to le nekaj za Cvetko. Takoj, ko sem to rekla, sem si izmislila, da moram iti na stranišče, da me slučajno ne bi še kaj zasliševala. A ni kazalo, da bi bilo Izdajalki do tega, odpravila se je proti šotorom. Mislila sem, da bo vse lepo in prav, a ni bilo tako.

Izdajalka je namreč odhitela k Cvetki in ji začela nakladati: »Veš, videla sem Leo, ki je neko kuverto stavila v nabiralnik. Vprašala sem jo, kaj je to, pa je rekla, da je v tej kuverti pismo, v katerem ti bo povedala, kako noče biti več tvoja prijateljica, saj, da ves čas nekaj ješ in je ne poslušáš ter da nima od tebe nobene koristi.« Cvetka jo je z izbuljenimi očmi gledala in ji kar ni mogla verjeti. Hotela se je prepričati, če ji je Izdajalka povedala resnico, zato se je začela pretvarjati kot, da hoče v nabiralnik položiti pismo, v bistvu pa je le pogledala, če je tam rumena ovojnica. In res je bila.

Takrat pa sem prišla jaz in jo hotela vprašati, če se mi bo pridružila pri opravljanju večine, a me je zavmila in mi rekla, da

si misli isto kot jaz in da z mano res nima kaj početi. Zraven pa je še dodala: »Saj tudi ti ves čas ješ!« Sprva mi ni bilo prav nič jasno, kaj govori, potem pa sem pomislila, da me hoče le razjeziti. Hotela sem že reči, da jo predobro poznam, da se bo z menoj norca delala, a me je odrinila. S solznimi očmi je rekla, da naj grem stran, če ne, bo vsem povedala, kaj sem napisala. Zdaj mi res ni bilo nič več jasno in bila sem močno užaljena, ker se je Cvetka tako grdo obnašala do mene. A nekako sem vedela, da ima Izdajalka prste vmes.

Nato smo morali iti nabirat drva za ogenj. Po navadi sem drva nabirala skupaj s Cvetko, vendar danes je bilo drugače. Cvetka je drva nabirala z Izdajalko. Skupaj sta nosili drva in se smejali. Jaz sem ju le gledala in vedno bolj se mi je dozdevalo, da je tukaj nekaj močno narobe. Tudi ob ognju se Cvetka ni usedla poleg mene. Odšla je na drugi konec ognjišča. Ponoči nisva šli skupaj k šotorom in zjutraj pri jutranji telovadbi nisva skupaj tekli in se pogovarjali. Komaj sem dočakala jutranji zbor.

Končno je zborovodkinja zapiskala na piščalko in vse opozorila, da je ura za jutra-

nji zbor. Zdelo se mi je, da sem bila prva v vrsti. Tako smo zapeli taborniško himno in dvignili zastavo, povedali so nam napotke za tisti dan. Potem smo vsi skupaj zapeli pesem za Cvetkin rojstni dan, ji čestitali in končno je bilo na vrsti deljenje pošte. Razdelili so nam jo in opazila sem, da je Cvetka dobila ogromno pošte. Moja ovojnica je močno izstopala.

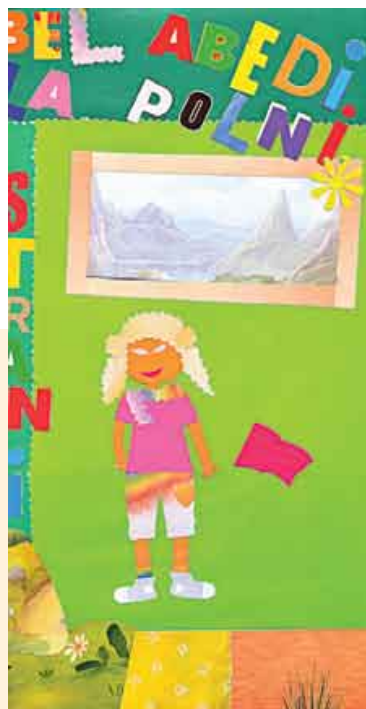
Pri zajtrku sem se usedla poleg Cvetke in ji rekla, naj odpre moje pismo. Videla sem, da ga ni hotela odpreti in zato sem jo vprašala, zakaj noče pogledati, kaj je v ovojnici. Le pogledala me je in s tihim glasom rekla, da ve, kaj piše v njej in ji ni treba gledati vanjo. Zbegano sem jo vprašala, da kako pa ve, kaj je v njej. Ta pa mi je malo glasneje odgovorila: »Kako vem, kako vem, saj mi je Izdajalka vse povedala. Rekla je, da si ji povedala, kaj piše in ona je to povedala meni.« »Pa saj ji nisem nič povedala. Le to, da je ta kuverta zate,« sem ji začudeno rekla. Nato pa sem jo še vprašala: »Ja, kaj

pa si je izmislila, da piše v njej?« »Da kako me ne maraš!« se je skoraj zadržala Cvetka in kuverto še vedno vrtela po rokah. »To je laž!« sem ji odvrnila in ji ukazala, naj odpre kuverto. Na koncu jo je le odprla, in ko je prebrala voščilo, se ji je na obrazu prikazal velik nasmeh. »Ah, res nisi tistega povedala?« me je še vprašala. »Ne, nikoli ne bi kaj takega rekla o tebi,« sem ji veselo odgovorila in skupaj sva pojedli zajtrk.

Bili sva zelo veseli in po zajtrku sva takoj stekli k Izdajalki in jo začeli spraševati, zakaj naju je spravila v takšen nesporazum, a ta jo je hitro pobrisala na stranišče rekoč: »Sedaj res nimam časa, že od zbora držim!« In je odšla, midve pa sva se še naprej smejali in se pogovarjali.

Tega dogodka se zelo rada spominjam. Rada pomislim tudi na to, da sva s Cvetko še vedno zelo dobri prijateljici, čeprav se nama je pripetilo veliko podobnih stvari. Vendar je bila ta dogodivščina zelo dobra, saj naju je še bolj povezala in obljubili sva si, da bova vedno prijateljici.

Lea Morano, 6. b

V nedeljo sva bila z bratom v najini sobi. Vsak je počel svoje stvari. On si je pospravljaj pisalno mizo, jaz sem pisala domačo nalogo. Mama je v kuhinji pripravljala kosilo, oče pa je bil na računalniku.

Tako je bilo nekaj časa vse tiho. Vsak je imel svoje delo. Kar naenkrat pa je brat opazil, da je njegova rdeča škatlica izginila. V njej je imel shranjeno denarnico.

Začel jo je iskati po vseh svojih policah, omarah in po mizi. Pogledal je celo pod mizo. Iskal jo je in iskal. Nikakor je ni mogel najti. Čez nekaj trenutkov je obupal. Bil je že ves žalosten, saj je mislil, da je ne bo več našel, pa je obtožil mene. Najlažje je obtožiti nekoga drugega. Jaz sem se takoj začela braniti in zatrčila, da je nisem vzela. On je seveda trdil, da sem jo. Ni lepo, da mi brat ne verjame in me obtožuje, da sem mu nekaj vzela. Vsak je trdil svoje in začel se je prepir. Bila sva tako glasna, da naju je mama slišala v kuhinjo. Prišla je v sobo. Okregala me je, ker se spravljam na mlajšega brata. Povedala nama je tudi, da sva tako glasna, da se naju sliši čez cel hrib. Živim namreč na Hribu svobode.

Mama je odšla iz sobe. Malo sva se umirila, vendar ne za dolgo. Spet se je začel prepir. Mama se je sprijaznila s tem, da ne bova še utihnila. Pa je prišel očka. Ta naju je ločil. Bratca je nesel v dnevno sobo, sama pa sem ostala v sobi. Začela sem premišljevat, kje bi škatlica lahko bila. Pa sem se domislila. Mogoče je pod posteljo, v predalu. Brž sem ga odprla. Vsa razočarana sem ugotovila, da je ni. Premišljevala sem dalje.

Brat je pritekel v sobo, se vrgel na posteljo in nekaj je zaropotalo. Zvok je prihajal izza postelje. Predlagala sem mu, naj pogleda, kaj je bilo to. Pogledal je. Razveselil se je. Našel je svojo rdečo škatlico. Bila je za posteljo. Stekel je to povedat mami in očku. Tudi onadva sta bila vesela, da jo je našel in da bo končno malo miru. Mama mu je rekla, naj se mi opraviči, ker me je obtožil nečesa, česar nisem naredila. Opravičil se mi je in spet je bilo vse po starem.

Seveda sem bila malo užaljena, ker mi brat ni verjel. In upam, da me ne bo nihče nikoli več obtožil za nekaj, česar nisem naredila.

Ana Velenik, 6. b

Zaprla so se šolska vrata in pričele so se zaslužene počitnice. Zadnji šolski dan sem sošolkam in sošolcem razdelila vabila, saj se je bližal moj 11. rojstni dan.

Z bratom in sestro smo ves teden pripravljali prostor za zabavo, čistili smo tla in pri našli mize ter na strop lepili balone in drugo okrasje. Zadnji dan pa sva z mamo pripravili še narezke, pecivo, pijačo, meso in žar. Okoli treh popoldan so bili zbrani že vsi povabljeni. Vesela sem bila sošolk in sošolcev, s katerimi smo se igrali razne igre. Čisto zadnja od povabljenih sta prišla moja babica in dedek.

Zaželela sta mi sreče, zdravja in uspehov ter mi podarila velik moder kovček, na katerem pa je bila zatakajena bela pisemska ovojnica. Zahvalila sem se jima in se zopet pridružila prijateljem, ki so bili radovedni in so hoteli vedeti, kaj je v ovojnici. Hudomušno sem se jim nasmehnila in dejala: »Kaj, voščilo vendar!« Vztrajali so, naj odprem ovojnico. In glej, presenečenje! Poleg voščila je bila še rezervacija za desetdnevno letovanje v Pacugu. Kot da bi dedek in babica vedela, da mi je dermatolog zaradi astme in alergije svetoval morskovo vodo in zrak.

Nekaj dni po zabavi so me starši odpeljali v Pacug. Vso noč nisem spala, kajti pa glavi so mi rojila vprašanja: s kom bom v sobi, kako me bodo dekleta sprejela, ali se bomo razumele ... Strah se je kmalu razblinil. Nameščena sem bila v sobo še z devetimi drugimi dekleti iz raznih krajev Slovenije. Bile so družabne, vesele in dobro smo se razumele. Bile smo nerazdružljive, pa tudi kraste na mojih nogah jih niso motile.

Po tednu dni je sestanovalka Tadeja dobila obiske. Obiskat sta jo prišli sestra in sestrična. Bile smo na plaži. Pozdravili sta nas in pogled jima je obstal na mojih nogah. Po-

čutila sem se nelagodno. Poklicali sta Tadejo in ji rekli: »Kako se lahko družiš s tem dekletom, ali ne vidiš njenih nog? Verjetno ima luskavico! Okužiš se lahko tudi ti.« Ko sem slišala te besede, so me tako prizadele, da sem brez besed stekla v sobo.

Vrgla sem se na posteljo in začela neusmiljeno jokati. Užaljena sem bila in hkrati razočarana nad svojo mamo in zdravnikom, ki mi tega nista povedala. V sobo so takoj pritekle sestanovalkke in me tolažile, a bila sem preveč užaljena. Sramovala sem se svojih nog in sklenila, da se kopalk ne oblečem nikoli več.

Tako užaljena sem po telefonu poklicala mamo. Med pogovorom sta v sobo prišli tudi dekleti, ki sta me malo prej užalili. Ponudila sem jima telefon, ker jima je mama hotela razložiti, da so kraste na nogah posledica hude alergije. Opravičili sta se mi.

Oprostila sem jima, a občutek užaljenosti in sramote je ostal v meni.

Špela Pangerc, 6. b

Družinski pogovori

Osebe: Metka, Martin, oče

Martin in Metka se veselo lovita po hiši. Naenkrat pa ju pokliče oče.

OČE: Poslušajta, danes je šla mama v Postojno po nakupih, zato bomo imeli kosilo sami.

MARTIN in METKA (*sedeta k mizi in čakata na kosilo*): Kdaj bomo jedli?

OČE: Sedaj. Izvolita.

METKA: Ne maram krompirja!

OČE (*jezno*): Drugega nimamo! Če hočeš kaj drugega, si pa sama skuhaj.

METKA: V redu, sedaj si bom skuhal testenine.

OČE: Takoj pridi sem in jej!

MARTIN: Oči ne maram zelja in krompirja!

OČE: Ko bi le bila mama tukaj. Zdaj pa takoj k mizi!

METKA: Hočem mamoooo!

(*Martin vseeno poje svoje kosilo*)

OČE: Vidiš, on je pojedel, sedaj moraš tudi ti!

MARTIN: Grem lahko na računalnik?

METKA: Kaj pa jaz?

OČE: Na računalnik bo šel samo Martin.

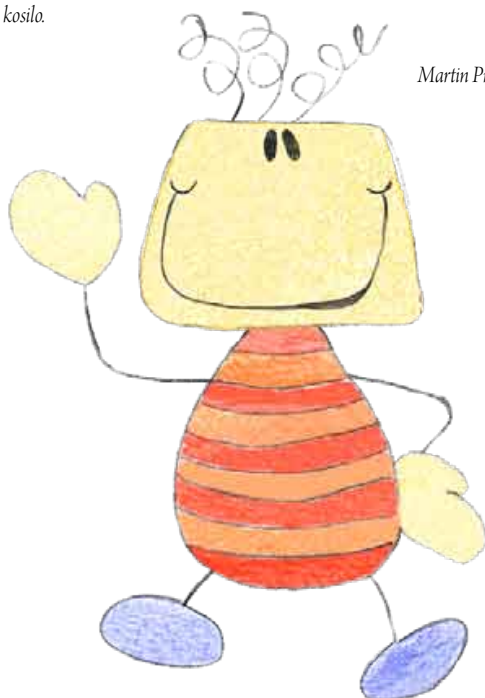
METKA (*jezno*): To ne velja!

OČE (*jezno udari po mizi*): Boš dala mir! Takoj za mizo!

METKA: A bom lahko šla na računalnik?

OČE (*malo premisli*): V redu.

Metka veselo poje kosilo.

Martin Prosen, 6. b

Osebe: Lea, Tadej, mama, oče

LEA (*pride z očetom z rokometne tekme*): Živio!

MAMA (*pride iz kuhinje*): Kako je bilo?

LEA (*veselo*): V redu. Zmagale smo.

TADEJ: Ja, ja. Ravno ve ste zmagale.

LEA: Ja smo! In do sedaj že večkrat kot tvoja ekipa.

OČE: Kaj, spet sta začela? To sploh ni pomembno. Raje pridita za mizo.

LEA (*meša sok*): Mama, veš, v garderobi smo se pogovarjale o rokometnem taboru. Kdaj pa imamo s taborniki taborjenje?

MAMA: Ne vem, na začetku julija. Kam pa bi šla raje?

LEA: Na taborjenje, se razume.

TADEJ: Kaj, da boš spet padla v vodo?

LEA: Ne, ampak zato, da ne bom zamudila zbora, v katerem te bodo poslali mešati drek v »dixiju«. Ti, car kazenskega dežurstva. Sploh pa, nisem jaz padla v vodo.

TADEJ: Ne bluzi. Raje začni šparati denar, da boš lahko odkupila zastavo, ki ti jo bomo ukradli, ko boš na straži. Pa še šotor se ti lahko podre. Tam rado zapiha.

LEA: Edino če jih boste vi postavljali. Se je pa Nejc lani res zapletel v vrvice in skoraj podrl svoj šotor. Vodniki so ga komaj izmotali.

OČE: Kaj pa je počel med šotori, da mu je to uspelo?

TADEJ: Hlače je hotel obesiti. Ko je padel, mu je iz rok zdrsnila čokolada in se skrila v gube od hlač. Zvečer, ko je bila že tema, je hlače oblekel in sploh ni opazil, da so polne mravelj. Pri večerji je kar poskakoval okrog mize.

MAMA: Ja, takih dogodivščin pa res ne smeta zamuditi. Pojemo zdaj, ker gremo po kosilu k babici.

Lea Morano, 6. b

Osebe: Denis, mama, oče

MAMA (*me veselo pogleda*): Oj! Kako je bilo v šoli? Je kaj novega?
DENIS (*vesel*): Ja. Dobil sem 4 iz naravoslovja. Aja, še nekaj je.
MAMA (*začudeno*): Kaj pa?
DENIS: Ali lahko grem s sošolci na sladoled?
MAMA: Zaradi mene lahko greš. Ampak moraš vprašati očeta. Stopi v kuhinjo. Kosilo je na mizi. (*Denis pride v kuhinjo in se usede.*)
OČE: Kaj novega v šoli?
DENIS (*spet veselo*): Ja dobil sem 4 iz naravoslovja.
OČE: In kaj še?
DENIS: No. Ali lahko grem s sošolci na sladoled? Ali lahko?
OČE: Ti?
DENIS: Ja.
OČE: Ti?
DENIS: Ja. No, povej, da ali ne.
OČE: Da ali ne?
DENIS: Ne hecaj se, ati.
OČE: Še vedno ne.
DENIS (*se razjoka*): Zakaj ne? Prosim, prosim, prosim. Saj bom priden.
OČE (*naveličano*): No prav, pa pojdi.
DENIS (*spet veselo*): Hvala. Ati, najboljši si.

Denis Dedić, 6. b

Osebe: Jožica, Luka, mama, oče

Jožica pride iz šole, vrže torbo v kot in s svojimi umazanimi čevlji pride k mami.
JOŽICA: Mami, kaj bo za kosilo?
MAMA: Enolončnica. Zdaj pa me, prosim, ne moti. Ne vidiš, da kuham! Bom še kakšno sestavino pozabila. Čebula se mi že smodi! In sezuje se. Vse boš umazala!
LUKA (*joče*): Nočem enolončnice! Hočem meso in krompirček!
OČE (*pride iz spalnice*): Kdo je tako glasen? A ne veste, da sem delal tudi ponoči? V tej hiši se ne morem naspati.
MAMA: Ko si že tukaj, umiri Luko. Noče enolončnice.
Vsi štirje se usedejo za mizo in začnejo jesti kosilo. Kar naenkrat se oglasi Jožica.
JOŽICA: Jutri ne bom šla v šolo, če mi ne kupiš novega računalnika.
OČE (*se razjezi*): O tem smo že nešteto krat govorili. Komaj v peti razred hodiš. Kupili ti ga bomo, ko boš v osmemu ali devetem. Če ga nujno potrebuješ, lahko uporabljaš skupnega.
Upam, da sem bil dovolj jasen!
JOŽICA (*žalostno*): Ja, očka.
LUKA: Boš tudi meni kaj kupil, ko bom velik?
OČE: Bomo še videli.
MAMA: No, lahko zdaj v miru pojemo kosilo do konca?
LUKA, JOŽICA IN OČE: Ja.

Ana Velenik, 6. b

Osebe: Špela, Urban, mama, oče

MAMA (*kuha kosilo*): Mmmmmm! Kako diši!
Upam, da bodo navdušeni.
URBAN (*igra računalniške igrice in kar naenkrat mu zadisi kosilo*): Upam, da je krompir z mesom in omako.
ŠPELA (*priteče in vpraša*): Kaj je za kosilo?
MAMA: Bosta videla. (*Vpraša.*) Kje je Ujčič?
OČE: Sem kaj zamudil?
URBAN: Mi o volku, volk na vratih.
MAMA: Ja. Zamudil si dišave pred kosilom.
OČE (*vpraša veselo*): Kaj pa sploh je za kosilo?
URBAN: Vprašaj ženo, ona ve.
ŠPELA (*tiho*): Ja, ma res.
OČE: Ti pa tiho bodi.
URBAN: Hahaha!
OČE: Ti pa tudi. Igraš te bedarije!
URBAN (*jezno*): Ti pa veš, kaka je ta igrlica!
MAMA: Končaj zdaj, prav!
URBAN: No, prav!
ŠPELA: Ala, daj mi jesti!
OČE: Meni tudi, sestradan sem.
MAMA (*veselo*): Izvolite!
URBAN: Hvala.
ŠPELA: Res je krompir in meso.
URBAN: Sem vedel.
OČE: Slastno!
MAMA: Hvala, no.
Vsi so pojedli.
OČE: Zdaj pa na svež zrak. Takoj!

Urban Ujčič, 6. b

Hišni ljubljencek

MAMA: Ala, južna, pridite jst!

TONE: Ja, ja. Kaj je ze jst? *(Se usede k mizi.)*

MAMA: Jota in klobase.

JAKEC: Mama, tata, kuga, baba, mubu, daba ... *(Se usede k mizi.)*

Iz šole prideta Pia in Mia.

PIA in MIA: Bugdej! *(Se usedeta k mizi.)*

PIA: Veš, mama, jest b rada ... mmm, no ...

ATE: Kaj b rada?

PIA: Samu tarantelo! Ja, tarantelo.

MIA: Jest pa kačo!

MAMA: Ojoj!

ATE: Ma kaj ste zmešane? Kaj smo Bedanci, de bi tu imeli?

MIA in PIA *(vpijeta, tulita.)*: Vsi v razredu imajo hišne ljubljencekeeeeeee!!!! Vsiiii!

MAMA: Pa saj imaste dinozavra. Kaj ta nej zadosti?

PIA: Če ne dobim tarantele, bom imela slabe ocene, razmetano kambro, umazane štumfe in vsak dan bom v krožnik s kosilom pomočila glavo.

MIA: Jest tudi, če ne bo kače!

MAMA IN ATE: Kaj?!

Pia in Mia gresta k zidu in z glavama tolčeta vanj.

ATE: No, no ... saj bom poskrbel ...

PIA IN MIA: Homo takoj v trgovino!

MAMA: Kaj pa kosilo?

MIA: Ga bo pojela kača.

Katja Frank, Monika Šircelj, 6.a

Sedmi razred

Po Ezopovih stopinjah

Kokoši in lisica

Tam na travniku pod vasjo sta se sprehajali dve kokoši. Kmet ju je opazoval in sam pri sebi tožil ter se zgražal nad lisico, ki mu je odnesla vse kokoši razen teh dveh. Kokoši sta začeli svoj zelo vzvišen pogovor. Prva kokoš pravi: »Kako sva prebrisani. Pa pravijo, da je lisica dobra tatica. Sva pa prebrisani! Druga kokoš pa pripomni: »Res je, prav imaš, naju že ne more prelisčiti.«

Dolgo sta se pogovarjali in bili presrečni ter preponosni, ker sta ohranili glavo živo.

Zmračilo se je in kmet je kokoši spravil v kokošnjak. Ko je odšel, je vrata nehote pustil odprta. Naslednjega jutra kokoši ni bilo več.

Ne hvali dneva pred večerom.

Eva Mršnik, Klavdija Škrlič, Lara Zadnik, 7. a

Medved in jež

Nekega dne je jež iskal hrano. Na lepem je zagledal hruško, ki je padla z drevesa. Veselo se je hotel odpraviti proti njej, ko je zaslišal težke korake, ki so se mu približevali.

Pred njim je stal sestra dan medved in ga ogovoril: »Pozdravljen, ti mali potepuh! Kaj pa počneš? Ali morda nameravaš priti do slastne hruške?«

Jež mu je mirno odvrnil: »O, pozdravljeni, gospod medved! Seveda, hruška bi se mi prav prilegla.«

Medved: »A tako! No, nisi edini. Zaradi tiste hruške se tudi meni cedijo sline. Hruška bo moja.«

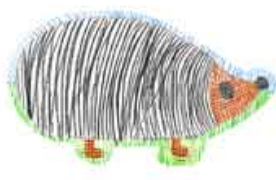
Jež: »Ne, ne! Preljubi medved, hruška bo moja!«

Medved nato posmehljivo: »Heh, pošteno se motiš, falot mali. Tekmujva!«

»Pa dajva. Hruška bo pripadla tistemu, ki bo prej prišel do nje,« se je navdušil jež.

Medtem ko sta se pripravljala na tekmovanje, je priletela vrana, zgrabila hruško in z njo lepo odletela.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Nuša Batista, Linda Berisha, Tamara Tomšič, 7. a

Vrana in sinica

V daljnem gozdu so si gozdne živali iskale hrano. Vrana Ana jo je požrešno iskala in kar je našla, hranila zase. Bila pa je tam tudi mala sinička Palčica, ki je bila prijazna. Vsem gozdnim prijateljicam je pomagala pri iskanju hrane in jim podarila tudi nekaj svoje. Vrana se jim je pridružila in se začela hvaliti. Živalim je šla na živce, zato so jo začele ignorirati. Ko jim je končno prekipelo, so ji rekle, naj odide proč in se ne vrne več. Ana je odšla in razmišljala o svojih dejanjih. Ugotovila je, da je bila preveč skopuška in hvalisava. Vrnila se je k živalim in se jim opravičila.

Ugotovila je, da je skromnost lepa čednost.

Maja Kastelic, Špela Kresevič Frank, Polona Zadnik, 7. a

Strah je lepa reč

Lani sem se s starši z našo jadrnico odpravila na morje. Prve tri dni je bilo čudovito, četrti dan pa se je naša dogodivščina šele prav začela. Oče je predlagal, da se naslednji dan vrnemo na otok Krk, ker naj bi se vreme poslabšalo.

Zjutraj me je zbudilo rahlo pljuskanje valov. Ko sem vstala, je bilo vreme čudovito in sonce je sijalo na vse strani. Počasi sta vstala še mama in oče. Še pred zajtrkom smo se okopali v morju in poslušali ovčke, ki so se oglašale z obale.

Na poslabšanje vremena ni kazalo še nič, tako da smo se odpravili v prekrasen zaliv na sosednjem otoku, kjer je bilo morsko dno turkizne barve. Popoldne so se začeli zbirati oblaki na prej prelepem modrem nebu. Odločili smo se odjadrati v varno zavetje otoka Krka. Kmalu je začelo bliskati, strele so bile vse bližje.

Starša sta zvila jadra in odpluli smo v zaliv, ki smo ga že prej izbrali. Tam naj bi bili na varnem. Ko se je nevihta stopnjevala, sem si nadela rešilni jopič, skočila v kabino in se ulegla na posteljo, da mi ne bi postalo slabo. Ustrašila sem se, ko sem v daljavi zagledala vodno trombo. Nevarno se je bližala zalivu. Takrat mi je srce padlo v hlače. Ko je treščila ob obalo, je začela padati toča in postalo je ledeno mrzlo. Glavo sem si pokrila z blazino, ker me je bilo strah grmenja.

Končno se je nevihta umirila. Videti je bilo, da je vsega hudega konec. Mama se je prišla pogret v kabino. Naenkrat pa je zapihal jugo. Takoj je morala nazaj na palubo, ker je morje močno vzvalovalo. Valovi so bili visoki tudi do dva metra. Sedaj se je neurje šele prav razbesnelo. Sidra niso več držala jadrnice, zato smo

morali z motorjem pluti proti vetru kar nekaj časa. Šele ko se je neurje postopoma umirilo, smo se lahko spet privezali na obalo. Vsi trije smo bili izmučeni, jaz od strahu, mama in oče pa od napa. Ko je adrenalin popustil, sta začela razmišljati, kaj vse bi se lahko zgodilo. Nikoli ne bom pozabila, kako toplo je bilo morje po nevihti. V naslednje pol ure se je zjasnilo, vendar smo se odločili, da prenočimo v zalivu.

Naslednje jutro smo se zgodaj zbudili in odpluli proti domači marini. Jutro je bilo sveže, vendar prijetno. Ribiške barke so obletavale galebi, nas pa so grel prvi sončni žarki. Tako se je končala naša dogodivščina. Ko smo prispeli na cilj, je oče rekel: »Če smo to preživeli, bomo še kaj drugega!«

Tinkara Ivančič, 7. a

V predlanskih zimskih počitnicah sem bil z družino na smučanju v Kranjski Gori. Tam smo ostali pet dni in smo se prav lepo zabavali. Razen enkrat.

Bil je četrti dan, lep, sončen. Dopoldne je bilo čisto običajno, kot dopoldnevi, ki smo jih preživeli v preteklih dneh na smučišču, popoldne pa je bilo katastrofalno.

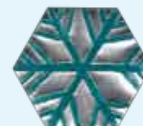
Prvih nekaj spustov mi je šlo kot po maslu, za naslednjega pa me je moja sestra Maja prepričala, da se spustim po smučarski progi, po kateri se do takrat še nisem. Ko sva čakala v vrsti za sedežnico, je bila tam zelo velika gneča, saj je bila proga zelo priljubljena za smučarje, ki so prvič na tem smučišču. Čakala sva vsaj deset minut. Ko pa sva prišla na vrsto, sva prav hitro ugotovila, zakaj je bila ta sedežnica tako priljubljena. Bila je zelo lepo oblazinjena in noge, na katerih imaš smučarske čevlje in smuči, so ti kar lepo počivale na svojem držalu.

Ko sva se pripeljala skoraj do vrha, sva smuči snela z držala. Kar naenkrat pa opazim, da na moji desni nogi manjka smučka. Ta je namreč ostala zapičena v snegu pred izstopom na koncu sedežnice, ker ni bila prav pripeta na moj smučarski čevlj. Vendar jaz tega še nisem ugotovil, zato me je v tistem hipu spreletela nepopisna bojazen. Nisem vedel, kaj storiti. Obhajale so me same slabe misli. Prepričan sem bil, da bom moral do dna proge, ki je bila zelo zelo dolga, pešačiti. Dokler mi sestra ni povedala, kje je smučka, sem bil zaskrbljen in tudi malo v strahu.

Ko sem smučko zagledal, sem bil neizmerno vesel. Zopet sem si jo pripel in brezskrbno odsmučal po progi navzdol. Vse ostale spuste tega in naslednjega dne sem opravil brez dodatnih težav.

Počitnice so bile kljub tej nezgodi prav tako lepe, kot če je ne bi bilo. Iz tega dogodka sem se naučil, da ne smem prehitro zganjati panike.

Jan Kastelic, 7. a

V poletnih počitnicah sem bila z družino na morju v Poreču. Četrty dan počitnikovanja smo se odločili iti na izlet z ladjo. Plovba je bila načrtovana od Poreča do Rovinja in nazaj.

Zjutraj smo se zbudili, oblekli in pozajtrkovali. Pred hotelom nas je čakal kombi, s katerim smo se odpeljali do pristanišča, kjer smo se vkrcali na ladjo. Bila je lepa in na njej je bilo že veliko ljudi.

Prvi postanek je bil v zalivu, kjer smo se lahko potapljali in opazovali staro potopljeno ladjo. Tam smo bili krajši čas, nato pa smo odrinili naprej.

Po nekaj urah plovbe so se v morju prikazali prečudoviti delfini, ki so nam nekaj časa sledili. Čez čas smo prispeli v Rovinj, kjer nam je vodička predstavila znamenitosti mesta.

Na povratku smo se ustavili na lepi plaži, kjer smo se sončili in plavali. Nato pa smo odpluli z drugo, leseno ladjo proti pristanišču.

Kaj kmalu pa je začelo pihati in nastajali so vedno večji in močnejši valovi, bili so prav gromozanski. Tisti čas smo imeli ravno kosilo in zaradi močnega zibanja ladje so krožniki in pribor začeli padati po tleh. Slišalo se je glasno žvenketanje. Pod nogami smo imeli veliko črepinj. Vsi pot-

niki so postali živčni in bilo jih je strah, zavlada je velika vznemirjenost. Takrat sem bila na strehi ladje, vendar sem, kolikor hitro sem mogla, stekla v kabino, kajti postalo me je resnično strah, da se bo ladja prekucnila. Voda je zadevala ladjo in škropila vanjo, zato so zaprli vsa okna. Valovi so postajali vedno večji in vedno bolj me je bilo strah. Oglasil se je kapitan, ki nam je pojasnil, da je to običajno in nas skušal pomiriti. Kljub temu sem komaj čakala, da stopim z ladje na varno. Ko smo se končno izkrcali, sem si oddahnila. Bila sem vesela, da sem na suhem in varnem, da stojim na trdnih tleh.

Plovba je bila zelo razburljiva, hkrati prijetna in tudi ne. Najbolj so mi bili všeč delfini, zelo strah pa me je bilo ob plovbi nazaj. Kljub doživetim nevšečnostim mi je bilo potovanje všeč. Ugotovila sem, da ne bi bilo potrebno delati panike, kajti na koncu smo le prišli na varno. Če dobro razmislim, me je bilo res malo preveč strah.

Maja Kastelic, 7. a

Lani leto smo šle s taborniškimi vodami (Sara, Žana, Manca, Tinkara in jaz) na grozljivo orientacijsko tekmovanje in kričanje (GOTIK). Tekmovanje se je odvijalo v Ljubljani, natančneje v Šentvidu. Del poti sem se prvič peljala z mestnim avtobusom.

Tekmovanje je zajemalo signalizacijo, tapo test in orientacijo. Začetek slednje je bil v osnovni šoli v Šentvidu. Ker smo šle na orientacijo okoli polnoči in v popolni temi, smo se že zaradi tega zelo bale. Po večminutnem blodenju po gozdu in iskanju kontrolnih točk smo končno eno našle. Z veliko zagnanostjo smo kontrolne točke iskale naprej. Med potjo smo večkrat poklicale vodnico, ker nas je bilo zelo strah, a ona nas je spodbujala in bodrila. Hodimo po poti, ob kateri sta na obeh straneh hribčka, da ne vidimo čez. Naenkrat zaslišimo glasen BU. Zelo se ustra-

šimo. Z leve strani pridejo na plan tekmovalci iz drugega rodu. Oni se nam smejejo, a nam se to ni zdelo prav nič smešno. Presenetilo nas je, da so nas ustrašili tekmovalci in ne organizatorji, ki bi nas morali.

Ko smo prišle k sebi, smo jih vprašale, če gremo lahko z njimi. Odvrnili so, da lahko, a se nekatere sotabornice s tem niso strinjale, zato nismo šle z njimi. Po poti smo spoznale, da to ni bila najboljša ideja, ker smo se zelo trudile, pa vseeno nam ni uspelo najti ostalih kontrolnih točk. Tista kontrolna točka, ki smo jo odkrile, ko so nas ustrašili, je bila tudi naša edina.

Utrujene in nekatere še vedno prestrašene smo se vrnile v šolo, kjer so bili ostali.

Tam nas je čakala pozna večerja, ki nam ni teknila. Bile smo ena izmed najslabših skupin, od našega rodu mislim, da celo najslabša, čeprav smo dobile začetnih 250 točk.

Odločile smo se, da ne bomo šle več na GOTIK, saj je preveč strašljivo, čeprav ima tekmovanje tako ime. Še eden izmed razlogov, da na tekmovanje ne bomo več šle, je tudi ta, da je bila organizacija zelo slaba. Ampak vseeno nam je ostal našitek kot spomin.

Špela Kresevič Frank, 7. a

Bila sem na uri dresure konj z učiteljico jahanja Doris. Konja sem najprej v boks očistila, osedlala, si nadela čelado in ga odpeljala v manežo. Kot vedno je najprej sledila priprava konja. To pomeni, da ga sprehodiš in na hitro ponoviš korake dresure.

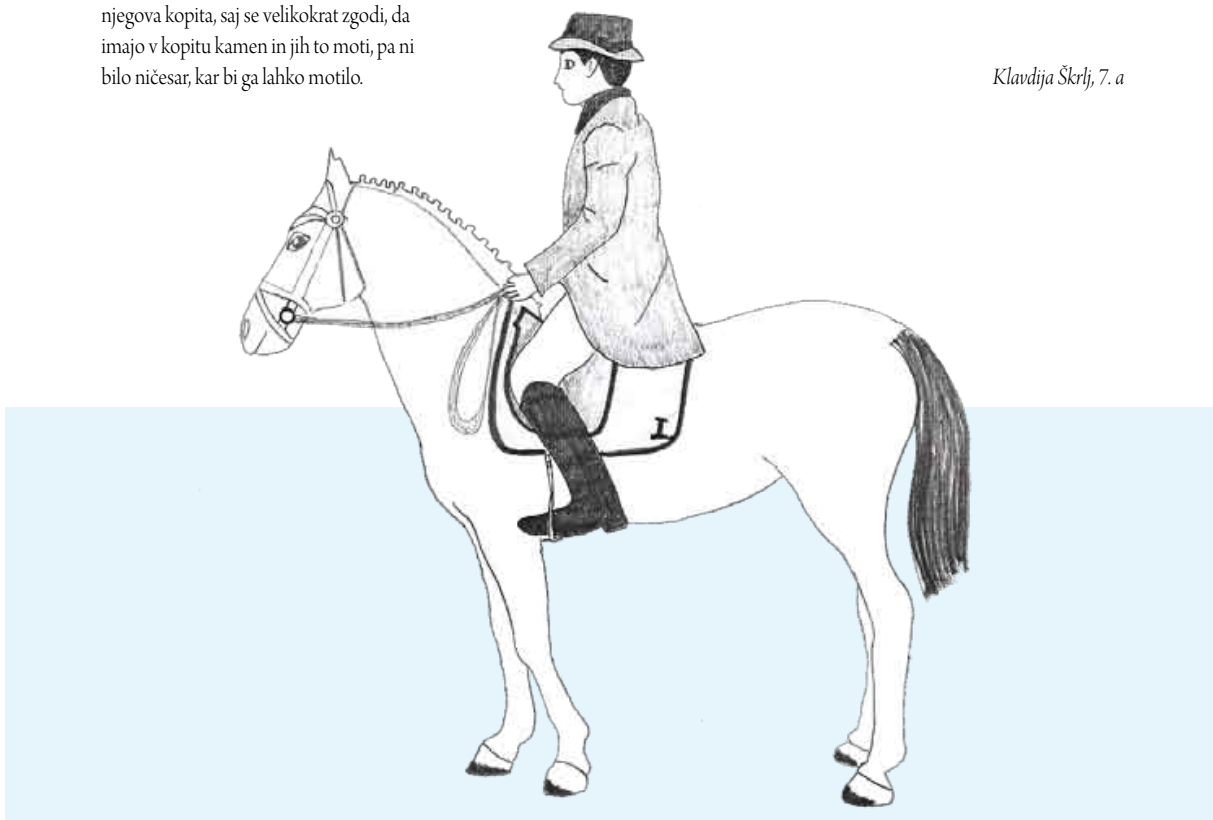
Zajezdila sem žrebca Barineza in začela sva korakati po stezi. Ko sva prehajala v kas, je začel postajati nemiren in ni me ubogal na ukaz. Bil je napet, kar ni bilo dobro. Da bi se sprostil, sem začela dajati ukaze za piaff in passage. Na začetku tudi tega ni ubogal, ko pa je začel slediti, je bilo za kratek čas bolje, vendar res samo za kratek čas, saj je kmalu ponovno postajal neubogljiv. Razjezdila sem, da bi preverila njegova kopita, saj se velikokrat zgodi, da imajo v kopitu kamen in jih to moti, pa ni bilo ničesar, kar bi ga lahko motilo.

Zopet sem sedla v sedlo in ga s sproščenimi vajetmi začela čisto počasi voditi. Bil je miren. Tudi med kasom sem ga z uspešnostjo vodila. Tudi učiteljica je menila, da je potreboval nekoliko dlje časa kot po navadi, da se umiri. Pa to ni bilo res. Zopet so se začele težave. Poskusit je šla še učiteljica, a čeprav njo bolje pozna, mu tudi njeni ukazi niso bili všeč. Rekla je, naj grem nazaj gor in da se bo že vdal. In se tudi je. Začela sva galopirati, ko se je kar naenkrat prestrašil in med zelo hitrim galopom zavil po svoje. Na to seveda nisem bila pripravljena, zato se je pripetila nesreča. Desna noga mi je padla iz stremena, leva pa se je v streme zagozdila.

Zelo malo možnosti je bilo, da bi skočila s konja. Skoraj sem že pristala na tleh, pa sem se vseeno oprijela sedla in ostala na konju. Imela sem veliko srečo. Moram reči, da se nisem prav dosti prestrašila. Če se lotiš učenja in jahanja konj, se moraš zavedati, da je konj žival in nikoli ne veš, kaj mu roji po glavi. Sedla sem v sedlo in nadaljevala s treningom, kot da se ne bi nič zgodilo. Ponovno sem zagalopirala in Barinez se je umiril ter nadaljeval do konca bolje kot kdajkoli.

Od takrat sem na konju pripravljena na vse. Tudi če se je zgodilo, kar se je, mu še zaupam. V dneh, ko ni najbolj razpoložen, se trudi čim bolj ubogati, a moram tudi jaz njega spoštovati.

Klavdija Škrlič, 7. a

Osmi razred

Naša imena

Jabolko je z drevesa padlo,
Ujela ga je Nina,
Radostno se je umaknila
In se ob drevo spotaknila ter
Jabolko izpustila.

Danes je lep dan,
Ana prišla je na plan.
Šla je v mesnico,
A prinesla je potico.

Takšna je moja zgodba,
Otožna in pobožna.
Mi bliža se zdaj sodba,
A jaz še nočem iti zdaj,
Že srce kliče me nazaj.

Ena pika na pikapolonici
Lepo željo izpolniti zna.
Marsikaj na srcu mi leži,
Ampak želje velikokrat ne izpolnijo se mi.

Med mestnimi cestami švigajo
Avti z vseh strani.
Tako hitro se vozijo,
Eni glasno tudi trobijo,
Jezni pešci za njimi se obračajo.

Riba reže raci rep,
Okoli pa plava kačji rep.
Kača se na ribo spravi in v hipu jo pospravi.

Norček se podi
In pade dol s klopi.
Norček gori in doli,
A nikoli naokoli.

Le kam vodijo vse te poti?
Ena prava je, se mi zdi,
A ne vem, če vodi tja, kjer si tudi ti.

*Jurij, Daša, Tomaž, Elma,
Matej, Rok, Nina, Lea, 8. a, 8. b*

V ritmu

Povodni mož

Od nekdanj najlepše Žabarke so bile,
samo Urška najbolj zažigala je.
Ogledovali so si jo radi vsi,
ki moškega rodu so bili.

Ženski rod nanjo ljubosumen je bil,
ker je imela lepe nohte in lase,
jokale deklice cele dneve so,
ker jih nikoli nihče ni prosil za roko.

Urška okrog moških spletkarila je,
ampak zanjo ni bil dovolj dober nihče.
Znala je »fejkat« svoje obnašanje
in očitno vsak nasedel ji je.

Na noč, ko bila je slavnostna zabava,
vsi plesali veseli so,
le Urška je z glavo zmajevala in
z odklanjanjem plesalcev nadaljevala.

Ko Urška pri mizi čakala je,
k njej pristopil postaven mladenič je.
Tako zaljubila vanj se je,
da so se svetile iskrice.

Urško prosil je za ples
in v trenutku sta se zavrtila do nebes.

Drugim ostrmele so oči,
vsi so gledali, kako se Urška vrti.

Nevihta huda se je začela
od tega, kako se Urška je vrtela.

Mladenič Urško potegnil je,
v valove dereče zavrtila sta se.

Osupnili so prav vsi,
ker kar naenkrat Urške niso več videli.

*Daša Đukić Maljevac,
Elma Kamberovska,
Nina Kovačič, Lea Šalomon, 8. a*

Argentinski vihar

Od nekdanj so dobri fuzbalerji sloveli,
al' z Messijem primerja se malokateri.
Od Messija boljšega igralca na svetu ni,
ko gole zadeva, Ronaldu se besno iskrijo oči.

Mnog'teri igralci, mnog'teri vratarji
so Messiju poskušali žogo vzeti.
Ker njihov trud bil je zaman,
trener jih poslal je v kot poklapan.

Poslal mu je žogo mladi Neymar,
pognal se za njo je Messi kot vihar.
In dalje in dalje se v kazenski je spustil,
zadnji branilec je željo po zmagi opustil.

Mimo vratarja se je že prerinil
in žogo lahkotno v prazno mrežo porinil.
Messi postal je po svetu sloveč,
a RONALDA na stadionu videl nihče ni več.

Jurij Krebelj, 8. a

Smrski vaški praznik

Brkinska dekleta so lepa,
lepša od vsakega cveta.
Ko pride pomlad na kmetijo,
dekleta vsa zažarijo.
V Smrjah pa naša Marička
je res prava lepotička.
Na Facebooku je njen profil
na tisoče sledilcev dobil.

Marička res strašno uživa,
ko za svoje slike »lajke« dobiva.
Vesela komentarje bere,
čeprav take in take dobiva.

Pa pride ob koncu šole novica,
da v Smrjah pripravlja se veselica.
Vaški se praznik praznuje,
sveti Janez, zavetnik vasi, goduje.

Na vasi pri cerkvi se oder postavi,
ansambel Akordi instrumente pripravi.
Pri šanku se staro in mlado postavlja,
s kozarci pijače na ples se pripravlja.

Le Marička sama na zidu poseda,
z mobitelom svoj status na fejsu preverja.
Ne zmeni se za fantovske vroče poglede,
vabila na ples kot da spregleda.

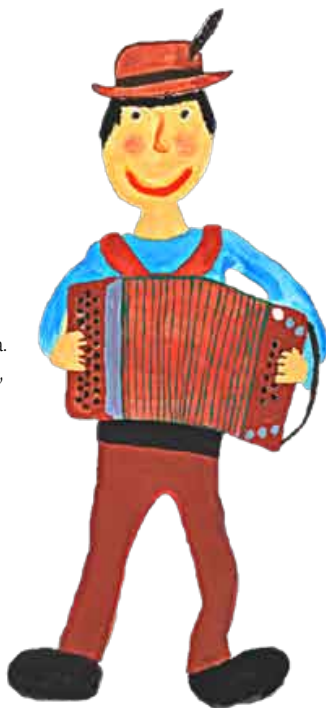
Pa vendar se končno mladenič pojavi,
z novim motorjem fant bo kar pravi.
Maričko pri priči na plesišče spravi,
mobitel svoj ona v hipu pospravi.

Plešeta objeta tja dolgo v noč.
Ko jutranja se zarja najavi,
ker noč prehitro je minila,
fant dekle na kavo povabi.

Čelado na glavo, pa hop na motor,
Plin do konca, po cesti drvita,
a smrska je cesta hudo zavita,
past za pastjo na njej je skrita.

Pri zadnjem ovinku hitrost prevelika,
z motorjem v smreko ob cesti zdrvita.
V hipu končano je njuno življenje,
vsak v svojem grobu zdaj spita.

Aljaž Počkaj, 8. a

Japonska letala

Od nekdaj strašna so letala slovela,
al' najvišje so huda japonska letela.
Bila so prelepa, glasno so hrumela,
ogromno ton groznih bomb so imela.

Mnog'teri ameriški, mnog'teri britanski
propelerji so skoraj za minuto zastali,
ker kamikazijski orkanski hrup so zaznali,
hitro so bombe v morje poslali
in se jokaje k ladjam podali.

Tomaž Maljavac, 8. a

Vihrava noč

Na upesnjeno Prešernovo domišljijo
pišem zdaj to parodijo.
Urška bila je zanj zvezda svetla,
najbolj ošabna od važičk je b'la.

Na petkov večer vse čez mejo je šlo,
vršalo, vihralo, veselo skakalo.
Začelo se je pa tako:
V študentu že po kosilu
so vsi le to govorili,
kako zvečer se bodo na Metelkovi potili.
Se hitro razve,
katera od deklet tudi tja gre.
Da Urška gre, ve že vsak,
saj fántje poznajo vsak njen korak.

Jo ho'čjo na fejsu, na skajpu, na netu,
a ni dosegljiva, preveč je igriva.
Je polnoč odbila in žur se začne.
Urša pa v kotu kadi,
čaka junaka, ki z njo
bi naredil dva plesna koraka.
Kmalu pride plesalec,
je pravi za njo,
v objem mu pade kar tako.

Plešeta, glave vihtita, se noro vrtita,
in to skoraj do svita.
Ko Urško že vse boli
in tipu škrtajo kosti,
na trolo odhitita
vihrava in zaljubljeno norčava.

Zjutraj Urško prebudi misel ena sama:
»Le kaj sem počela?
Tega sploh nisem želela.«

Žana Radivo, 8. b

Metka in večer brez spomina

V soboto popoldan bo v disku žarečem
ful se plesalo in glasno igralo.

Prišla bo Metka,
lepa kakor pomladanska cvetka.
Njena postava je vitka
kakor najtanjša nitka.

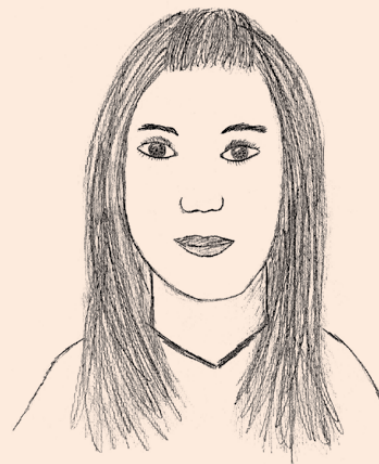
Končno prispela je Metka na ples,
zdaj išče in išče lepota zares.

Zagleda tipa, tam v kotu ji mežika,
in ga že prav pošteno mika.

Zbere ves pogum
in jo povabi na rum.
Metka vsa srečna za šank odhiti
in ne mine dolgo,
ko se z lepotcem na plesišču vrti.

Nenadoma se Metki od ruma zvrtil
in od sreče omedli.
Trezna na tujem kavču se zbudi,
od prejšnjega večera spomina ni in ni.

Eva Česnik in Špela Memon, 8. b

Letni časi

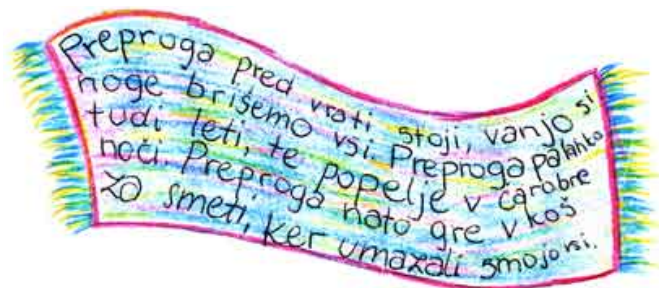
Stopam po mehki, **zeleni** travi.
 Nežen veter me poboža po obrazu.
 Iščem trenutke, užete
 v svojim mislih. Lepo mi je.
 Sedim ob **ognju**.
 Pojem pesmi.
 Obdana s
toploto.
 Težko je ob
 misli, da bo
 jutraj konec.
 Listi se spreminjajo
 v čudovite barve.
Pogrešam te. Šola
 mi izpira možgane.
 Ne maram sneženja, čeprav
 si lepa, **snežinka**, ki padaš
 na zemljo. Vse se odpravlja
 spat. Liste na tleh bo prekril **snež**.

Žana Radivo, 8. b

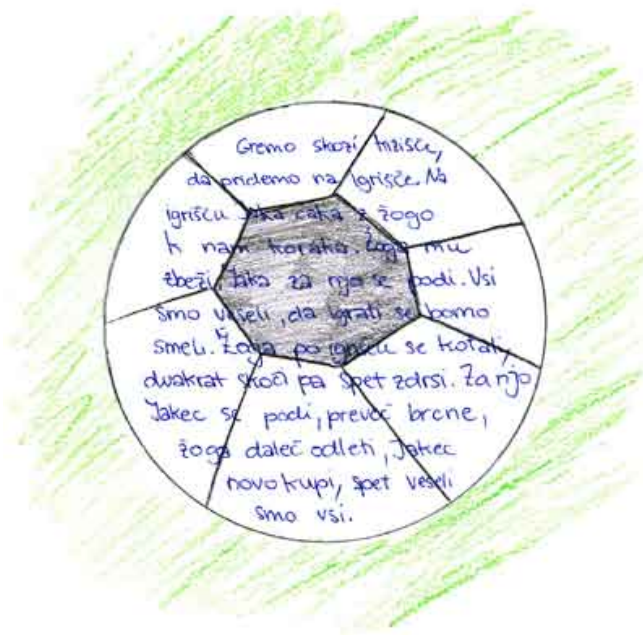
Likovne pesmi

Preproga

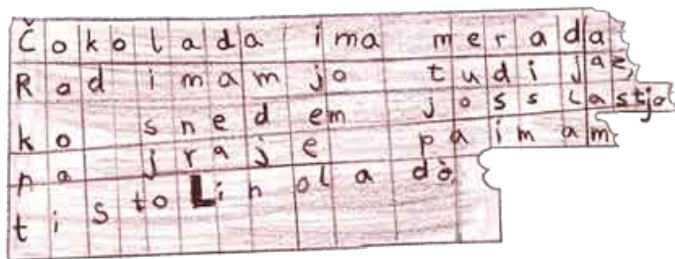
Nina Kovačič, 8. a

Žoga

Daša Đukić Maljevac, 8. a

Čokolada

Jurij Krebelj, 8. a

Stopnice

Stopnice

Ko hodim po

stopnicah navzgor,

se pot vleče in vleče.

Včasih tako zelo, da me nazaj

meče. Stopnice, vedite, da ste mi najbolj

všeč takrat, ko vas je najmanj. Nikar se ne trudite

biti dolge in dolgočasne, tega nihče ne mara, res da ne.

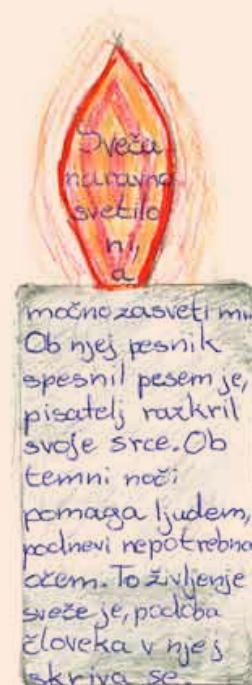
A ko hodim po stopnicah navzdol, je moj pogled drugačen.

Veliko bolj so mi takrat ljube in v sebi ne nosim prav nobene čube.

Klavdija Ujčič, 8. b

Sveča

Elma Kemberovska, 8. a

Drevo

Na jasi
za hišo mogočno stoji,
veje visoko k nebu moli.
Spomladi, ko sonce na nebu zasije,
zelen plašč krog in krog si ovije.
Poleti pred soncem k njemu zbežimo,
v senci njegovi se radi hladimo.
Jeseni, ko veter s hribov zaveje,
mu listje odpade,
upognejo veje.
Pozimi
samotno
kot vitez
stoji.
Bojuje
se z
vetrom,
pod
snegom leži.

— *Miha Dovgan, 8. a*

Sladoled

Pletje je za
mas najlepši letni čas.
Veselim se ga vsi otroci
in odrasli. Sladolek se v
ustih mam topi, vročino
hudo pogasi, ma hancu
pa še dodatno sladgost
dobi. Pisarnih so
barv, dišnic, da
je kraj. Zasedino
si prav vsi,
da bilo bi
še veliko
talentih
dai.

Noemi Tomšič, 8. b

Dimnik

Dimnik je čudna reč, ki ji je vse odveč. Tam gori na hiši sedi in čaka, kdaj se iz peči pokadi. Spomladi, ko se zima poslovi, dimnik sčasoma v zaslužen spolec z veseljem odhiti.

Nejc Malečkar, 8. b

Svet

Sara Batista, 8. b

Kaj se je zgodilo Urški

Nepozabni ples

S prijatelji godci smo se v nedeljo popoldne zbrali na Starem trgu sredi Ljubljane. Pod staro lipo smo pripravili glasbila in čakali na začetek prireditve, na katero so bila med drugimi povabljeni tudi dekleta iz mesta in okolice. Vsi smo že težko čakali na Urško, ljubljansko lepoticco, za katero so pogledovali vsi fantje in možje. Končno je ura odbila pet in Urška se je pojavila pred našimi očmi.

Komaj je sedla, že je imela okoli sebe kup plesa željnih mladcev. A dekleta je bilo trmasto, prešerno in prevzetno; vse, ki so jo prosili za ples, je zavrnila. Medtem ko smo igrali, sem opazila, da je Urška začela obračati prelepo glavo in iskati primerne plesalca. Njen pogled se je ustavil na mladcu, ki je sedel pri rumeni mizi. Zdelo se mi je, da sem pričla ljubezni na prvi pogled. Ko je lepi mladenič to opazil, je pristopil k Urški in jo zaprosil za ples, nakar sta se povzpela na plesni oder in se lahkotno zavrtela. Vsi prisotni smo ostrmeli. Bila sem očarana nad njuno ubranostjo in čudovitimi plesnimi koraki, tako da sem skupaj z drugimi prenehala igrati. Mladenič nam je namenil oster pogled in zavpil na ves glas – hotel je, da zaigramo še glasneje.

Nenadoma se je nebo stemnilo. Zagledala sem črne oblake nad Ljubljano in zaslišala močno grmenje. Začelo je močno pihati. Ko sem se ozrla proti plesišču, sem opazila, da se je Urškin korak upočasnil, saj se je utrudila od nenehnega vrtenja. Za-

slišala sem mladeniča, ki jo je vzpodbujal, naj ne odneha in naj se ne boji grmenja ter šumenja vetra. Še hitreje jo je začel vrteti, tako da sta odplesala naravnost v bližnjo Ljubljano. Vsi smo onemeli od strahu, a Urške in njenega plesalca ni bilo več. Za zmeraj sta izginila v podvodnem svetu.

Mladenič in Urška sta odplavala daleč od doma. Ko je čez nekaj dni nemočna ležala na bregu reke, jo je našel ribič, ki je zgodaj zjutraj odšel na ribolov. Dekle je odpeljal v bolnišnico, kjer so jo oskrbeli. Od udarca v glavo se ni spomnila ničesar.

Začela se je njena nova zgodba.

Eva Česnik, 8. b

V nedeljo popoldne sem se odločil, da pojdem na Ljubljano loviti ribe. Bil je lep sončni dan in po Starem trgu se je sprehajalo veliko mestne gospode.

Na bregu Ljubljane sem postavil stolček in nanj obesil torbico z ribiškim priborom ter začel z ribarjenjem. Nekaj prijateljev je prišlo vprašat, kako mi gre. Na trgu je bilo čedalje več ljudi. Od mimoidočih sem zvedel, da prirejajo ples. Tudi mladih deklet je bilo vedno več. Med vsemi lepoticami je izstopala Urška, ki jo poznam že dolgo vrsto let. Bila je ena izmed najlepših mladenk v Ljubljani. Imela je lepe, dolge noge in črne lase. Veliko mladeničev jo je prosilo za ples, a Urška ni hotela plesati.

Ko se je začelo večeriti, sem opazil, kako je Urška začela obračati oči k mizi, za katero je sedel postaven mladenič, ki je njene poglede opazil. Začela sta se pogovarjati in smejati. Čez nekaj trenutkov je Urška z mladeničem, ki ga ni nihče poznal, odšla na plesišče. Moje oči še nikoli niso videle česa takega. Vrtela sta se, kot bi lebдела. Bila sta ustvarjena drug za drugega. Ostali plesalci so se od začudenja umaknili s plesišča in strmeli vanju. Glasbe ni bilo več slišati.

Kmalu zatem so se začeli zbirati črni oblaki in moral sem pospraviti ribiški pribor. Dan se je prevesil v zgodnjo noč, sam pa sem se pred nalivom umaknil pod nadstrešek in kar nisem mogel odmakniti oči od njunega vrtenja. Nenadoma sta se začela vrteti čedalje hitreje. Z očmi sem jima sledil do mostu, s katerega sta se pognala v Ljubljano.

Za vedno sta izginila s površja in za seboj izbrisala vsako sled.

Nejc Malečkar, 8. b

Nadaljevanje zgodbe

Srečanja

Ostrovihar in Lejla sta v svojem gradu živela s svojo hčerko Majo. Nista želela, da bi se Maja poročila, zato sta jo poslala v samostan. In takrat se je vse začelo.

Maja je bila žalostna, a je želela izpolniti željo svojih staršev. Ko je deklica prišla v samostan, se ji je tam zdelo vse čudno. Že pred petimi leti je bila tam in ni mogla verjeti svojim očem, da se je v tem času v samostanu toliko spremenilo. Sedaj je bila stara petnajst let.

Zagledala je žensko, ki je bila skoraj lepša od njene mame. Ženskin nasmeh je bil zelo topel. Maja jo je pozdravila. Ženska se ji je nasmehnila in spregovorila: »Pozdravljena! Moje ime je Rozamunda, ti pa si gotovo Maja. Lepo te je bilo spoznati. Zdaj pa, prosim, stopi z menoj in drugič, ko pridejo tvoji starši, jih, prosim, pošlji v mojo pisarno na razgovor.« Maja je odšla za Rozamundo in razmišljala o ženski-

nem imenu, ki se ji je zdelo zelo znano, vendar se ni mogla spomniti, kje ga je že slišala. Prišli sta v sobo, v spalnico, bila je prazna in Maja je lahko v miru pospravila svojo prtljago.

Naslednji dan sta prišla na obisk Ostrovihar in Lejla in zelo sta se razveselila, ko sta videla hčer. Maja jima je povedala, v katero pisarno naj gresta, vendar jima ni povedala, koga bosta tam srečala.

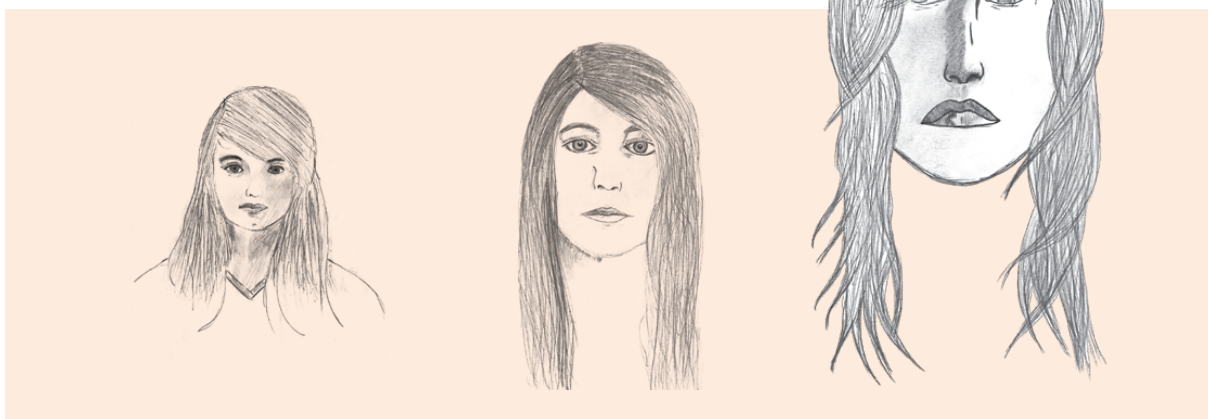
Ko sta Majina starša prišla v pisarno, ju je skoraj kap. Pred njima je stala Rozamunda, tista Rozamunda, ki je zaradi Ostroviharja odšla v samostan. Še zdaj je bila lepa. Vsi trije so se usedli, Maja pa je čakala pred vrati.

Nekaj časa je v sobi vladala tišina, nato pa so se začeli pogovarjati o Maji. Ostrovihar in Lejla sta gledala v tla, Rozamun-

da pa je ljubosumno gledala v Lejlo. Razgovor je potekal zelo togo in počasi. Kar naenkrat je Ostrovihar začel kričati na ženo, zakaj sta poslala Majo v ta samostan, Lejla pa je kričala nanj. Kaj pa Rozamunda? Smehljaje je gledala prepir. Ostrovihar je zaključil s tem, da je rekel, da bo šla Maja v drugi samostan. Besen je odvihral iz sobe, Lejla pa je odhitela za njim.

Maja je prizor začudeno opazovala, vendar ni nič vprašala. Sprijaznila se je z mislijo, da bo ostanek življenja preživela v samostanu.

Elma Kamberovska, 8. a

Z Lejlo sva srečno poročena že sedem let in imava sedem otrok.

Pred približno sedmimi leti, ko me je Rozamunda poslala po Lejlo, me je bilo strah, saj nisem vedel, kaj vse se mi lahko zgodi. Sedaj pa sem srečen, da sem to storil.

Nekoga dne sem se odločil, da grem obiskat Rozamundo v samostan. To sem povedal Lejli, pa ni bila videti nič kaj zadovoljna, mislim celo, da je bila ljubosumna, pa se nisem zmenil za to. Odjezdil sem in v samostanu povprašal druge nune, kje je Rozamundina soba. Neka nuna, Rozalija, me je pospremila do njenih vrat. Potrkal sem in slišal, naj vstopim. Stopil sem v sobo in pred seboj zagledal popolnoma enako dekle, kot je bilo pred sedmimi leti. Rozamunda se v teh letih ni popolnoma nič spremenila. Prvi trenutek me Rozamunda ni prepoznala. Ko pa sem ji povedal, kdo sem, je postala žalostna in dolgo je molčala. Potem je priznala, da ji je žal, da je ravnala tako. Takrat se ni zmenila za nič drugega kot za svojo lepoto. Prosila me je, naj ji odpustim njeno ošabnost in brezbrižnost.

Odpustil sem ji, povedal pa tudi, da sem sedaj srečen kot še nikoli. Bila je vesela za naju z Lejlo in tudi sreče nama je zaželela.

Nina Kovačič, 8. a

Bila je nedelja. Ljubljancani so plesali pod lipo zeleno. Dekleta so se zadovoljno nasmihala svojim plesalcem. V svoji razposajenosti fantje niso opazili dekleta, ki si je brisalo solze.

Urška je upala, da jo bo kdo prepoznal. Toda nihče se ni zmenil zanjo. Že je hotela oditi, ko jo je nekdo prijel za ramo. Prestrašila se je, ko je pred seboj zagledala neznan obraz.

Rozamunda je Urško že nekaj časa opazovala in neka neznana sila jo je vodila k njej. Potem ko je Rozamunda prišla iz samostana, se je počutila osamljeno. Zelo je bila tudi razočarana nad očetom, ki ni hotel več slišati zanjo. Nihče na turjaškem gradu ni bil več prijazen z njo.

Predstavila se je Urški in ji povedala svojo zgodbo. Urška se je neznanke razveselila, saj je končno nekdo spregovoril

z njo. Ugotovili sta, da imata obe zelo čudno usodo. Urška je Rozamundi predlagala, da bi obiskali njene starše. Rozamunda je z veseljem sprejela vabilo, saj ni imela več strehe nad glavo.

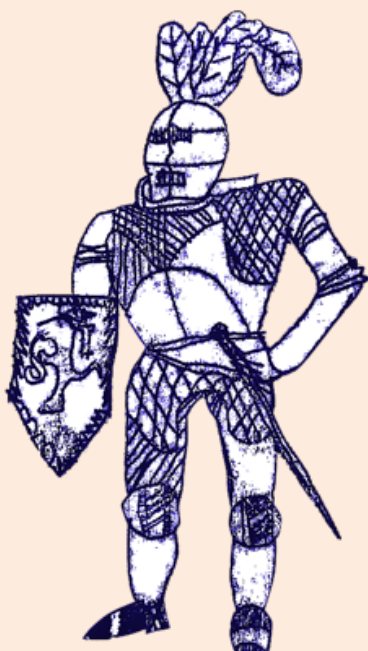
Ko sta prispeli do Urškine rojstne hiše, sta obstali, saj je bila ta zaprta. Urškini starši so namreč že pred leti umrli. Urško je ta novica zelo prizadela, Rozamunda pa jo je poskušala potolažiti. Nekaj časa sta skupaj živeli v hiši in se zelo dobro razumeli.

K njima je večkrat prišel sosedov France. Rozamunda se je zaljubila vanj in imela sta tri otroke. Nič več ni hrepenela po bogastvu in lepoti, na turjaški grad se še spomnila ni več. Njena največja sreča so bili njeni otroci.

Urška je Rozamundi pomagala skrbeti za otroke in navidez je bila tudi ona srečna, vendar ni bilo tako. Vsak dan se je počutila bolj nesrečno in namesto življenja si je izbrala Ljubljano.

Lea Šalamon, 8. a

»Danes naj bi prišla moja prijateljica Urška. Dogovorili sva se, da bo ona varuška mojemu pravkar rojenemu sinu,« tako sem razmišljala, ko je nekdo potrkal po vratih.

Šla sem odpret in zagledala Urško, ki mi je delovala zelo utrujeno in izmučeno. Pretvarjala sem se, da nisem ničesar opazila, in jo vljudno povabila, naj vstopi. »Urška! Kako si? Tebe pa res že dolgo nisem videla,« sem ji rekla. »Oh, Lejla, saj veš, da bi prišla pogosteje, če bi imela čas,« mi je odgovorila. »Ah, saj vem ... Kaj pa se ti je sploh zgodilo? Ko si me klicala, si histerično jokala in govorila o nekakšnem Povodniku?« sem jo zaskrbljeno vprašala, ko sem se spomnila najinega telefonskega pogovora. Urška me je samo zgroženo pogledala, kot da se je nečesa spomnila, in že je imela solze v očeh. »Pridi no ... Sedi in mi vse počasi povej,« sem ji ukazala. Nisem hotela postavljati preveč vprašanj, mi bo že sama povedala.

Ko sva se lepo usedli, je zavzdihnila in začela s pripovedovanjem. »Povodni mož mu je ime in ugrabil me je pred kakšnimi štirimi stoletji na plesu ... Zaslužnil me je in pretepal. Celó spolno zlorabil me je včasih! Ti si ne moreš predstavljati, kako je to! Ti imaš moža, Ostrovhrarja, in lepega sina. Vidva lepo živita, jaz pa v grozotah, odkar pomnim. Lepih spominov je še zelo malo.« Zopet je začela jokati. Nisem vedela, kaj naj rečem niti kaj naj storim. »Vse bo v redu! Zdaj si tu na varnem,« sem ji pomirjujoče govorila. »Daj, skuhalo nama bom malo čaja, da se pomiriš,« sem še dodala. Ko sem pripravljala čaj, sem razmišljala samo o tem, kako hudo je moralo biti Urški. »Izvoli, Urška,« sem rekla, ko sem postavila skodelico prednjo.

Ko sva tako v tišini srkali čaj, je vstopil Ostrovhrar z najinim prvorojencem Jakobom. »Živijo, ljubica,« me je pozdravil. »Oh, Urška, kajne? Tebe že dolgo nisem videl ... Jakobova varuška boš?« jo je zaskrbel Ostrovhrar. »Ja,« je bilo vse, kar je Urška rekla in se zastrmela v daljavo. »Kaj pa se je zgodilo? Zakaj si jokala?« jo je vprašal, ko je zagledal njene, zdaj že skoraj posušene, solze.

Ko sva mu z Urško povedali o Povodniku, je bil tudi on prav tako ogorčen, kot sem bila jaz. Še cel naslednji teden smo se družili, ker sva imela Ostrovhrar in jaz dopust, pa tudi zato, da bi se Urška malo sprostila. Potem pa sva ji z možem zaupala najinega sina, saj sva midva morala iti v službo.

Daša Đukić Maljevac, 8. a

Sedem let je minilo, odkar je Rozamunda poslala Ostrovrharja, s katerim naj bi se poročila, v Bosno, kjer naj bi ugrabil bašetovo sestro Lejlo. Ošabna Rozamunda je obljubila, da bo šla v samostan, če je Lejla res lepša od nje. Ostrovrhar se ni vrnil k Rozamundi, zato je ta res postala nuna.

Nekega dne je Rozamunda odšla na Ostrovrharjev grad, saj jo je zanimalo, če je še živ in kaj počne. Ko je se bližala gradu, jo je Ostrovrhar opazil in se skril, ljudem pa je rekel, naj rečejo, če jih bo vpra-

šala, kje je, da je umrl. To se je tudi zgodilo. Rozamunda se je žalostna odpravila proti domu.

Ostrovrhar je mislil, da je že odšla, zato se je šel z Lejlo sprehajati po gradu. Rozamunda ju je opazila in spoznala, da so ji ljudje lagali. Zelo se je razjezila. »Kako si mi lahko tako lagali? Mislila sem, da so te ubili! Ta ženska tu naj bi bila lepša od mene? Kako si drzneš?« je kričala na Ostrovrharja. Vitezu je bilo nerodno. Izmišljal si je razne izgovore. »Prisilili so me! Seveda si ti lepša kot bašetova sestra,« je rekel in pomežiknil Lejli. S tem ji je mislil pokazati, da ne misli resno. Toda Ro-

zamunda je to videla in rekla: »Niti ne poskušaj lagati! Zakaj nisi enostavno povedal, da ti je lepša?« Čez nekaj časa se je Rozamunda malo pomirila in Ostrovrhar je povedal: »Mislim, da se boš razjezila in da me boš dala obglaviti!«

Rozamunda se je odpravila domov. Pri grajskih vratih je zaslišala Ostrovrharjev glas: »Počakaj! Ustavi se!« Rozamunda se je obrnila k njemu. »Zdaj vidim, da si res lepša od Lejle. Storil sem veliko napako,« ji je rekel. Povedal ji je tudi, da bo zapustil Lejlo. Rozamunda je osupnila in ga z zanimanjem pogledala.

In tako sta se Rozamunda in Ostrovrhar čez nekaj časa končno poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Matej Pugelj, 8. b

Orfej in Evridika

Orfej in Evridika sta hodila po temačnem podzemlju. Zaskrbljeni Orfej si je v mislih stalno ponavljal, da ne sme prelomiti dane obljube. Skrbelo ga je, ker Evridike ni slišal, ko je tiho stopala za njim. Nekajkrat je slišal samo čudne glasove. Zdelo se mu je kot, da sliši divje zveri. Zaradi silne ljubezni do svoje žene ni obrnil glave. Predstavljal si je, kako bosta z Evridiko lepo živela, Evridika pa je bila ponosna na svojega moža in je tudi komaj čakala, da bosta ponovno skupaj.

Že sta zagledala svetlobo zunanjega sveta in še bolj pospešila korak. Končno sta bila spet med živimi. Stekla sta si v objem. Orfej zaradi močne svetlobe ni opazil, da je na poti ostro kamenje. Spotaknil se je. Z glavo je udaril ob ostri kamen in se smrtno ponesrečil. Evridika je ostala brez moža.

Čez nekaj časa je od žalosti umrla tudi Evridika. Od takrat prebivata v podzemnem dvorcu, Orfej igra na plunko, Evridika pa je dvorna dama.

Lea Šalamon, 8. a

Orfej in Evridika sta se vzpenjala. Orfej se je komaj zadrževal, da se ni ozrl. Ko sta bila že pri vhodu, mu je spodrsnilo in nehote je pogledal nazaj. Evridike ni bilo. Najraje bi se vdrl v zemljo. Toda naenkrat je začutil roko, ki mu je hotela pomagati. Bila je Evridika. Oba sta bila presrečna.

Haron, brodnik, jima je dal čoln in odplula sta proti domu. Tam sta skupaj živela in prepevala in vsi so ju radi poslušali.

Matej Pugelj, 8. b

Orfej bi se se skoraj ozrl, a ga je v glavo zadel netopir, poslan od kraljice Persefone. Pohitel je proti izhodu. Ko je stopil na plano, se ni takoj ozrl, ampak je počakal še nekaj časa. Nato je začutil roko na svojem ramenu. Zapel je od veselja in objel Evridiko. Še danes ga lahko slišimo, kako poje s svojo ženo.

Tomaž Maljavac, 8. a

Moj oče

Moj oče je kot multipratkik. Loti se vsakega dela in zna veliko. Tudi izšolal se je za kar tri poklice: je elektrotehnik, policist in organizator dela. Pri svojem delu je zelo natančen, iznajdljiv in spreten. Velikokrat mi pomaga popraviti kolo ali kaj drugega. Včasih mu pri delu pomagam in se s tako veliko naučim. Ker je bolj molčeče narave, si včasih želim, da bi mi kaj natančneje razložil in mi ne bi bilo potrebno spraševati. Ima še eno zanimivo lastnost in ta je, da včasih kaj pozabi. To pa ni vedno slabo.

Ko sem bil star kakšna štiri leta, nisem maral vrtca. Nekega dne me je oče zjutraj zbudil, oblekel in že sva bila na vratih, ko sem se odločil, da tistega dne ne bom šel v vrtec. Ker se je očetu mudilo v službo, jaz sem pa jokal, mi je obljubil, da bova šla popoldne v park na igrala. Ves nejevoljen sem sedel v avto. Oče je že malo zamujal in med vožnjo je bil z mislimi že v službi. Jaz sem tiho sedel in ko sva se peljala mimo

vrta, se mi je zdelo imenitno, da je oče pozabil name. Bil sem tiho kot miška. Oče je parkiral pred stavbo, stopil iz avta in me zagledal. Prešerno sem se mu smejal in upal, da bom dan preživel z njim. Na žalost se mi želja ni uresničila. Oče je tistega dne zamudil v službo in najinega popoldanskega izleta v park ni bilo.

Omenil sem že, da je moj oče zelo iznajdljiv. Ker sem občudoval dinosavre, si je izmislil prav posebno igro. Na sredino čela si je prisesal gumijasto žogico, ki je predstavljala nekakšen rog in lovila sva se po stanovanju. Ko je bilo igre konec in si je žogico snel, je imel na čelu veliko modrico. Modrica ni nastala zaradi udarca, ampak zaradi vakuuma v žogici. Težava je bila, ker je moral v službo. Zopet se je znašel in si čelo namazal z maminim pudrom.

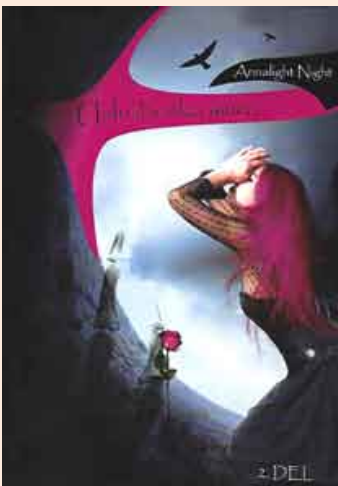
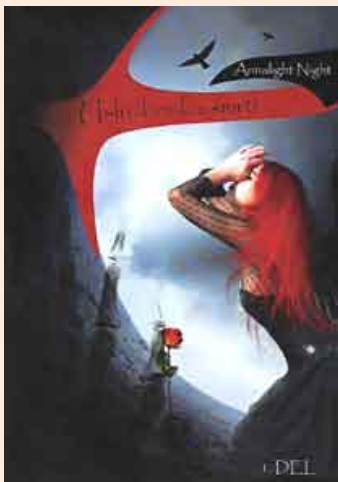
Mislim, da sem tudi jaz podedoval iznajdljivost po očetu. Med prvomajskimi počitnicami smo kolesarili po Logar-

ski dolini. Ker k slapu nismo mogli s kolesi, smo jih priklenili k drevesu. Moja ključavnica je bila že stara in ko sem jo poskušal odkleniti, ni šlo. Poskusil je še oče in ključ zlomil. Brž se je domislil, da se bo odpeljal do bližnje kmetije in si izposodil kladivo, s katerim bi ključavnico razbil. Jaz sem ostal pri kolesu in čakal. Z zlomljenim ključem sem toliko časa brkljal po ključavnici, dokler ni mehanizem popustil in se odklenil. Pohiteli smo za očetom in ga srečali, ko se je vračal k nam. Opazil sem, da je bil ponosen name, ker sem sam rešil težavo.

Če dobro pomislim, ugotavljam, da sva z očetom doživela že mnogo drobnih pripetljajev, iz katerih sem se veliko naučil. Rad imam svojega očeta in želim si, da bi skupaj preživela še veliko zabavnih in poučnih dogodivščin.

Miha Dovgan, 8. a

Naši pogovori

Nadarjena mlada pisateljica

Bralci jo poznajo pod imenom Annalight Night, le nekateri vedo, da se za tem umetniškim imenom skriva gimnazijka Teja Gale, doma s Prema pri Ilirski Bistrici. Pred tremi leti je pri založbi Murano izšel njen prvenec – prvi del trilogije Uslužbenka Smrti (zaradi obsežnosti v dveh zvezkih), od lani pa sta na voljo še drugi in tretji del trilogije – Uslužbenka Zmaja in Uslužbenka Senc (vse tri dele je avtorica napisala kot osnovnošolka – obiskovala je našo šolo). Hkrati je bila izdana njena knjiga Poljub Črnega jezera. S Tejo sem se pogovarjal o njenem pisateljevanju.

Teja, moram te vprašati – kako si sploh začela s pisanjem knjig?

Začela sem pri enajstih letih. Že takrat sem zelo uživala v branju knjig, predvsem fantazijskih, in nekega dne sem se preprosto vprašala, kako bi bilo, če bi tudi sama začela pisati. Po nekaj poskusih mi je uspelo napisati prvo knjigo in po tem nisem nehala.

Zakaj psevdonim Annalight Night?

Že kot enajstletnica sem sanjarila o kakšnem angleškem psevdonimu, saj sem sama brala predvsem tuje avtorje. Annalight Night mi je prišel na misel in sem ga obdržala. Ne gre za kakšno skrivanje identitete ali kaj podobnega, saj na spletu vsi lahko izvejo moje pravo ime, če se malo potrudijo. Vzdevek mi je preprosto všeč.

Kako usklajuješ pisanje s šolo?

Žal ga ne. V osnovni šoli ni bilo problema, brez težav sem lahko uskladila delo za šolo in pisanje. V gimnaziji to ne gre več. Oziroma bi šlo, ampak ker se trudim za čim boljši uspeh, raje pustim pisanje na miru. Za nekaj časa.

Tvoje knjige bralca potegnejo vase, zlahka čuti s književnimi junaki.

Kako ti to uspe?

Najlepša hvala. Ne vem, jaz samo pišem, kar živi v meni. Zelo sem vesela, če je komu moja knjiga všeč.

Prebral sem, da si po izdaji trilogije napisala delo Objem ubežnikov. Ali bomo knjigo lahko kmalu našli v knjigarnah in knjižnicah?

Po trilogiji Uslužbenka in romanu Poljub Črnega jezera sem napisala še trilogijo V živi ječi. Objem ubežnikov je zadnji del te trilogije. Mislim, da knjig ne bo še tako kmalu na policah. Najprej jih čaka temeljito popraviljanje z moje strani, ki pa se bo zaradi šole verjetno zavleklo do poletnih počitnic. Potem pa še iskanje nove založbe, kar bo še večji izziv. Vsekakor upam, da bodo v prihodnosti ugledale luč sveta, žal pa tega ne morem vedeti zagotovo.

Pišiš knjige, ki imajo mitološko tematiko in so fantazijske: v njih nastopajo vampirji, angeli, duhovi ... Kako se tvoje knjige razlikujejo od množice knjig o vampirjih, ki so preplavile knjižni trg?

Hm, nimam pojma. Mogoče v tem, da rada »zmešam« več mitoloških bitij v eno zgodbo, rada zakompliciram več idej v en paket. Večkrat, ko komu razlagam idejo za naslednjo knjigo (no, ko najdem koga, da me posluša (*smeji*)), ne ve, za kaj natanko gre, dokler ne prebere zgodbe. Sama ne dajem toliko poudarka na vampirje, po navadi so bolj stranski liki. Bolj sem navdušena nad angeli. Res pa je, da je v taki poplavi fantazijskih knjig težko izstopati.

Ali je v tvojih pisateljskih načrtih tudi kaka drugačna zvrst? Nam lahko zaupaš, kaj snuje tvoja pisateljska žilica trenutno?

Rada bi napisala kakšno knjigo za odrasle, mogoče bolj s psihološko kot fantazijsko tematiko. Predvsem bi rada poskusila kaj novega, kaj, od česar bi ljudje imeli korist. Tudi kakšna knjiga o nasilju v družini se najde na mojem seznamu bodočih knjig. Če bodo s psihološkimi pomešane tudi fantazijske prvine, ne vem.

Za konec nam povej, kakšne knjige ti rada bereš. Imaš morda na svojem naj seznamu kako knjigo, avtorja?

Rada berem fantazijske knjige, zadnje čase pa tudi psihološke, predvsem v povezavi z različnimi psihičnimi obolenji. Nimam najljubše knjige ali avtorja, berem, kar mi je trenutno najbolj zanimivo.

Tomaž Maljavac, 8. a

Volja najde pot

V intervjuju bom predstavil svojega očeta Janka Kreblja, ki ima za sabo pisano in zanimivo življenjsko pot in je poln načrtov ter želja za prihodnost. Opravljal je veliko različnih del, ki so mu vsako po svoje dala novo izkušnjo. Je predan oče treh otrok, po duši pa že od rojstva zagrizen športnik.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo?

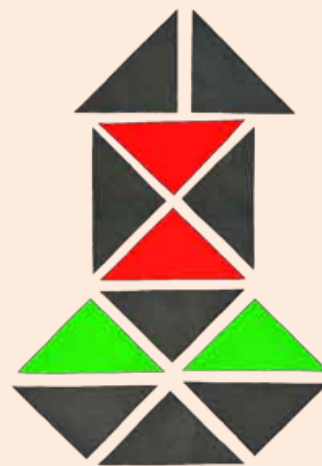
Spomini na moje otroštvo so zelo bogati. Ves prosti čas sem preživel skupaj s prijatelji v naravi ali pa na ulici, ki je bila v mojem otroštvu skoraj brez avtomobilov. Po pouku smo se vedno zbrali in igrali nogomet. Nogometno igrišče je bila kar cesta blizu naše hiše. Ko je vsake toliko mimo pripeljal avto, smo se za kratek čas ustavili in se nato spet pognali za žogo. Zelo se mi je vtisnilo v spomin, ko smo vsako nedeljo odšli v »Pčkovo dolino« blizu Črnih njiv, ki je bila takrat naš stadion. Ogrevanje je potekalo tako, da smo hodili do doline približno dvajset minut. Po navadi smo imeli celo popoldne. Če pomislim, smo bili za današnji čas zelo skromni glede opreme. Igrali smo z usnjeno žogo, za katero smo zelo skrbeli, saj je bila edina. Obuti smo bili v raznovrstne čevlje: od takratnih »kitajk« (platnenih superg) do navadnih čevljev. Vedno smo se držali pravila: »Volja najde pot.« Po nekaj urah nogometa smo se vsi zadovoljni in zelo utrujeni odpravili v dolino. Poleg klasičnih iger, kot so skrivalnice, smo se veliko igrali partizane in Nemce.

O čem si sanjaril kot otrok?

Spominjam se, da sem sanjaril o stvareh, ki so vam, današnjim otrokom, povsem samoumevne. Silno sem si npr. želel čokolade Milka ali pa žvečilnih gumijev iz Italije.

Kakšne spomine imaš na najstniška leta?

Najstniška leta so bila na nek način nadaljevanje otroških let. Prišli so motorji. S prihranki sem si v 1. letniku srednje šole kupil »štirko«, v takratnem času kultni Tomosov motor. Fantje smo se povezovali v moto skupine. Veliko smo se družili. Hodili smo na koncerte, se tedensko srečevali na shodih. Po glavah so nam hodile punce. Skupaj smo hodili na morje. Lep spomin me veže tudi na srednjo šolo in dogodivščine na vlaku iz Ilirske Bistrice do Postojne.

Kakšne so bile tvoje prve delovne izkušnje?

Po končani srednji šoli in služenju vojaškega roka sem v Lesonitu leta 1991 opravil pripravništvo. Ravno v tem času se je odvijala osamosvojitvena vojna za Slovenijo. Na našo srečo se je ta vojna za nas hitro končala, na nesrečo bivših držav Jugoslavije pa se je razplamtela pri njih. Posledično je iz teh držav prebivalstvo začelo bežati in tako so se v Ilirski Bistrici pojavili prvi begunci. V tej zgodbi me je pot pripeljala v novoustanovljeni zbirni center za begunce v Ilirski Bistrici. Občina Ilirska Bistrica je v ta namen določila bivšo »trnovsko vojašnico«, kjer so v letih od 1991 do 1996 poskrbeli za več kot 1000 beguncev iz BIH. To je bila zame zanimiva izkušnja, saj sem tam prek javnih del opravljal različna dela: bil sem šofer, varnostnik, socialni delavec, administrator ... Še zdaj se pogosto spominim na vse tiste ljudi. Kdo ve, kam jih je potem iz centra zanesla pot, kakšno življenje živijo?

Kaj počneš v prostem času?

Veliko svojega prostega časa namenim domačim opravilom. Za zimo pripravljam drva, obdelujem njivo in vrt. Uživam v igranju raznih športov, kot so nogomet, košarka, tenis, tek, plavanje in pozimi smučanje. Ob večerih rad pogledam kakšen film. Večkrat v letu z veseljem obiščem rock koncerte, gledališko predstavo in športno prireditev. Kot oče treh otrok pa verjetno največ prostega časa namenim njim. Pomagam jim pri šolskem delu, sinova vozim na treninge in ju vzpodbujam na nogometnih tekmah, hčerko peljem na sprehod ...

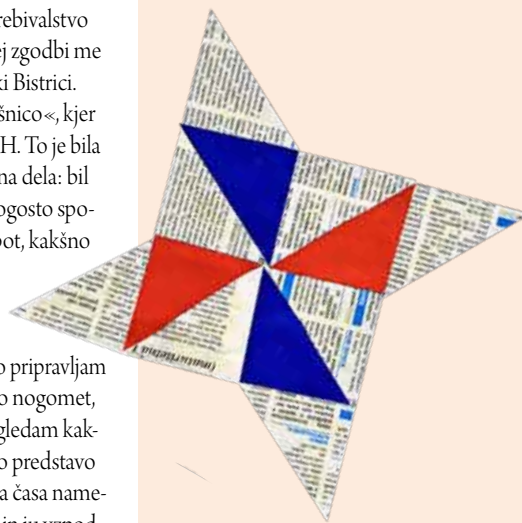
Na kaj si v življenju najbolj ponosen?

Najbolj sem ponosen na svojo družino in na čas, ki ga preživljam z njo. To mi vliva novih moči za premagovanje drobnih tegob vsakdana.

Kakšne so tvoje želje za prihodnost?

Kot vsi ljudje si tudi jaz želim zdrava zase in za svoje domače. Želim si, da bi moji otroci zrastle v zrele, odgovorne, predvsem pa srečne odrasle ljudi. Želim si ogledati kakšno večjo športno prireditev, obiskati zanimive koščke sveta in spoznati kulture drugih narodov.

Jurij Krebelj, 8. a

0 punci, ki je dosegla lep uspeh

Špela Pugelj je dijakinja 3. letnika računalniške smeri na Gimnaziji v Ilirski Bistrici. Že drugo leto zapored je bil njen literarni spis na tekmovanju za Cankarjevo priznanje v skupini slovenskih strokovnih šol ocenjen z najvišjim številom točk, zato je bila Špela že drugo leto zlata.

Ste si kdaj predstavljali, da boste zmagali na kakšnem državnem tekmovanju?

Ko sem bila še v osnovni šoli, sem se vsako leto prijavljala na matematična tekmovanja in vedno upala, da mi bo uspelo osvojiti zlato priznanje, po tistem pa sem vedela, da iz te moke ne bo kruha. Enkrat se mi je celo uspelo uvrstiti na regijsko tekmovanje iz logike, vendar sem vedela, da ne bo nič, takoj, ko sem videla tekmovalo polo. Brez priprav in znanja pač ne moremo doseči veliko.

Zakaj ste se odločili, da boste šolanje nadaljevali na srednji šoli računalništva?

Ker od malih nog obožujem računalnike in delo z njimi. Vedno sem bila prepričana, da bom šolanje nadaljevala v gimnazijskem programu, ker pravzaprav nisem vedela, kaj bi postala, ko odrastem. Skoraj do zadnjega sem razmišljala, naj izberem gimnazijo ali računalništvo, ter se na koncu odločila za slednje, saj sem ugotovila, da si to najbolj želim.

Zakaj ste se prijaviли na Cankarjevo tekmovanje?

Pravzaprav se nisem prijavila sama, ampak me je na tekmovanje prijavila moja profesorica slovenščine, Katja Koren Valenčič. Nikoli nisem imela interesa tekmovali na tem področju, saj so bili moji spisi v osnovni šoli povprečni in si nisem mislila, da lahko kaj dosežem.

Kako ste se pripravljali na državno tekmovanje?

Imela sem priprave s profesorico, pripravljala pa sem se tudi doma. Priprave so vključevale analizo knjig, morala sem se pozanimati tudi o avtorjih, njihovem otroštvu in podobno, saj je vsaka podrobnost koristila pri pisanju spisa na tekmovanju.

Kakšen občutek ste imeli pred, med in po državnem tekmovanju?

Pred tekmovanjem sem se poskušala predvsem zbrati, vedela sem, da sem se pravila dovolj in da zmorem. Ko smo dobili pole in liste z navodili za spis, sprva nisem vedela, kaj naj napišem, s katerimi besedami naj sploh začnem svoj spis. Ko pa sem enkrat začela, so besede tekle same od sebe, dokler nisem začutila, da je to to. Takoj po tekmovanju sem imela dober občutek, saj se mi je zdelo, da je bil moj spis dobro napisan.

Kako ste se počutili, ko ste videli rezultate tekmovanja?

Ko so rezultate objavili, sprva nisem vedela, kako sem se uvrstila, ker sem videla samo, koliko točk sem dosegla, upala pa sem, da čim višje. Pri naslednji uri slovenščine sva nato skupaj s profesorico pregledali neuradne rezultate in takrat sem zvedela, da sem se uvrstila na prvo mesto. Veselje je bilo neizmerno, razred mi je ploskal, profesorica pa mi je navdušena čestitala.

Kaj so Vam rekli profesorji v šoli?

Veseli so bili za moj dosežek in mi čestitali ter me šaljivo okrcali, češ, saj nisi niti hotela tekmovati.

S čim se ukvarjate, ali se še boste ukvarjali?

Ukvarjam se največ z računalniki, s programiranjem in grafičnim oblikovanjem v Photoshopu. Mislim, da bom nadaljevala v tej smeri.

Ali imate kakšen konjiček? Katerega?

Poleg tega, da obožujem računalnike, zelo rada rišem. Predvsem me navdušujejo vitezi, srednji vek, bojevniki, zmaji ter druga fantazijska bitja in futuristične stvari.

Bi morda za konec še kaj sporočili?

Vsem bi rada sporočila, naj sledijo svojim sanjam in se ne ozirajo na to, kaj si bodo drugi mislili. Tudi jaz sem šla na šolo, na kateri so večinoma samo fantje, in marsikdo me je začudeno pogledal, ko sem mu povedala, kje bom nadaljevala šolanje. Sledite torej svojim sanjam, ne obupajte ob neuspehih in verjemite vase!

Matej Pugelj, 8. b

Korak pred ostalimi

Moj sosed Vilko Škrab je zanimiv človek, saj s svojimi idejami in izumi izboljšuje človekovo okolje. Z njim sem se pogovarjala o njegovih dejavnostih.

Kaj vas je privedlo do tega, da ste sami začeli izdelovati nove stvari, prijazne okolju? Kdo vas je navdihnil?

Osnovno vodilo in namen izdelovati nove stvari sem videl v dejstvu, da bom nekaj prihranil in s tem pripomogel k čistejšemu okolju, v katerem živimo. Navdih sem našel v sebi in v svojem sprejemanju okolja.

Kateri so vaši izumi oz. izboljšave, ki ste jih lastnoročno izdelali?

Moji izumi oz. izboljšave so povezane z učinkovitejšo rabo sončne energije, poleg tega pa sem izdelal določene izboljšave za racionalnejšo uporabo lesne biomase. Razvijam tudi določene izboljšave, ki jih ljudje potrebujemo v vsakdanjem življenju.

Kdo vas pri tem početju podpira?

Pri svojem početju nimam nobenih podpornikov v smislu finančnih donatorjev. Odvisen sem samo od lastnih sredstev.

Vrnimo se v vašo otroška leta. Kje ste po končani osnovni šoli nadaljevali šolanje in kakšna je vaša izobrazba?

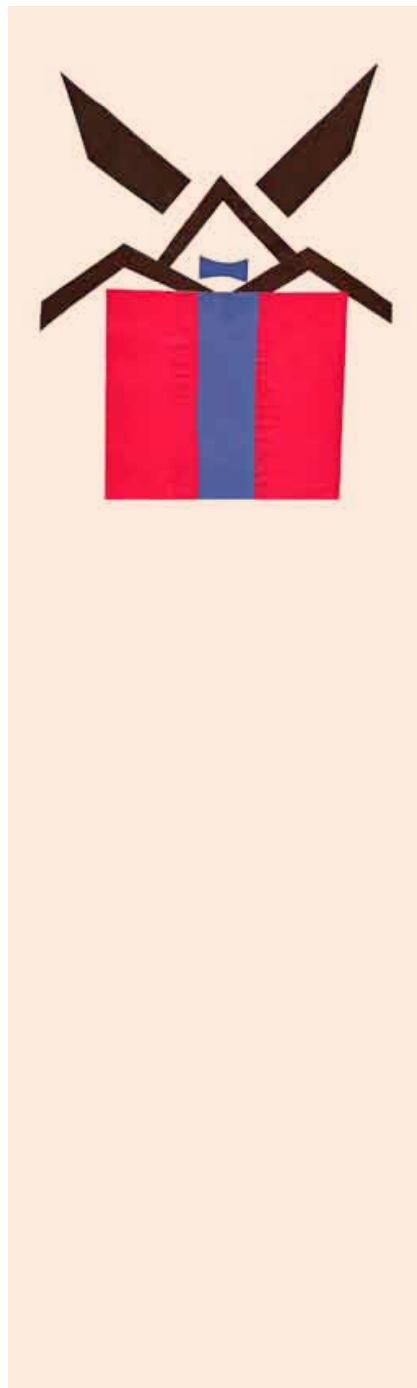
Po zaključeni osnovni šoli sem se vpisal na srednjo elektro šolo na Reki, na kateri sem pridobil znanje za električarja. Kasneje, ko sem bil že zaposlen, pa sem dokončal višjo elektro šolo v Zagrebu, smer avtomatika. Tovarna, v kateri sem bil zaposlen, mi je zaradi potreb po takšnem kadru plačala šolanje. Po izobrazbi sem inženir avtomatiziranih procesov.

Kakšni ste bili kot učenec?

Že v OŠ sem bil vzoren učenec, v srednji šoli pa sem bil med najboljšimi učenci, za kar sem bil tudi pohvaljen. Z veseljem sem hodil v elektro šolo, ker mi je bila pisana na kožo.

Ali ste za svoje izume oz. izboljšave dobili kaj priznanj?

Prejel že veliko priznanj in diplom. Kjerkoli sem predstavljal svoje inovacije, sem bil zanje tudi nagrajen. Imam pa še nekaj izboljšav, ki jih nisem še delil z javnostjo.

Ali imate v mislih še kakšne izboljšave oz. izume, ki jih še niste uresničili?

Nekatere izboljšave so že pripravljene za predstavitev javnosti, nekaj jih imam še v mislih, vendar me pri realizaciji teh stvari spremljajo finančne težave.

S čim se še ukvarjate?

V svojem življenju se ukvarjam še s kozjerejo in pridelovanjem izdelkov iz kozjega sira, včasih smo imeli sirarno. Ker imamo manjšo kmetijo, pridelujem tudi druge kmetijske pridelke.

Kako na vaše delo gledajo žena in otroci?

Žena in otroci moje delo sprejemajo kot koristno in mi pri njem tudi pomagajo.

Ste v otroštvu hoteli vedno postati to, kar ste, ali ste imeli v načrtih drugačne poti?

Kot otrok sem se rad ukvarjal z elektroniko, ki me je prevzela, in zaradi tega sem se odločil za to delo oz. poklic.

Kaj predlagate mladim, ki se nameravajo ukvarjati s takim delom in zamislili, da tudi oni uresničijo svoje sanje?

Mladim predlagam, naj najprej premislijo, kaj jih v življenju veseli in navdušuje. V kolikor se vidijo v raziskovalnem delu, jim predlagam, da se za to odločijo.

Imate še kakšne skrite talente?

Da, ukvarjam se tudi s fotografiranjem, ki me zelo privlači, poleg tega pa veliko časa posvečam raziskovalnim dejavnostim.

Špela Ujčič, 8. a

Geografija je povsod, toda taborništvo je v srcu

Gregor Kovačič, profesor geografije na Fakulteti za humanistične študije Univerze na Primorskem, je zelo zanimiva oseba. Ukvarja se z različnimi stvarmi, ima svoje mnenje o svetu in meni, da bi morali geografi zasedati bolj pomembna mesta v družbi. Z njim sem se pogovarjala o njegovih spominih na šolska leta, njegovi službi, prostem času in taborništvu. Povprašala sem ga tudi o načrtih za prihodnost.

Kako so tvoja šolska leta ohranjena v tvojem spominu?

Osnovnošolska leta so se zelo hitro končala. Veliko otrok iz moje generacije je živelo v isti ulici kot jaz. Skupaj smo hodili v šolo, zjutraj se nas je zbralo približno deset, po pouku smo šli skupaj domov, naredili smo nalogo, potem smo pa večino časa preživeli zunaj, na ulici. Igrali smo se različne igre, se udeleževali v številnih športih, če pa je bilo slabo vreme, smo pod kakšno streho igrali karte ali se samo pogovarjali.

Srednješolska leta so bila prav tako zanimiva. Hodil sem v gimnazijo v Postojno. Vstajal sem zgodaj zjutraj, da sem ujel vlak, k sreči sem živel zelo blizu železniške postaje. Domov sem prihajal pozno, zato mi je predvsem pozimi ostajalo zelo malo časa, izkoristil sem ga predvsem za trening nogometa. Prvi mesec sem bil izredno utrujen, zato sem po prihodu iz šole običajno zadremal, pozneje pa sem ugotovil, da to ni najbolje, ker sem večkrat spal do teme in dneva je bilo hitro konec. Srednja šola je potekala tako: šola, šport, šola, šport ... Bil sem v šolski ekipi za odbojko in nogomet. Večina sošolcev je bilo v redu. Stikov nisem ohranjal, zato imam danes kontakt le z redkimi. Spominjam se tudi, da sem na začetku srednje šole začel uživati v glasbi. Govorim o »nepopularni«, alternativni glasbi. Dosti sem zahajal na koncerte, čeprav mi je šlo zelo na živce, da so bili tako pozno. Včasih sem že na stoje dremal, pa se koncert še začel ni! Motilo me je tudi, da se je takrat lahko kadilo tudi v notranjih prostorih. Na koncu srednje šole sem se pridružil tabornikom, ampak to je že druga zgodba. Ko sem se odločal za študij, sem izbiral med geografijo in športom. Nekako sem si dopovedal, da se bom lahko s športom ukvarjal tudi, če grem študirat geografijo. Študij je bil izredno zanimiv, ker sem rad v naravi, rad spoznavam in prepoznavam nove stvari in tako naprej. V naši generaciji se je vsak od kolegov poleg študija ukvarjal zelo zagreto vsaj s še kakšnim konjičkom, ki so bili praviloma vsaj malo povezani z geografijo. Geografija je namreč povsod. Imel sem malo morje kolegov, ki so bili izvrstni alpinisti, nekateri so danes na žalost pokojni, nekateri so tekmovali v orientaciji, nekateri so bili amaterski igralci, veliko je bilo tabornikov, bili so pa tudi taki, ki niso počeli nič in so skrbeli samo zase, vendar teh je bilo zelo malo. V moji generaciji ni bilo vase zagledanih, samovšečnih in samozadostnih posameznikov, vsi so bili zelo družabni. Danes opažam, da s tem ni več tako. Geografe si

takrat med študenti ostalih smeri takoj prepoznal predvsem po športnih oblačilih in obu-tvi. Med drugimi je bil moj sošolec v prvem letniku Tomi Meglič, pozneje je odkril druge talente in sem zelo vesel, da jih je. Nekaj let več je bil moj sošolec nekdanji pevec skupine Prislusnimo tišini Borut Marolt, ki je danes »frontman« skupine Niet. Moja sošolka je bila tudi Tina di Batista, dobitnica zlatega cepina.

Na fakulteti учиš geografijo. Kaj še počneš v okviru službe?

Najlepši del poklica na fakulteti je ravno učenje študentov, še posebej takrat, ko se študen-tje res zanimajo za geografijo. Vem, da so včasih zjutraj precej neprespani in zato nezainte-resirani, ampak jih poskušam čim bolj motivirati in angažirati. Mislim, da sem pri tem pre-cej uspešen. Ni lepšega, kot videti žar v očeh mladega človeka, ki se želi učiti, spoznavati nove stvari. To spodbudi tudi mene, kot predavatelja, da se še bolj potrudim in angažiram. Najslabši pa so apatični študenti, tudi take imamo.

Poleg službe opravljam zelo odgovorno delo prodekana, ki pa me ne veseli preveč, ker gre za ogromno administrativnega dela.

Če bi se ponovno odločal za poklic/izobrazbo, za kaj bi se odločil?

Kot sem že povedal, sem se odločal med športom in geografijo. Večkrat se tepem po glavi in se sprašujem, zakaj se nisem odločil za šport, ker vem, da bi iz službe prihajal veliko bolj razbremenjen. Moja služba se namreč nikoli zares ne zaključí, s sabo ves čas nosim kup dela, ki ga moram opraviti. Mislim, da bi bilo, če bi opravljal poklic učitelja športne vzgoje, dosti lažje, saj bi se lahko doma popolnoma sprostil in posvetil čas svoji družini. Zdaj tega ne utegnem, saj se mora moja glava ukvarjati še z delom prodekana.

S čim se ukvarjaš v prostem času?

Če se le da, posvetim čas svoji družini. Zelo rad se ukvarjam s športom, čeprav mi ravno za to zmanjkuje časa. Včasih tudi kaj preberem, a sem po navadi izmučen od branja dru-gih besedil, zato ne berem dosti knjig. Potem pa že zmanjka časa za vse drugo.

Si tabornik. Kaj te pri taborništvu privlači?

Tabornik sem bil pred osnovno šolo, potem pa dolga leta ne. Spet sem se jim pridružil pri devetnajstih letih. Tista leta so bila zelo lepa. Bili smo zelo uspešna generacija, ki je taborni-štvo v Ilirski Bistrici premaknila z mrtve točke. Izvedli smo veliko odmevnih akcij, tudi mednarodnih. Štiri leta sem bil starešina, tj. predsednik društva tabornikov. S taborništvom je tako: daje, ampak moraš tudi ti veliko dati. To je organizacija prostovoljcev in nič se ne zgodi samo od sebe. Če vlagaš, dobiš tudi vračilo. Prav tako ne moreš reči: zdaj sem tabor-nik, zdaj pa nisem tabornik. Tisti, ki to zmore, nikoli ni bil tabornik. Tabornik si ali pa tabor-nik nisi in to velja celo življenje – ko te enkrat prevzame, taborništvo nosiš v srcu za vedno. Ko se srečuješ na obletnicah, ali je to enkrat letno ali pa ob okroglih obletnicah, srečaš vse generacije, tudi tiste, ki niso več aktivni taborniki in se spominjaš, kako je bilo, ker te tabor-ništvo popolnoma prevzame.

Na kaj v svojem življenju si najbolj ponosen?

Najbolj sem ponosen na svojo družino. Ponosen sem na to, da sem še vedno svoboden, da razmi-šljam s svojo glavo in da sem samostojen. Sem sam svoj gospodar, tako materialno kot duhovno.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Želim si, da bi bolj kakovostno preživljali prosti čas z družino, da bi bilo tega časa tudi več, da bi šli na kakšno potovanje. Če pogledam od daleč, pa se zavedam, da živimo zelo srečno življenje. Če bo tako tudi v prihodnje, se ne bom pritoževal.

Kaj bi želel sporočiti bodočim geografom?

Naj poglobljajo svoje znanje, ker to je nekaj, če-sar ti nihče ne more vzeti. Več kot imaš znanja, bolj si svoboden, lažje se sam odločaš, nihče te ne more imeti za norca. Znanje je moč. Geogra-fi bi morali znati ponovno stopiti skupaj, se po-staviti ob bok ostalim znanstvenim in strokov-nim disciplinam, ki nas ponekod izključujejo. Zdi se mi, da geografi pri prodornosti v javnost malo zaostajamo. Naj se zavedajo svojega zna-nja, ki ga imajo, ker geografija kot kompleksna veda daje posebna znanja, ki jih posamezne stro-ke ne obvladajo. Geografi bi morali tukaj naredi-ti nekakšen preskok naprej, se potisniti na polo-žaje, kjer bi dejansko odločali o pomembnih za-devah, ki se dogajajo v okolju na lokalnem nivo-ju, v državah, v svetu ... V končni fazi so bili tudi geografi tisti, ki so prvi opozorili na podnebne in druge okoljske spremembe, na okoljske pro-bleme ter vzpostavili temelje trajnostnega raz-voja kot alternativnega vzorca družbene uredi-tve s posluhom za človeka, naravo in okolje.

Žana Radivo, 8. b

Kako je osamosvojitve Slovenije doživel moj oče

26. junija 1991 je Slovenija razglasila samostojnost in se odcepila od Jugoslavije. To je eden najpomembnejših dogodkov v zgodovini Slovencev. V enem tednu se je zgodilo toliko, kot prej v celem desetletju ne. Moj oče Leopold je takrat imel 25 let, zato ima tisti čas živo v spominu.

Kako si doživel osamosvojitve Slovenije?

Nekaj dni pred osamosvojitvijo sem bil vpoklican v rezervno policijo. Skupaj z rednimi policisti smo opravljali razne naloge. Razpoloženje med ljudmi je bilo zelo slovesno, a je bilo čutiti tudi napetost in strah, kako se bo na dogodek odzvala Jugoslavija.

Kaj iz osamosvojitvene vojne se ti je najbolj vtisnilo v spomin?

Nedvomno spopad na mostu čez reko Reko pri Kosezah. Spopadli so se slovenski teritorialci in vojaki jugoslovanske armade. Takrat nisem bil v službi. S prijateljem sva sedla v avto in se hotela odpeljati v Koseze na pijačo. Niti slutila nisva, da se na mostu kaj dogaja. Ko sva prišla do mosta, sva naletela na barikado iz tovornjakov. Do avta je pritekel teritorialec Bogdan Jenko s Topolca. Povedal je, da je prišlo do spopada ter da imajo težko ranjenega teritorialca, ki ga je treba nujno odpeljati v ambulanto. Očetov prijatelj je izstopil iz avta in jo ucvrl proti Ilirski Bistrici. Teritorialec je privlekel ranjenega tovariša in ga posadil v avto. To je bil Robert Dolgan, doma z Dolnjega Zemonja. Ranjen je bil v levo roko in prsni koš. Hudo je krvavel in težko dihal. Z vso hitrostjo sem ga odpeljal do ambulante. Tam so mu nudili prvo pomoč, rešilec ga je preko Žabovice, saj po glavni cesti ni mogel, odpeljal v bolnišnico na Reki. Vesel sem, da sem mu rešil življenje. Še danes sva dobra prijatelja.

Katere naloge si opravljal kot policist?

Opravljali smo kontrolo prometa, opazovali sumljive osebe ter nadzorovali vojaške objekte (kasarne) v Ilirski Bistrici.

Ali te je bilo med vojno kaj strah?

Priznam, da sem po spopadu v Kosezah ponoči bolj malo spal, saj me je dogodek zelo pretresel. Prvič v življenju sem videl ranjenca, poškodovanega s strelnim orožjem. Zavedal sem se, da so zadeve zelo resne. Na srečo se je vse dobro izteklo.

Kako gledaš na današnje dogodke?

Danes sem ponosen, da sem bil del takratnega zgodovinskega dogajanja. Pogrešam pa enotnost Slovencev. Današnja Slovenija ni tisto, kar smo takrat pričakovali. Upam, da bomo Slovenci znali stopiti na pravo pot.

Aljaž Počkaj, 8. a

Uresničitev sanj

Na kaj pomislite ob besedi dobro? Morda na hrano? Morda na kuharje? No, eden od njih je moj dobri prijatelj Martin Primc, s katerim se pogovarjal o njegovem delu.

Martin, kaj je vplivalo na to, da si se odločil za poklic kuharja?

Morda se nekaterim zdi nenavadno, ko slišijo, da se fant odloči za poklic kuharja. Mene je navdušila moja mama, ki je že dolga leta v tem poklicu. Že kot majhen otrok sem rad opletal okoli štedilnika ter z veseljem opazoval mamo, kako s srcem kuha. In že takrat sem si želel postati kuhar.

Kakšna izobrazba je potrebna, če hočeš kuhati poklicno?

Poklic kuharja pridobiš s triletnim srednjim poklicnim izobraževanjem. Pred tem moraš seveda zaključiti osnovno solo. Na šolo je potrebno prinesiti zdravniško potrdilo, s katerim dokažeš, da pri tebi ni nobenih zdravstvenih ovir. Po končanem šolanju sledi zaključni izpit iz znanj o hrani in pijači ter iz prakse.

Kaj ti je pri tvojem delu najbolj všeč?

Zanimivo in všeč mi je to, da lahko sam in po lastni presoji prirejam recepte, da lahko sam ali s pomočjo mame sestavljam jedilnike in tako pripravljam jedi, ki jih imam rad tudi sam.

Ti kaj pri delu ni všeč?

Seveda, velikokrat sem zelo utrujen, saj so delovni pogoji povezani z vročino, ki človeka čez cel dan zelo utruji. Ima pa ta poklic še eno slabost, ki najbolj vpliva name – to je delo ob nedeljah, praznikih in, včasih, ponoči.

Ali imaš kak hobi, ki ni povezan s kuhanjem?

Vedno sem si želel postati tudi avtomobilski dirkač, zato ob svojem prostem času, ki ga imam zelo malo, dirkam. Dirkanje je postalo moj hobi.

Če bi še enkrat imel možnost izbire poklica – bi izbral kuhanje ali dirkanje?

To odločitev bi z lahkoto sprejel, saj sem si od vedno najbolj želel postati kuhar in želja se mi je tudi uresničila.

Nejc Frank, 8. b

Dalmatinske neveste

Pogovarjal sem se s teto (očetovo sestro) Vilmo Malečkar, ki se je rodila leta 1967. Po končani srednji pedagoški šoli v Kopru je študirala na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Diplomirala je iz pedagogike in sociologije kulture. Zaposlena je bila na Andragoškem centru Slovenije. Sodelovala je z mladimi ter v različnih mednarodnih projektih s področja pismenosti. Leta 2004 je zaključila podiplomski študij antropologije vsakdanjega življenja ter magistrirala na temo ženskih poročnih migracij iz zadarskega zaledja.

Kaj te je navdušilo za temo magistrske naloge?

Najprej sem hotela raziskati svojo zgodbo, saj se mi zdi potrebno, da človek vsaj malo razume in sprejme svoje življenje ter razišče svoje korenine, da lahko spozna usode drugih. Del tega sem tudi sama!

Si morala zbrati veliko zgodb, so se razlikovale med seboj?

Ja, moram priznati. Ko sem hodila po Dalmaciji, mi ni bilo lahko. Ženske mi sprva niso hotele zaupati tistega, kar me je zanimalo. Najprej so se bale, da bom pisala o njih z imeni. Ko sem jim razložila, da bom v knjigi vse spremenila, so se mi odprle in povedale marsikaj zanimivega.

Ali si videla tudi sebe v kateri od zgodb. In svojega brata, mojega očeta?

Ja, velikokrat. Naj navedem samo primer, ko so ženske z otroki obiskale svoje rojstne kraje. Tudi Dušan, mama in jaz smo odšli med počitnicami v Dalmacijo.

Kaj te je največkrat zanimalo v pogovorih z Dalmatinkami?

Zanimalo me je njihovo prvo srečanje z bodočimi soprogi, prihod v Slovenijo, kako so jih sprejeli moževi starši, kako so se naučile jezika ...

Je bilo tvoje otroštvo na Ostrožnem Brdu zanimivo, si hotela kdaj živeti v mamini vasi v Dalmaciji?

Moje otroštvo je bilo zanimivo. Razlikovalo se je od današnjega. Doma smo imeli kmetijo. Morala sem pomagati tudi mami in očetu pri delu na polju. Komaj sem čakala počitnic, ko sva brat in jaz odšla z mamo k njenim staršem. Tam je bilo lepo, velika vas, polna otrok. Uživala sem, ko smo pomagali pobirati lubenice, paradižnike, paprike. Tega doma nismo imeli. Najbolj pa sem pogrešala krompir, saj so tam jedli bolj meso in zelenjavo. Vseeno se mi je bilo lepo vrniti domov.

Za konec pa še nekaj tvojih misli o raziskavi.

Z vsako novo življenjsko zgodbo, ki sem jo spoznala, sem postala bogatejša. Zgodbe mojih informatork so mi pomagale odstrti pogled na obdobje, ko so se Dalmatinke poročale z brkinskimi moškimi. To je bila rešitev za obstoj brkinskih družin in kmetij. S tem je zaznamovana tudi moja pot.

Hvala ti za pogovor.

Upam, da si izvedel kaj zanimivega, kajti tudi ti si del te zgodbe.

Nejc Malečkar, 8. b

»Glasba je moja najboljša prijateljica«

Tako pravi Gaja Udovič, devetnajstletna študentka iz Knežaka. Je izjemno nadarjena pevka, za seboj ima že veliko tekmovanj, nastopov in odmevnih uspehov. Letos se je udeležila tudi državnega tekmovanja mladih glasbenikov TEMSIG v kategoriji jazz solo in zasedla odlično 4. mesto. Zato sem se odločila, da jo povabim na pogovor in jo povprašam, od kod njena ljubezen do petja, kako poteka njen urnik in katerih tekmovanj se je udeležila.

Kdaj si se začela ukvarjati s petjem?

S petjem se ukvarjam že od malih nog. V zgodnjih otroških letih sem s staro mamo prepevala najrazličnejše pesmice, največ slovenske narodne, kasneje pa sva z bratrancem začela prirejati »hišne nastope« za družino in sorodnike, na katerih sem bila vedno voditeljica in pevka, bratranec pa tisti, ki je skrbel za luči, oder, ozvočenje. Vedno sem pela v šolskem zboru in kot solistka na šolskih predstavah, pri devetih letih pa sem prvič samostojno stopila na večji oder – udeležila sem se tekmovanja Rompomom, ki se je odvijalo v Ilirski Bistrici.

Kaj je bil tvoj navdih, da si se začela ukvarjati z glasbo?

Moj navdih za petje je pravzaprav glasba sama. Glasba je moja najboljša prijateljica. Je čarovnija v tišini, je prijatelj, ki te bodri v samoti, je senca, ki ti sledi na vsakdanji poti, je pomirjevalo v stresni situaciji in je preplet vseh barv, ki se ti zgodi na življenjski poti.

Nastopaš tudi na prireditvah in tekmovanjih?

Seveda. Vedno se odzovem, ko me kam povabijo, in se z veseljem se udeležim dobrodelnih prireditev. Tekmovanja so vsekakor del moje glasbene poti.

Koliko časa se pripravljáš na posamezni nastop?

Odvisno za kakšen nastop gre. Če imam v mislih vsakotedenske nastope s skupino, se posebej ne pripravljam, ker imamo repertoar že vnaprej pripravljen in vse pesmi že znam. Če načrtujem nastop na kakšni prireditvi, mi to vzame nekaj več časa, pa spet ne preveč; zmeraj sem željna novega, zato se tudi moje pesmi na prireditvah nikoli ne ponavljajo – vedno si izberem novo pesem, takšno, ki je še ne znam. Melodija mi gre zelo hitro v uho; pesem med tednom dvakrat poslušam, tretjič zraven zapojem, nato pa res temeljito preberem besedilo, sploh če je v tujem jeziku. Na koncu združim besedilo in melodijo v eno. Če se želim udeležiti tekmovanja, se na posamezni nastop pripravljam okrog pol leta ali več. Tekmovanje zahteva, da pesem predelaš z najrazličnejši pogledov, se naučiš tako rekoč zvena in postavitve vsake note posebej, hkrati pa paziš na primerno mimiko obraza in držo celotnega telesa, s katero moraš izražati zgodbo, ki se skriva v pesmi.

Si se poleg državnega tekmovanja TEMSIG udeležila še kakšnega?

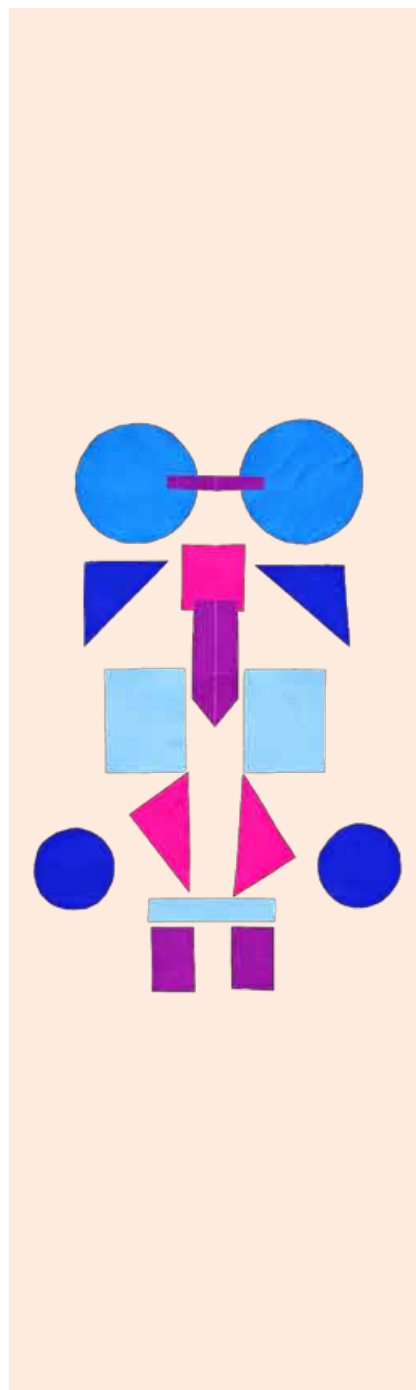
Udeležila sem se kar veliko tekmovanj, prvič Rompompoma v sklopu programa Radia 94 (kasneje sem se ga udeležila še enkrat), tekmovanja Šopek pomladnih melodij v Postojni (mislim, da sem se ga udeležila 3-krat), tekmovanja solo pevcev, tekmovanja mladih glasbenikov Slovenije TEMSIG (kategorija jazz solo), tekmovanj z različnimi pevskimi zbori, tekmovanja, ki je bilo posvečeno ruskemu pesniku Juriju Entinu; takrat sem se prvič srečala z ruščino, zapela sem pesem Prekrasnoe dalyoka – Prelepa prihodnost. Mogoče je bilo vmes še kakšno tekmovanje, vendar se ga sedaj ne spomnim.

Je težko usklajevati nastope in šolske obveznosti?

Vse se da, če se hoče! Ni pa vedno lahko. V bistvu sem srečna, da sem hkrati človek, ki je zelo »naspidiran«, in hkrati zelo umirjen. Tempo življenja me je naučil, da moram delovati hitro in učinkovito, hkrati pa znam biti mirna ter globoko zadihati, ko vse skupaj postane nemogoče. Bili so tudi dnevi, ko sem se najprej učila, nato med premori vadila besedila za nastop, vmes pa sem vedno skočila še na sprehod ali v fitnes, da sem odmisllila skrbi ter napolnila možgane z novim kisikom. Resnično deluje! Včasih pa ni tako težko uskladiti šolskih obveznosti in nastopov, kot je težko uskladiti nastopanje in druženje s prijatelji ter družino. Za nas, glasbenike, besede dopust, prazniki, prosti vikendi in veselo praznovanje novega leta, ne obstajajo. Takrat ko so vsi moji prijatelji in družina prosti, ko bi se lahko končno usedli skupaj in kaj pogovorili, jaz delam. Zato pa toliko bolj cenim trenutke, ko sem s svojimi najdražjimi. In konec koncev, glasba je moja najboljša prijateljica, tako da mi tudi na odru ni nikoli dolgčas in vedno uživam.

Najlepša hvala, da si si vzela čas za pogovor. Še enkrat čestitke za vse uspehe ter srečno v šoli in v pevski karieri.

Mia Valenčič, 8. a

Otroštvo in mladost moje mame

Moji mami je ime Meri. Svoje otroštvo je preživela v majhni vasi Golac. V šolah ni imela večjih težav. Danes je zaposlena v podjetju Plama-pur v Podgradu. Te dni praznuje štirideseti rojstni dan, jaz pa sem si želel izvedeti, kako je potekalo njeno otroštvo.

Otroštvo si preživela v Golcu. Mi lahko poveš kaj več o njem?

Čeprav med nama ni tako velike razlike v letih, ti lahko zagotovim, da je bilo moje otroštvo precej drugačno od tvojega. Takrat nismo imeli računalnikov, tablic, prenosnih telefonov, na televiziji je bilo le nekaj programov. Za razliko od današnje mladine smo se mi cele dneve igrali zunaj.

Mi lahko poveš, katere igre ste se igrali?

Nihče od mojih vrstnikov ni imel veliko igrac. Našla se je kakšna punčka, fantje so vozili avtomobilčke, brcali žogo. Doma smo imeli tudi karte in igro človek, ne jezi se. Nismo se veliko igrali z igračami, najraje smo se šli skrivalnice po celi vasi. Velikokrat smo se igrali tudi vojake, Indijance in kavbojce, policaje in tatove. Igre so trajale po ves dan, le za kosilo smo stekli domov.

Kaj pa pozimi? Takrat je bilo veliko snega, ne?

Res je. Ko je zapadel sneg, se je zaradi precejšnje nadmorske višine obdržal dolgo. Smučati smo se otroci naučili že zelo zgodaj. Nekaj iznajdljivih vaščanov je na robu naselja izdelalo celo vlečnico in leseno hiško, tako da smo imeli pravo malo smučišče. Zime smo v glavnem preživeli na njem, saj so v tistih časih le redki odhajali smučat v kak turistični kraj.

Kakšna je bila ta vlečnica? Ali ste morali kupovati karte?

Ne, kart ni bilo. Za vaščane je bilo vse brezplačno. Mame so v hiški kuhale čaj, očetje so skrbeli za vlečnico, ki je bila zelo preprosta. Poganjal jo je bencinski motor, smučarji pa smo se pripenjali na vlečno vrv s preprosto ročico.

Kaj pa šola? Si rada zahajala vanjo?

V šoli mi je bilo vedno zelo všeč. Komaj sem čakala, da začnem hoditi v pravo šolo, saj smo morali prej eno leto obiskovati tako imenovano malo šolo. Ko so mi starši povedali, da bom šla septembra v malo šolo, sem začela jokati. Jokala sem zato, ker nisem želela iti v malo, ampak v veliko šolo.

In potem, ko si bila v veliki šoli, katere predmete si imela najraje?

Pravzaprav mi je bilo v šoli všeč čisto vse. Najraje sem imela matematiko, kemijo in likovni pouk. Zelo rada sem risala, veliko mojih del je bilo tudi razstavljenih.

Kaj pa šport? Si kaj trenirala?

O, šport pa me ni nikoli zanimal. Med igranjem sem rada tekla, še rajši smučala. Da bi trenirala, to pa ne!

Miha Dovgan, 8. a

Deveti razred

Hvala, mama!

Nisem več majhna,
da ti dam rožo,
niti dovolj odrasla,
da ti dam svet.

Za tvoj dan, najdražja mama, iskrena hvala;
za vsako besedo, nasmeh in dotik,
ki si mi jih dala!

Vso nežnost, skrb in ljubezen
hočem ti vrniti,
saj nekega dne, ko bom odrasla,
bom bolj razumela.

Neprespane noči, prve zobe,
izkusila bom sama in
vedela bom,
da ni lepšega in težjega
kot biti mama.

Hasnija Kurtović, 9. b

Hvalnice

Reka Reka

Reka Reka, kako prekrasna
v sončnem dnevu si!

Ko se prelivaš po dolinah,
ko padata dež in sneg,
pa grda si, saj ljudem si mora
v neprespanih nočeh.

Rok Grabar, 9. b

Čokolada

Najboljša je ta čokolada,
ki vsaka oseba jo ima rada.
To sladka je razvada,
ki jo imam tudi jaz rada.

Življenje brez čokolade
je kot slavlje brez parade.
Vse, kar potrebujemo, je čokolada
in oseba, ki ima nas rada.

Nina Dekleva, 9. b

Voda

Voda, dobro je, da na svetu si,
brez tebe ne bi bilo ne ljudi
ne rastlin ne živali,
saj umrli bi vsi.

Ti v potokih žuboriš,
v jezerih stojiš,
v rekah šumiš
in nas v morju nad sabo držiš.

Hvala ti, voda, da
sestavljaš naše telo
in naš planet Zemljo
in da te lahko še pijemo.

Tadej Morano, 9. b

Domovina

Lepa, krasna, čudovita!
Vse to so besede,
ki premalo opišejo
tvojo toploto in
tvojo lepoto.

Ko sem daleč od tebe,
mislim le nate.
Brez tebe me zebe,
v mojem življenju
je prostor tudi zate.

Sara Mežnar, 9. b

Računalnik

Krasen si,
računalnik ti!

Ob tebi se sprostimo
in večkrat še zaspimo,
ker pozno v noč bedimo,
od tebe se veliko naučimo.

V šoli je naporno,
včasih tudi duhamorno.
A čeprav smo vsi zaspani,
so naši obrazi še vedno nasmejani.

Ko pa pridemo domov,
vse skrbi so mimo,
nalogo s pomočjo Wikipedije
z lahkoto naredimo.

Na Facebooku klepetamo
in se odlično imamo.
Ko pa pride čas za učenje,
nas mine dobro razpoloženje.

Ob zvezkih nekaj ur preživimo,
ker se učimo,
čakamo, da bo konec dneva,
saj nas potrpljenje počasi mineva.

Računalnik imamo radi vsi,
ker nam olajša in polepša dni.

Rebeka Dekleva, 9. b

Snežnik

O, Snežnik,
najlepši naš si vrh!
O, Snežnik,
zakaj si tako velik?
O, Snežnik,
dolga pot do tebe vodi,
a na vrhu pogled, ki duši godi.
O, Snežnik,
najlepši si!

Vladimir Urh, 9. a

Narava

Ko jutranja zarja dan porodi,
se v srcu mi pesem hvalnica rodi;
dnevom, ki so minili,
pa času, ki ga bomo še užili.

Hvala za ptice, ki me s petjem zbudijo,
in hvala za rožice, ki v polju cvetijo.
Hvala za sonca toploto
pa tudi za zimo in njeno lepoto.

Za leta in dneve, za vsak trenutek, hvala ti!
Da mirna, ko čas bo, zaprem oči,
da se jim pridružim tam nekje.
In hvala ti, da veš, kdaj in kje.

Urška Peternej, 9. a

Domovina

Dobrodošli pri nas doma!
Od tu je najlepši razgled,
moja in tvoja vas je na ogled.
Obrni se okoli sebe mi,
videl boš tisti lepi del sveta, ki
iskal si zmeraj ga.
Naglej se ga,
a tudi pazi nanj.

Klemen Gombač, 9. a

Prešeren

Prešeren bil pesnik je za dva,
rad pisal poezije je iz srca.
Emocije v pesmi je dal,
širok nasmeh se ga je vedno držal.
Edina njegova prava ljubezen je Julija bila,
res vsi vemo, da se dobro ni izšlo.
Enako ljubezen je menda do vinca gojil,
na koncu Zdravljico nam je za himno podaril.

Doris Pirih, 9. a

Akrostihi

Knjiga

Knjige na policah in vsepovsod,
nekdo jih je prinesel kdove od kod.
Jaz jih moram brati
in ne smem jih proč metati.
Grožno jih je prebirati,
a žal se ne smem dosti upirati.

Sandra Vujković, 9. b

Knjigo brati od začetka
ni lahko od petka do petka.
Jo celo noč in dan prebiraš
in ob njej, kot da umiraš.
Gotov s to knjigo sem in konec.
Ali naj jo dam v lonec?

Anže Štemac, 9. a

Knjige berem rad,
najdem v njih pravi zaklad.
Jih berem, v njih srečo iščem
in pravljичni svet raziščem.
Glagolov je v njih veliko,
a na koncu povedi vedno najdeš piko.

Nik Valenčič, 9. b

Ko eno stran prebereš,
ne moreš ustaviti se.
Ja, težko se zbereš
in pozabiš na vse.
Gledanje televizije ne zanima te več,
a glej, knjiga je zanimiva še preveč.

Aurora Kulqi, 9. b

Knjiga je krasna stvar, polna zgodb in utvar.
Nudi sprehod od morja do veselja.
Jo z veseljem berem, da se sprostim, z njo laže zaspim.
In kdor hoče pisatelj postati, mora veliko brati.
Globoko se nas dotakne zgodba vsaka,
a najboljša še čaka svojga junaka.

Jan Surina, 9. a

Narava v meni

Nemir

Narava počiva
brez nobenih skrbi.
Na dežju, v tišini
se sama miri.

A jaz, ko jo gledam,
čutim vse, razen miru.
Globoko v meni
se prebuja nemir.

Pia Jenko, 9. b

Padanje

Zgodaj jeseni,
ko listje pada z dreves,
je listje barvito
na krošnjah in tleh.

Takrat v sebi začutim,
kako še sama padam.
A za razliko od listja,
ne padam lepo.

Pia Jenko, 9. b

Pomlad

Zjutraj zbudim se
napol še zaspan.
Sončni žarek predrami me,
skozi okno zazrem se v nov dan.

In zagledam svobodne ptice,
ki čez nebo lahkotno drsijo.
In opazujem nežne sinice,
ki s svojim petjem svet osvojijo.

Še cvetje se krhko prebuja,
v ljudeh še zbujajo se nuja,
cvetlic polno naročje
utrpati, nesti ljudem.

Denis Frank, 9. b

Ustvarjamo tudi v drugih jezikih

Life

Life is a long journey.
For some too short,
for others too long.
And then there are some,
who lives it like a song.
Good or bad,
for someone it's glad.

But-what is it about?
To reach our goal?
Or-to enjoy the journey?
What is the real truth?
What are we living for?
Why are we here?
Why are some not near?

But-if life is for making
mistakes in progress –
do we even really matter?
Our wishes die with us,
our deeds are buried into ground.
What is there to be found?

But we still live and do,
mostly carefree,
leaving the things just be.
Yet we live on.
Keep that in mind.
But – what will be left behind?

So, life's a journey I guess.
One in a milion.
Maybe there are more,
we don't really know.
Will we ever?
We live,
then we die.

But time's short,
because things are taken
as soon as they're given.
Best take it all,
enjoy most of it,
even if you fall.

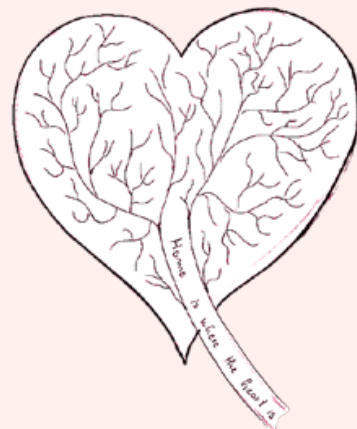
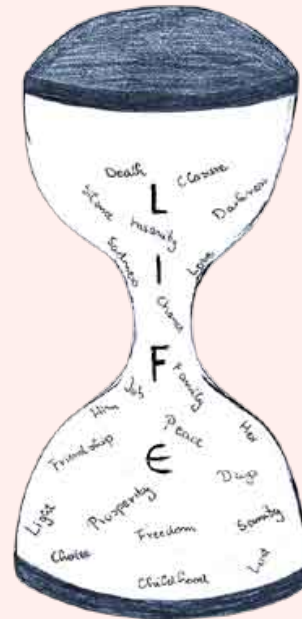
Home

Home isn't a place,
it's more a feeling.
Home is what your heart longs for.
Somewhere,
where you feel like to belong.

Wherever your heart is;
there is your home.
Where you love to be,
with loving people
and places to see.

And people are homes, too.
Some really are.
Home is anywhere,
where you feel you are loved.

Pia Jenko, 9. b

Zapisi, nastali v nekaj minutah ob sliki Pabla Picassa

Zgodba govori o dekletu, ki se je s po-
deželja preselilo v mesto. Nikogar ne pozna.
Mlada je in boji se velikega mesta, hrume-
čih avtomobilov, plinov iz tovarn ... je kakor
roža, ki se v mestu bori za obstoj.

Leon Žužek, 9. a

Bili smo zunaj. Bil je lep dan. Opazova-
li smo hiše in naravo. Vse je bilo lepo pisano
kot v pravljici. Drevo je bilo mavrično in
nihče ni vedel, kaj je bilo v njem. Ptice so
prepevale in polje je cvetelo. Dišalo je po-
letje. Zaradi vročine smo šli pod drevo in
od tam opazovali svet nad nami. Vse je bilo
tako veliko, mavrično, čarobno. Ostali smo
brez besed.

Zaspala sem in ko sem se spet zbudila,
sem bila sama, čisto sama. Hodila sem po
prazni vasi, nikjer ni bilo nikogar, vse je
bilo prazno, slišalo se je samo šumenje li-
stov. Hiše so bile blede mavrične, dimniki
so bili že na dopustu. Prišla sem na jaso in
občutila čarobnost trenutka.

Julija Štemberger, 9. a

Deček je prišel do hodnika, na katerem
je visela slika. Nekaj časa jo je opazoval in se
zamislil. Soseska s hišami. Veliko hiš. Ena
od njih ima balkon, na katerem raste roža.
Cvetovi so brezbarvni in obrobljeni s črno
črto. Steblo se nekajkrat razcepi, zdi se, kot
da roža raste v neskončnost. Morda je to
sončnica ali pa je navadno drevo. Veliko
hiš je okrašenih in ima svoje posebnosti,

vendar nobena nima na svojem balkonu
tako lepe rože. V ozadju je rumeno nebo,
slika predstavlja jutro, roža se prebuja iz
nočnega spanca, vse je kot prerajeno in se
pripravlja na nov dan.

Urška Penko, 9. a

Na sliki sta dve hiši iz predmestja, ki si
delita vrt. V prvi živi mlada družina, v drugi
pa starejša gospa. Obe hiši sta pisani. Vrt je
ograjen z meter in pol visokim opečnatim
zidom. Mimo pelje cesta, ob njej teče elek-
trična napeljava. V vrtu je drevo, malo višje
je od obeh hiš. Nosi velike cvetove, podob-
ne sončnicam in ima bolj malo listov. V pre-
lepem poletnem popoldnevu na vrtu ni
nikogar, le drevo.

Nik S. Š. Valenčič, 9. b

Opazovala sem sliko, ki je bila na steni
in skušala ugotoviti, kaj predstavlja. Najprej
sem opazila kamnito teraso, na kateri stoji
visoka in ozka hiša. Gotovo v njej živi be-
lolasi gospod manjše postave s svojo lepo
in elegantno ženo. Vsako jutro sedita v
senci razkošne krošnje, ki prekriva svetlo
nebo. Skupaj opazujeta prekrasne cvetlice,
ki visoko rastejo ob balkonskem zidu in se
pogovarjata o prekrasni naravi.

Sandra Vujković, 9. b

Pa smo tu. Z družino smo se preselili v novo
stanovanje. Zdaj ležim na postelji in gledam na
prazne bele zidove. Vse, kar je v sobi ostalo od
prejšnjih lastnikov, je slika, ki spominja na delo
kakega drugošolca. Toda ta slika je mojstrovina
Pabla Picassa. Na sliki je hiša, pred njo pa ogro-
mne rože, katerih cvetovi izgledajo kot kolesa
v zabaviščnem parku. Slikar se je tam verjetno
pogosto igral. Slika je pisana in pomeni, da ima
slikar lepe spomine na kraj.

Jan Surina, 9. a

Slika govori o fantu, ki je na drevo privil zob-
nike. Ta fant je imel bujno domišljijo in hotel je
poganjati celo mesto z zobniki, ki jih vrti škrob
iz drevesa.

Našel je popolno drevo, visoko in razvejano.
V temnem prostoru, ki mu je pravil delavnica, v
resnici pa je bil bolj podoben odpadcu, saj je v
njem imel vse, kar je lahko vanj spravil. No, v tej
delavnici je ustvaril zobnike, ki jih je nato privil
na drevo in v sredo debla priključil generator,
ki za pogon potrebuje škrob. Tako je fant rešil
svetovno energetska krizo.

Domen Perkan, 9. a

Nastajanje celote iz delcev

Strmčnik in
Gašpar Mišič

še nista našla rešitve
zaradi oderuštva
Študentje so vedno lačni,
žejni in željni dobre zabave
Nove tehnologije za
razlago podzemlja
Šlamastika", vendar brez
Domačega
oljčnega olja

Matjaž Janežič, 9. a

konS

PRIMORSKA o prvi goljufiji
Do kalaj kopalci
obtoženi Ponoči
Prodali
Prva žrtve kosilnice
zdravnik toži

Manca Vodopivec, 9. a

siti so obljud
Položili vence k spomeniku zaveznikom
Po knjigo v knjigobežnico
Zdaj zaori pesem o svobodi
Ogenj v luk
Strmoglavil na avtocesto
Stop na prehodih
Ujeli divjaka
Tat za rešetkami
Čista RESNICA.

Denis Frank, 9. b

POZORNO
ZA VSO DRUŽINO
vzpostavi energetsko
ravnovesje v telesu
Horoskop
DUŠA IN TELO
VELIKA NAGRADNA
KRIZANKA
Jesenska
akcija
DAN SAMO ZAME

Vanja Čirič, 9. b

Kaj se skriva za
neresnico?

Prednosti in slabosti

Karč karling, alternativna oblika preživljanja dopusta

Kaj črni vokal na jeziku

Z očmi domoljub

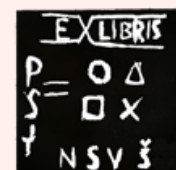
»Ogrožena bodo življenja«

V vojni tipijo
vsi otroci

Majhni koraki, celike spremembe

Korak za korakom

Pia Jenko, 9. b

Z vesli čez ocean **Plaz dvakrat zasul hišo**

Ministrica
je pozvala
k odstopu

dokaza o ministrovi krivdi

Se bo Javor izognil stečaju?

Napredovanje
in štiri steze

Kroglice pa ni bilo

Oživili staro domačijo in ji dali novo vsebino

Alex Đorđević, 9. b

je le za osmino potreb

Na občini ne vedo, kdo dobi pomoč

V Logatcu hočejo svoj satelitski urgentni center

Ne bodo pristali na slabše pogoje

»Veliko mladih se ne zmore veseliti brez alkohola«

En zdravnik v satelitskem centru ne bo dovolj

»Ogrožena bodo življenja«

Leja Janežič, 9. b

Pesnik današnjega boja

Človeška hudobija
nima meja

Blišč ni pregnal negotovosti

Do 100 odstotkov

Bossman

pred Messijem?

Gangnam Style

»Hoče večinski delež v Komunalni!«

Je res še kdo pod pritiskom

položnice

Katero bi izbrali
za bodočo partnerko?

Miha Derenčin, 9. a

prazni

Zdaj zaori pesem o svobodi

Svet nima vodje

Akvariju so škodili dnevi

Položili vence k spomeniku zaveznikom

Počival bi, se sprostil? Delaj!

»Če ne bomo brali, nas bo pobralo«

Župana prosijo, naj ne bo tako strog

Poklonili so se padlim borcem

Medina Bekrić, 9. b

namišljeni prijatelj

ŽE **dolgo TE** NISEM videl,
 spraševal sem SE, če me sploh **Še** poznaš.
 S teboj **rad BI** spet se **snidel**,
 a ne vem, **Če** me še rada imaš.

ves čas sem **govoril** vsem,
DA Dobro bila **si** premišljena.
 sedaj **PA** ne **verjamem** SVOJIM **očem**,
saj VIDIM **DA** nisi namišljena.

Če **KDO** TI BO **hotel** kaj **žalega** storiti,
VEDI, **DA** Vedno **TE BOM** BRANIL.
Ko pa stran **boš** morala **ITI**,
SPOMIN **bom** nate **V** srcu **hраниl**.

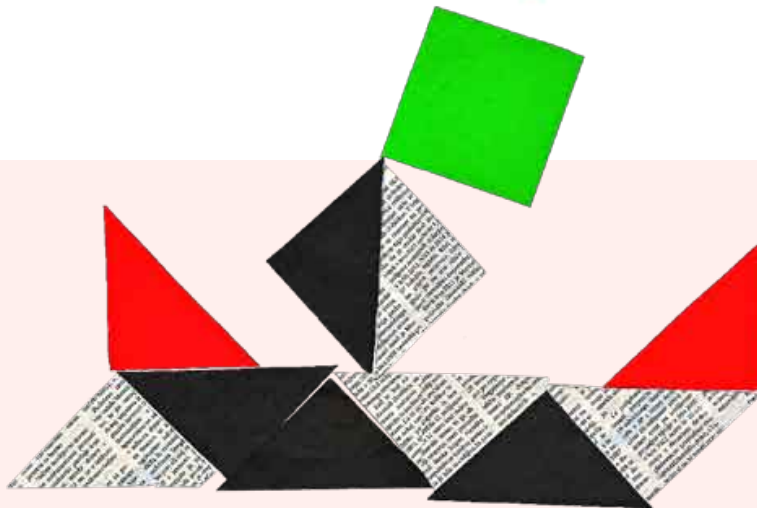
Eva Smrdelj in Doris Pirih, 9. a

Novice poletja 2015

Ujeli smo **Milo Kunis** ki **toži zmaje**
za 560 milijonov evrov ker so **ji**
ukradli kokoš Člčarito **ubil** Oblaka
v Karavankah Maneken **porinil**
mater v globino Logatčani dobili prvi **McDonald's** Ijudje Po 50 letih
poplav dobili **jasno, vreme** **Dveletnik** **nima več ljubice**
ker ga je varala z njegovim bratom Iz peči
so **mu ukradli sina** V Budimpešti nimajo škornjev En evro za **Čevapčić**
lahko prispeva vsak

Jan in **nik**

SOLA in PRUATELJI:
 RAD SE MI MED PRUATELJI,
 ZAIGRAJMO ZAPOJEMO SI.
 VSA MI SREČE V
 NOVEM SOLSKEM letu
 ŽELI.
 ZDAJ ZAPOJMO S PRUATELJI
 in OTROŠKI SE SNOVAMO LETI
 RADI SE BOMO IMELI
 Da BI VSI SREČNO živeli,
 NAJ nam BO več EN ta
 SVET.

Julija Štemberger, 9. a, in Aurora Kuliqi, 9. b

Potovalci

V Hamburgu je danes deževno in megleno. Z ene strani k meni zapiha nežna sapica, ki me za hip odvrne od potovanja in me spomni na mojo hišo, tam nekje daleč od tu, na svež zrak, na svobodo, veselje in družino. Kmalu pa to sapico umori tukajšnji zatohli zrak in moji spomini izpuhtijo v temačno in sivo ozračje. Spet me napolnijo nejevolja, slabost in žalost. Prvič grem sama od doma. Prvič v življenju svoje družine ne bom videla več tednov, mesecev, let ali pa sploh nikoli več. Zberem si misli in odhitim naprej.

Pogled mi zastane na kupu zapuščenih in zanemarjenih hiš, ki kar vpijajo gnulobo, še več, kar kopajo se v njej. Okoli pa smeti. Po tleh so kupi odpadkov. In v eno izmed hiš je stopila gospa srednjih let z majhnim otrokom v naročju. Najraje bi ji tega otroka vzela in zbežala z njim daleč stran med zelene travnike, svež in čist zrak ... A se spomnim, da sem še sama skoraj otrok. Končala sem šolo, vendar še zase nimam denarja, kaj šele za otroka, ki bi zagotovo potreboval več stvari kot jaz. Zato se odpravljam v novi svet, po zaslužek, delo in znanje. S težkim srcem in še večjim odporom do tega mesta se odpravim naprej.

Poskusim gledati v tla, vendar so še tla taka, kot bi tu divjal tornado. Vse povsod ležijo umazani robčki, v katerih je toliko bacilov, kot je mravelj v mravljišču. Najdem tudi cigaretne ogorke in začena se mi dozdevati, da megla okoli mene pravzaprav ni megla, temveč dim, dim, ki prinaša na tisoče bolezni. Kar naenkrat so se po tleh začele pojavljati ribje glave in do mojega nosu je prišel vonj po starih ribah. Znajdem se pred ribarnico. Doma sem živela ob reki in z očetom velikokrat lovila ribe, zato vem, kakšen je vonj svežih rib, in to, kar trenutno vonjam, niso niti približno sveže ribe, kot piše na letakih in vratih ribarnice. Zadržim dih in se odpravim dalje. Upam, da do pristanišča ni več dolgo.

Ko pogleda na tla ne prenesem več, dvignem glavo in vidim, da sem se znašla na vrhu klanca. Ustavim se ter se ozrem naokoli. Vse, kar vidim, je na stotine raznobarnih premikajočih se bitij, ki iščejo kraj za počitek, a ga verjetno nikoli ne bodo našli. Po vsem telesu me je zmrzilo in ker verjamem v to, kar mi povedo vraževerne starke, verjamem tudi v to, da se me je ravnokar dotaknila smrt.

Objokanega obraza in od mrazu otrplih rok tečem do potniškega terminala. Vsi ljudje me lahko vidijo in to mi ni niti najmanj všeč. Nekateri se mi smejijo, drugi s prstom kažejo name in si nekaj šepetajo, spet tretji se samo dregnejo obme, se spaciijo ali pa začudijo, kot da sem deveto čudo sveta, in odhitijo dalje. Ali ni to čudno? Takega odnosa še nikoli nisem doživela. Zagledam se v svoj zamegljeni odsev v neki umazani luži in se sprašujem, kaj sem postala v teh nekaj urah, ki sem jih preživela v tem čudnem in umazanem mestu. Moja obleka je čisto blatna, na robu pa so celo videti krvavi madeži, z vonjem starih rib. V laseh imam smeti, obraz pa je umazan in ves moker od solz, ki sem jih potočila. V glavi mi odmevajo zvoki, ki jih lahko slišim, in zavem se, da sem popolnoma izgubljena. Nekoga moram vprašati za pot. Koga? Takrat čisto blizu zagledam otroka. Bil je ravno tako umazan kot jaz sama, jedel pa je ... No, saj v resnici sploh ne vem, kaj je

BRINJE,

glasilo Osnovne šole Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica, Župančičeva ulica 7

tel.: 05 7110 380

e-pošta: o-dkilbistr:po@guest.arnes.si

spletne strani: <http://www.os-dk.si>

Šolsko leto 2014/2015

Likovna oprema:

učenke in učenci vseh razredov

Naslovnica:

Lara Poljšak, 1. a,

šol. leto 2014/2015

Uredili:

Dragica Štemberger Maljavac,
Sonja Štemberger, Branko Zidarič

Zasnovna in izvedba:

Branko Zidarič

Besedila, vnešena s pomočjo optičnega čitalca,
niso lektorirana.

Ilirska Bistrica, junij 2015

jedel, niti nočem vedeti, izgledalo pa je kot surovo meso, ki si ga ravnokar povaljal po tleh. Približam se mu, on pa se odmakne in skrije svoj obrok pod majico, svoj roteč pogled pa usmeri vame. Zdaj, ko vidim njegov obraz v celoti, vse tiste brazgotine na njem, neočiščene in gnojne rane, se zavem, da mi v bistvu niti ni tako hudo. Kaj vse je moral preživeti ubogi otrok? Poskuša se pogovoriti, on v nemščini, jaz v slovenščini. Ko ugotovim, da ga ne razumem niti besede, ki jo spregovori, začnem uporabljati roke. Z različnimi gibi mu skušam dopovedati, kam sem namenjena. Otrok razume mojo govorico, pomigne s prsti, češ, naj grem z njim, ter odhiti po ulici. Nimam dosti izbire, zato mu sledim.

Tečeva mimo ribarnice, številnih trgovin, mimo nekega parkirišča ter se nazadnje ustaviva pred smetiščem. Deček začne plezati čez goro smeti. Za hip obstanem, nato mu sledim. Ko prideva na drugo stran hriba, zagledam mrežo, ki se dviguje visoko v zrak. Deček se odpravi proti njej ter začne kopati luknjo, da bi lahko prišla na drugo stran mreže. Da bi mu pomagala, se še sama spustim na kolena ter začnem kopati. Končno se splaziva pod mrežo na drugo stran.

Nato tečeva dalje. Pri prvem krožišču zavijeva levo in prispeva do terminala. Srce mi zatrepeta. Končno. Deček mi pokaže hišo, nato pa obstane. Začnem hoditi proti postaji, nato pa se spomnim na svojega novega prijatelja. Obrnem se. Še vedno stoji tam. Nasmehnem se in mu stečem v objem. Medtem razmišljam, s čim naj se mu zahvalim, kako naj mu poplačam za vso njegovo pomoč. Šele takrat se spomnim, da imam na sebi nahrbtnik, v njem pa hrano. Spustim ga iz objema ter sežem v nahrbtnik, v katerem imam nekaj denarja in sendvič s sirom. Vzamem sendvič in mu ga ponudim. Željno ga vzame in ugrizne vanj. Nato mi pokima in izgovori neko besedo, ki je sicer ne razumem, a sklepam, da pomeni hvala. Pomaham mu in s težkim srcem odidem. Lahko pogrešaš nekoga, ki si ga spoznal šele pred nekaj urami?

Toda zdaj me čaka ladja in z njo svetla prihodnost. Odidem do terminala, kupim vozovnico in stopim na ladjo. Kmalu se okrog mene gnete množica ljudi. Odplujemo. Ozrem se na pomol. Ogromno ljudi maha v slovo. Ženske in tudi nekateri moški jokajo, otroci pa se med njimi brezskrbno igrajo. Zagledam malega dečka, ki mi maha. Spet me oblijejo solze, a zberem moči in mu pomaham nazaj.

Moje potovanje se začenja. Čaka me negotova prihodnost. V srcu se še enkrat poslovim od doma. Še zadnjič pogledam dečka, nato pa se obrnem in s solznimi očmi pogledam na prostrano morje in neznani cilj. Strah me je, vendar to čustvo potlačim globoko v sebi. Ostanem mirna in pogumno zrem v prihodnost.

Sara Mežnar, 9. b

Gledam skozi okno, jutro je pusto in deževno. Želim si, da ne bi nikoli odšla od doma. Vse je tako črno in umazano. Najraje bi se zaprla v svojo sobo in nikoli več ne bi prišla ven, saj me misel na odhod nekoliko straši.

Okoli mene je neprijeten vonj in vse je umazano. V meni se poraja čuden občutek. Čutim srce, ki mi zelo hitro bije. Vidim množico ljudi, ki premraženi čakajo na prihod ladje. Kdo ve, zakaj želijo zapustiti svoje mesto? Čakajo, da gredo v novi, boljši svet. V svet, kjer ni črnine in žalosti.

Pridem v pristanišče med množico čudnih ljudi. Bili so samo preprosti ljudje, toda zdeli so se mi drugačni. Opazim, da so izrazi na vseh obrazih enaki. Žalostni, otožni, nekateri tudi objokani. Ljudje so zamišljeni, tako kot sem zamišljena sama. Še vedno čakam na ladjo upajoč, da nas bo odpeljala daleč stran v boljše in veselo življenje. Razmišljam, ali bo res boljše in lepše. Vsa premražena z begajočim pogledom opazujem množico. Pogled se mi ustavi na mladem moškem in na njegovem sinu, ki joka v očetovem objemu. Nehote pristopim in vprašam, zakaj otrok joče. Poskušam ga potolažiti in mu dam nekaj hrane, a ne pomaga. Moški me pogleda in se mi prijazno zahvali. Pove, da mu je pred kratkim umrla žena, otrokova mama. Ta novica me nekoliko prizadevne, saj bo otroku mogoče kmalu, v vojni, ki se bliža, umrl tudi oče. Otrok bo ostal doma s tujo družino, pri sosedovih ali pa kar sam.

Že se sliši hrup iz daljine, opazim potniško ladjo. Strmim vanjo, ne vem, kaj se dogaja okoli nje. Sploh ne opazim, koliko ljudi je že na njej. Ko pogledam okoli sebe, otroka in njegovega očeta ni več. Pozabila sta svojo prtljago, zato jo vzamem in nesem na ladjo. Še zadnjič pogledam k oknu svoje sobe, čeprav ne maram svojega mesta, ker je videti osamljeno in brez življenja.

Kmalu ne vidim več pomola, saj ga je zakril oblak sivega dima. Postanem vesela ob misli na novi svet in lepo prihodnost.

Rebeka Dekleva, 9. b

Bilo je megleno jutro. Spomnim se še zadnjih besed sorodnikov. Spomnim se solz v maminih očeh in žalostnega očetovega glasu.

Ne potujem pogosto, zato se veselim potovanja. Čez nekaj trenutkov že sedim v vlaku. Vožnja se vleče. Končno sem prišla v mesto, ki se mi zdi neverjetno. Velike stavbe, trgi, množica ljudi. Vsega tega prej nisem bila vajena, saj nikoli prej nisem bila v tuji državi. Nihče v moji družini še ni potoval tako daleč. V sebi čutim srečo in veselje. Vesela sem, da sledim svojim sanjam in potujem v neznano. Čez nekaj časa me mine veselje, občutim samo strah in žalost. Še nikoli nisem bila tako daleč od doma. Pogrešam svojo družino in prijatelje.

Oziram se okrog in gledam množico ljudi, neznanih ljudi. Vsi hitijo, vsak v svojo smer. Gledam jih prestrašeno, zdijo se mi brezčutni, hladni. Vračajo mi grde poglede. Najraje bi se vrnila domov, v svoj domači kraj, kjer se počutim ljubljeno. Ne, ne bom odnehala. Tako daleč sem že od doma. Šla bom nasproti svojim sanjam. Od nekdaj sem si želela obiskati tuja mesta, države.

Hodim proti glavnemu trgu. Okrog mene je množica neznanih obrazov. Ne razumem niti besede. Hodim naprej, utrujena in lačna. Začelo je deževati in vsi še bolj hitijo. Zatečem se pod streho neke cerkve. Odprem svoj nahrbtnik in začnem jesti kos kruha, ki mi ga je zavila mama.

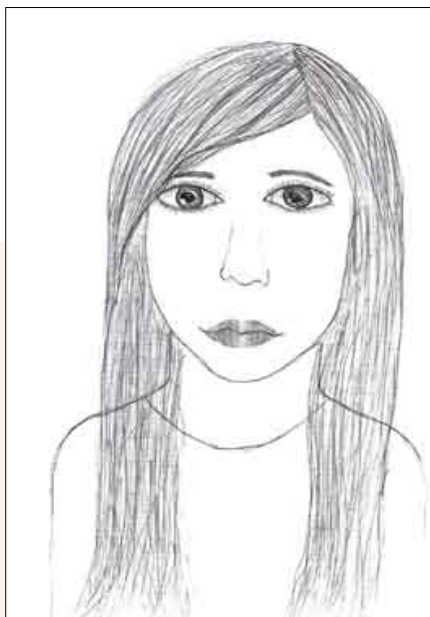
Spet se zazrem v neznano, ni mi jasno, kam vsi ti ljudje tako hitijo. Vsak je drugačen, vsak ima svojo zgodbo. Drugačna sem od njih. Nimam tako lepih oblačil, nisem tako urejena in čista.

Zmrazilo me je. Začelo se je večeriti. Pogledam na uro. Ura je že sedem. Čisto sem pozabila, da bi morala biti na železniški postaji že pred eno uro. Tečem na postajo, vendar je moj vlak v svet že odpeljal. Prestrašena sem in premražena. Ob stebru zagledam revnega moškega, ki leži na tleh. Nimam prenočišča, zato prise-

dem k njemu. Molčala sva. Spet odprem nahrbtnik, vzamem preostali kruh in ga dam na pol. Polovico molče ponudim neznancu. Videti je, da že več dni ni jedel. Moški je vzel kruh in me pogledal s toplimi rjavimi očmi. Spregovori nekaj besed, ki jih ne razumem, in začne jesti. Pri srcu mi je postalo toplo. Prvič se danes v neznanim kraju počutim kot, da nisem sama na svetu.

Zbudi me glasen hrup. Ne vem, kje sem. Ležim na tleh. Na postaji. Pred seboj zagledam vlak. Hitro vstanem in stečem vanj. To je vlak za nadaljevanje moje poti. Želim si, da ne bi odšla od doma. Tako sama in žalostna sem. Kdo ve, kdaj bom spet doma? Kdo ve, kam me bo vodila pot? Želim si, da v boljše življenje.

Nina Dekleva, 9. b

Murnova zvezda

Murnova zvezda mi je nekaj prišepnila,
svetlikala se je in rumena je bila.
Govorila je in se smejala,
ko s temnega neba je gledala.

Kako drobni ljudje smo,
videlo se je z neba.
Gledala sem jo,
ko smejala se mi je na Zemljo.

Murnova zvezda mi je nekaj prišepnila,
svetlikala se je in rumena je bila.
Govorila je in se smejala,
ko s temnega neba je gledala.

Katja Bajec, 9. b

Spominjam se, da sem živila pri neki družini v reji. Čeprav so lepo ravnali z mano, svojega življenja pri novih starših nisem marala. V družini se sicer ni poznalo, da nisem njihov pravi otrok, vendar sama sem to preveč občutila. Z drugimi otroki smo se odlično razumeli, ampak pogrešala sem le eno stvar, svoje prave starše. Neprestano me je spremljala misel, da jih bom nekoč našla, čeprav so vsi govorili, da jih ne bom, jim nisem verjela. Bila sem žalostna, v sebi pa sem se počutila močno in verjela, da bom nekega dne odšla od tam.

Bilo je nekega dne, ko smo z mojo rejniško družino odšli na potovanje. Brat in sestra sta bila mlajša od mene. Deček je bil star deset let, deklica pa le sedem, zato se z njima nisem preveč obremenjevala. Po resnici povedano, sem ju sovražila. Kar naprej sta se hotela igrati z mano, morala sem prenašati njune otročje šale. Ampak vseeno je bilo videti, da me imata rada in sta ponosna name, da sem njuna sestra.

Tisto jutro je bilo zasanjano, saj smo vstali zelo zgodaj. Vsak je pripravil svojo prtljago in oče nas je odpeljal na letališče. Misel na to, da bom morala sedeti ob bratu in sestri, me je utrujala. Celo pot bom morala prenašati njuno neumno čebljanje. Morala sem se znajti. Za minuto sem zapustila čakalnico, kjer smo z družino čakali letalo. Razgledala sem se okrog, in kot da bi pričakovala, je tam na stolu sedel nek deček. Videti je bil mojih let. Pozdravil me je v angleščini, zato sem tudi jaz nadaljevala pogovor v angleščini. Povedal je, da potuje sam, v Ameriko. V roki je imel dve vozovnici, zato sem ga vprašala, če čaka še koga. Rekel je, da je hotel na potovanje s sestro, pa je zbolela. Ponudil mi je, da se mu pridružim. Privolila sem in prisedla k njemu. Do najinega leta je bilo še dolgih pet ur. Bila je že noč, letalo moje družine je že odletelo. Kdo bi si mislil, da sploh niso opazili, da me ni med njimi!

V čakalnici je bilo zelo vroče, zato je prijatelj predlagal, da si zunaj poiščeva pijačo. Opazovala sva nebo, posuto s tisočimi zvezdami, in klepetala. Vse zvezde so bile tako sijoče in prelepe. Pogled se mi je ustavil na blede rumeni majhni zvezdi. Zdelo se mi je, da sveti samo meni. Spomnila sem se na svojega pravega očeta in mamo, ki sta tam nekje daleč. Kot da bi mi zvezda šepetala, da ju moram najti. Fant mi je obljubil pomoč pri iskanju staršev.

Bil je čas za odhod. Stopila sva v letalo in odletela v Ameriko. Čez nekaj ur sva prispela tja, ne spomnim se kako, verjetno sem med letom zaspala. Prtljago sem tudi sama odnesla v hotel, v katerega je bil namenjen Anglež. Oba sva bila že zelo lačna in čas je bil za večerjo. Stopila sva v jedilnico in na sredi sobe se mi je zdelo, da vidim tisto majhno blede rumeno zvezdo. Začudeno sem pogledala in zagledala svoja čisto prava starša. Od sreče sem objela prijatelja in se mu zahvalila, da je rezerviral ravno ta hotel. Stekla sem k staršem, ki sta bila neizmerno vesela, ko sta me videla. Presrečna sta mi povedala celo zgodbo, kako sta me izgubila, kako sta me iskala, kako še vedno potujeta iz države v državo, da bi me našla ...

Posločila sem se od prijatelja, ki je šel svojo pot. V srcu sem vedela, da sem se ob pogledu na tisto blede rumeno zvezdo pravilno odločila, saj sem končno našla svoje prave starše.

Rebeka Dekleva, 9. b

Spomnim se nekega poletja, ko sem imela osem let. Bila sem na poletnem taboru. Nisem hotela iti tja, vendar so me starši prisilili. Nisem bila preveč družaben otrok. Moji vrstniki so se mi zdeli otročji in nezanimivi. Tudi prijatelj nsem imela veliko. Vedno sem se počutila kot, da nikamor ne spadam. Zdelo se mi je, da nisem bila rojena ob pravem času. Verjetno bi se bolje počutila v nekem drugem času.

Na tabor so me starši poslali z namenom, da bi spoznala nove prijatelje in da bi postala bolj družabna. Hoteli so spremeniti mojo osebnost. To mi ni bilo všeč, zato tudi nisem hotela med tuje ljudi. Vendar nisem imela izbire, morala sem na tabor.

Prvih nekaj dni sem bila zelo prestrašena. Bala sem se sama sebe. Čez čas sem se spoprijateljila z neko deklico, ki je bila podobnega značaja kot jaz. Nisva se veliko pogovarjali, kar mi je bilo všeč. Razumeli sva se tudi brez besed. Vse sva počeli skupaj. Nekoliko lažje sem preživljala čas, vendar vseeno nisem bila nič bolj navdušena nad bivanjem v taboru.

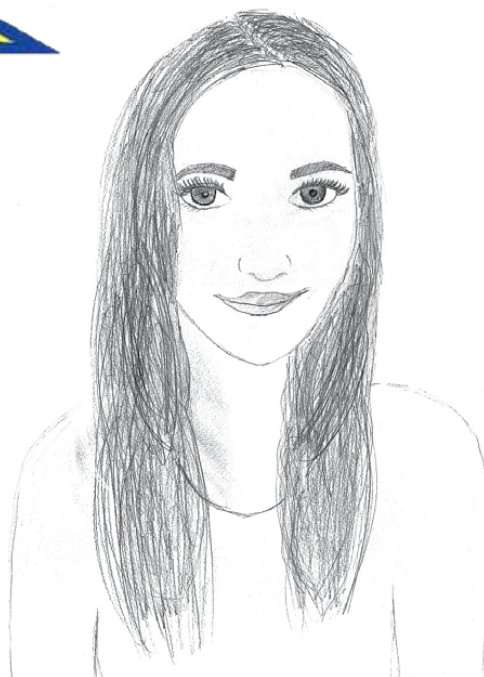
Odkrila sem, da naju s prijateljico nekaj družijo. Obe sva radi opazovali nebo. Ponoči je bilo tako skrivnostno, temno in tiho. Vsak večer sva skupaj gledali v zvezde. Nekega večera je bilo nebo še posebej jasno. Ležali sva na travi in strmeli v nebo.

Nisva se zmenili za hrup drugih razposajenih otrok. Kar naenkrat se je nekaj zasvetilo. Bila je zvezda. Zelo mi je bila všeč. Njeno svetlikanje se mi je zdelo kot nekakšno znamenje, začetek nečesa novega.

Od takrat naprej sem se tudi počutila drugače. Zaupala sem vase. Naslednji dan sem se plašno pridružila ostalim otrokom in spoznala, da sploh niso tako slabi, kot sem mislila.

Staršem se je izpolnila želja, saj sem postala veliko bolj družabna in spoznala sem veliko novih prijateljev.

Nina Dekleva, 9. b

Nekaj se je zgodilo v njenih sanjah. Nič več ni sanjala o princu na belem konju, o svoji prihodnosti, ljubezni. Od takrat naprej se ji zdi, kot da sliši glas, ki jo kliče, vabi k sebi. Od takrat naprej se je vse spremenilo.

To je zgodba deklice, ki je izgubila vse, kar se da izgubiti. V avtomobilski nesreči so ji umrli starši in brat, na katerega je bila zelo navezana. Medtem ko je okrevala v bolnišnici, je izvedela, da so oropali in požgali hišo, v kateri je živela. Ko so zdravniki prišli v njeno sobo z veliko novico, da je zdrava in da lahko zapusti bolnišnico, se ona ni veselila. Ni imela kam. Edina sorodnica, ki jo je poznala, je bila njena babica, ki pa je živela v domu za ostarele, tako da zanjo ne bi mogla skrbeti.

Čez nekaj dni je že živela v sirotišnici. Sovražila je tiste železne postelje, ki so škripale že, če si samo roko položil nanje. Hrana, ki so jo dobivali, se ji je upirala, osebe ji je šlo na živce. Kar naprej so jo spraševali: »Kako je kaj danes, naša lepota? Smo danes kaj boljše volje?« Vsi so jo vzljubili, čeprav z njimi ni bila prijazna. Smilila se jim je, ona pa tega ni marala.

Dnevi so minevali in vsakodnevna rutina: zajtrk, spanje, kosilo, spanje, večerja, spanje se ni nehala. Nad deklico, ki je bila na pogled kar simpatična, pa so vsi obupali. Celo nekaj parov, ki niso mogli imeti otrok, se je zanimalo zanjo, a ko so jo bolje spoznali, so sami pri sebi ugotovili, da zanjo ni pomoči.

Edina uteha so bile deklici sanje. Tam si je sama ustvarjala svet, ki je bil zanjo popoln. Ni ji bilo treba nositi pižame, jedla je to, kar si je zaželela, spala je na največji in najudobnejši postelji. A ta svet se je vsakokrat, ko se je oglasil zvonec, ki je oznanjal čas za obed, razblinil in deklica je morala odpreti oči.

Kot bi trenil, je minilo leto, dve leti, tri leta, deklica pa je odrasčala in postala najstnica. V sirotišnici sta poleg nje prebivala le še dva fantka, ki nista imela več kot deset let. Začuden je bila sama nad seboj, da tega ni že prej opazila, hkrati pa je bila ljubosumna na vse tiste otroke, ki so jih posvojili. Zaželela si je, da bi tudi ona kmalu odšla od tam. Mogoče nekam, kjer živijo prijazni ljudje, ki imajo velikansko hišo. Hkrati pa bi rada spoznala ljubezen svojega življenja. A to so bile le sanje, sanje, ki jih verjetno ne bo nikoli doživela. Nekaj je morala nujno spremeniti! A kaj?

Naslednji dan je naredila načrt. Napisala si je nekaj točk, ena je bila tudi izboljšanje njenega obnašanja. Vse je poskušala, a nič ni pomagalo. Objokana je zaspala.

Takrat se je prvič zgodilo. Najprej se ji je sanjalo o njeni pokojni družini. Ozadje tega spomina je bilo sivo in temačno. Kar naenkrat pa jo je neznani glas poklical po imenu. Zdelo se ji je tako resnično, da se je takoj zbudila. Ozrla se je po sobi, vendar razen dveh negibnih teles na sosednjih posteljah ni videla ničesar. Poskusila je ponovno zaspati, vendar ji ni uspelo. Ostala je budna, v srcu pa je čutila tesnobo. Končno je zazvonila ura in naznanila čas za zajtrk. Nato je cel dan presedela na postelji in napočil je čas za spanje.

Takrat se je zgodilo drugič. Spet je sanjala o svoji družini, ko je zaslišala glas, ki jo kliče, a tokrat se ni zbudila. Kar naenkrat se je vse okoli nje stemnilo, le tu in tam je videla nekaj svetlikajočih se pik in kmalu je ugotovila, da so to zvezde. Pogledala je tja, kjer bi morala biti tla, in se ustrašila. Videla ni ničesar, čista tema, in ona je lebdela v zraku. Še isti trenutek je zopet zaslišala tisti glas, ki ji je prigovarjal, naj se ne boji, da so to le sanje, ki se

lahko končajo kadarkoli. A deklica tega, da bi se vse skupaj končalo, ni želela. Glas pa ji je rekel, da ni več veliko časa. »Časa za kaj?« ga je deklica želela vprašati, a se je nenadoma vse spremenilo.

Takrat se je znašla na travniku, kjer so cvetele rože, žvrgolele ptice in je bilo vse kot v pravljici. Zraven nje pa je lebdela zvezda. Čisto prava zvezda, a dekcle se ni balo, da bi jo ta opekla. Nato pa je zvezda spregovorila: »Sem zvezda. Lahko pa me kličeš tudi Murnova zvezda. Ime sem dobila po Josipu Murnu, ki je ob svoji smrti prosil veselje, naj mu uresniči še njegovo poslednjo željo.« Nato je zvezda za kratek čas utihnila in dekcle jo je skušalo spodbuditi, naj govori naprej, a ko je odprla usta, se je oglasila zvezda: »Lahko slišim in berem tvoje misli, zato ti ni treba govoriti.« Še malo je pomolčala, nato pa spet začela: »Kot otrok je bil Josip v reji, matere ni videl pogosto. Počutil se je, kot se zdajle počutiš ti. V svoji zadnji želji pa si je zaželel, da ne bi bilo na svetu nikoli več otrok, ki bi bili, ali se vsaj počutili, kot on. In tu nastopim jaz. Otrokom pokažem, kaj vse bi lahko imeli, če bi se vsaj malo potrudili. Enako mislim storiti tudi pri tebi. Kot vidiš, je okoli naju vse polno življenja

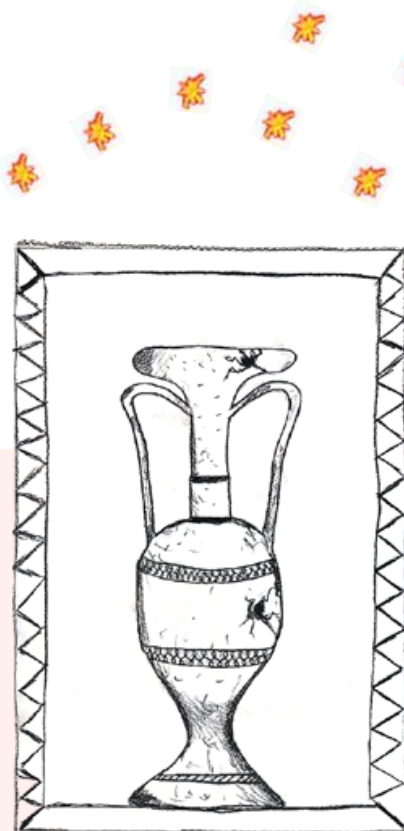
in vse to je lahko tudi tvoja prihodnost.« Deklica do sedaj ni niti opazila, da okoli nje tekata dva otroka in da se nedaleč stran z roko v roki sprehaja mlad par. V ženski je dekcle prepoznalo sebe. Solze so ji pritekale iz oči in nasmehnila se je.

Takrat pa se je zopet vse spremenilo. Stemnilo se je in znašla se je v bolnišnici. Zagledala se je na postelji, vso žalostno in obupano, okoli nje pa se je gnetla kopica zdravnikov. »To pa je tvoja prihodnost, če ne boš ničesar spremenila. Videla sem že, da si se poskušala spremeniti, a morala se boš bolj potruditi. Zdaj pa zapri oči, preštej do deset in jih nato spet odpri. Pa z bogom!«

Deklica je ubogala in se je, ko je odprla oči, znašla na postelji v sirotišnici. Še predobro se je spominjala vsega in sedaj je vedela, kaj mora narediti. Tedaj pa je zazvonila ura. V istem dnevu se je dekcle začelo zanimati za to, če bi jo kdo posvojil. Presenetila je vse in tudi sama sebe. Čez en teden so jo posvojili. Preselila se je k novi družini, ki je bila zelo prijazna z njo, in je imela veliko hišo. In tako je živelo dekcle svoje sanje.

Tako se zgodba o deklici konča in mogoče je v tej zgodbi tudi delček mene. Mogoče pa sem bila jaz ta deklica. Mogoče se je to zares zgodilo? Mogoče ...

Sara Mežnar; 9. b

Sodobna Romeo in Julija

Anja in Luka

Anja je 15-letna deklica, obiskuje osnovno šolo in je zelo zaljubljena v učitelja športne vzgoje Luko, ki je star 29 let. Anja se pri urah le težko zbere. Ko ji učitelj Luka pri vsaki uri nameni pogled, ki naj bi jo streznil pri izvajanju prvin, se Anja še bolj zmede in njeno srce zaigra kot na najbolj bučnem koncertu.

Anja se je vsak dan, ko je pisalo na urniku šport, prav posebno uredila. Tako je bilo tudi tiste sončne srede v maju. Oblekla se je mini krilo, kratko majico, vzela telefon, pozdravila mamo in odvihrala skozi vrata. Na poti do šole je razmišljala samo o učitelju, njegovih prelepih očeh, prelepi pričeski ... In ravno ko si je predstavljala, da ga je poljubila, jo je zmotilo vibriranje telefona. Oglasila se je in na drugi strani je zaslišala znan glas. Bila je njena najboljša prijateljica Eli, edina oseba, ki ji je Anja zaupala.

E: Hey stara! Pa kje hoš. Te čakam pred vrati in tebe od nikjer. Aja, pa mam preseenečenje zate!!

A: Že grem, že grem, še mau pa bom pr teb. Kaj pa???

E: Ja prit pa boš vidla!

Anja je pospešila korak in ko se je bližala Elinim vratom, je že tekla. Ko sta se prijateljici pozdravili in objeli, je Anja začela nestrpnost spraševati o presenečenju, ko pa ji je Eli pokazala le prikupno plišasto pando, ki jo je kupila posebej zanjo, je bila zelo nesrečna, saj je pričakovala Luko.

Napotili sta se v šolo. Anja je s pogledom iskala najboljšo postavo na šoli, a je ni našla, zelo se je prestrašila. Ure so bile zelo dolgočasne, tudi sledila jim ni, saj je pričakovala peto uro. In končno jo je dočakala – na sporedu je bila ura nogometa na zunanjem igrišču. Učencev je bilo neparno število, zato se je učitelj Luka odločil, da bo igral v Anjinem moštvu. Ura se je bližala koncu, Anja je le za sekundo pogledala proč in se zamislila. Takrat ji je njen sošolec brcnil žogo v glavo. Izgubila je zavest.

Luka ji je dajal umetno dihanje, Eli pa je poklicala rešilca. Reševalci so skupaj z Anjo odpeljali tudi Luko, ki mu ni bilo vseeno, ali bo Anja preživela ali ne. Za zdravniško, ki je oživljala Anjo, je imel veliko vprašanj: »Ali je kaj resnega? Ali bo preživela? Ali bom tudi jaz nosil posledice ...«

Za Luko je vožnja trajala celo večnost, posedanje v čakalnici pred operacijsko dvorano je bilo še težje. Po štirih urah mučnega čakanja je končno lahko videl Anjo v njeni sobi. »Tam je ležala kot najlepša princeska iz mojih sanj, pristopil sem k njeni postelji, jo pobožal po obrazu in ji prilepil poljub. Kako mehke ustnice ima, nanje bi bil lahko prižet do smrti in še naprej.« Anja se je prebudila, Luka pa ji je izpovedal svojo ljubezen. Oba sta bila srečna in za nekaj minut sta pozabila na vse ovire v njuni zvezi.

Anja je ostala v bolnišnici še nekaj dni. Luka je bil njen stalni gost, nosil ji je rože, jo poljubljal in ji govoril: »Rad te imam!«

Ko je zapustila bolnišnico, jo je odpeljal kar Luka. Doma je povedala, da sta z učiteljem par. Ko so to zaslišali njeni starši in sestra, jih je skoraj kap. Začeli so kričati nanjo, jo zmerjati in se ji smejeti, češ kakšna trapa je. Stekla je v sobo, zaloputnila z vrati in napisala sms svojemu Romeu »TAKOJ MORAŠ PRITI POME IN ME ODPELJATI K SEBI. MOJI SO ČISTO PONORELI, KO SEM JIM POVEDALA!!!«

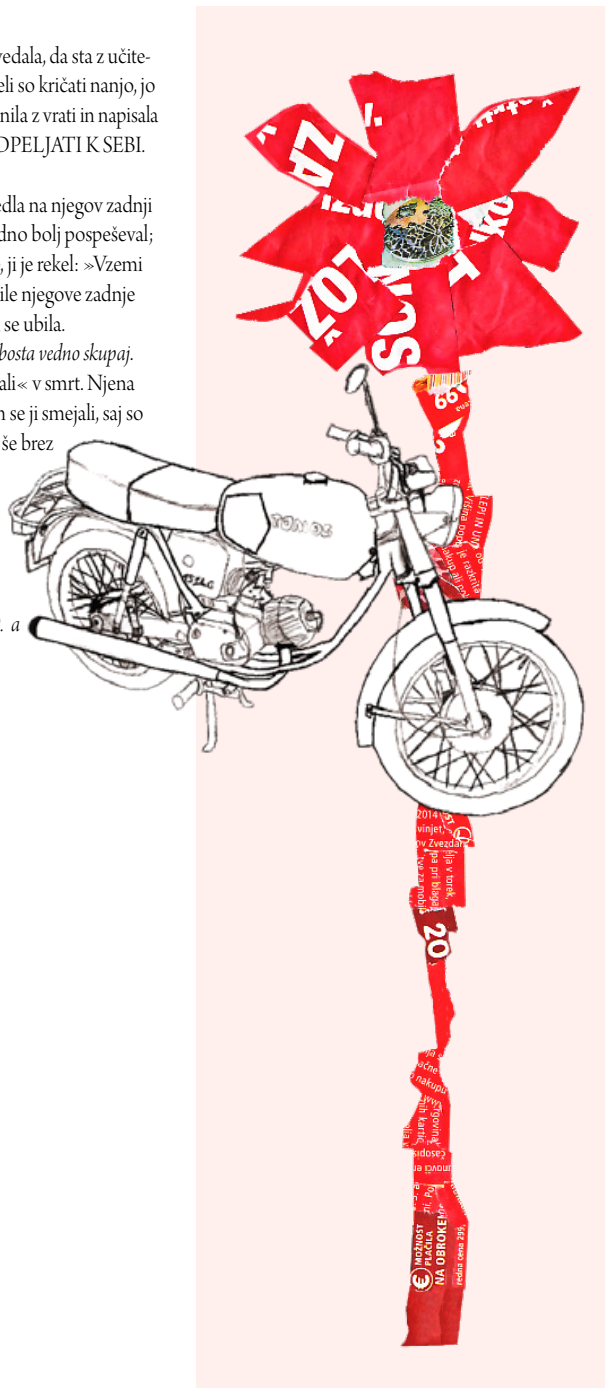
Luka je pridrvel z velikim belim športnim motorjem. Anja je sedla na njegov zadnji sedež in skupaj sta oddrvela v neznano. Na dolgi ravnini je Luka vedno bolj pospeševal; Anja ga je prosila, naj se ustavi, a ko je opazil, da so zavore popustile, ji je rekel: »Vzemi mojo čelado in me močno stisni ter reci, da me imaš rada.« To so bile njegove zadnje besede, saj sta se kmalu zatem z veliko hitrostjo zaletela v zid hiše in se ubila.

Naslednji dan je v časopisu pisalo: *Imela sta se rada in njuni duši bosta vedno skupaj.*

Anjini starši so svoje dejanje obžalovali, saj so svojo hčer »poslali« v smrt. Njena sestra Zala se je prav tako zaljubila v učitelja. Starši je niso obsojali in se ji smejali, saj so vedeli, kaj se je zgodilo z Anjo in kako težko bi bilo preživljati dneve še brez druge hčerke.

Na Anjinem in Lukovem grobu je poslej vedno veliko lepih rož; ljudje, ki so ju poznali, ju ne bodo nikoli pozabili in bodo vedno podpirali ljubezen med dvema, ki se res neizmerno ljubita.

Manca Vodopivec, 9. a

Romeo in Julija

Bilo je na večerni zabavi in 17-letna Julija se v življenju še ni tako dolgočasila. Želela je oditi, a ni mogla, saj je bila posebni gost na razkošni zabavi. Povabil jo je njen dobri prijatelj, ki je bil tudi gostitelj zabave, vendar mladi lepotici še ni namenil niti minute. Julija se je odločila, da zapusti tople prostore in odide na mrzel zrak. Zunaj se je naslonila na ograjo in razmišljala, kakšen izgovor bi bil dovolj dober, da odide domov. Takrat pa je opazila svojega prijatelja, ki ji je prihajal nasproti.

Medtem ko je bila zunaj, jo je opazil mladi Romeo. Ko jo je zagledal, mu je srce poskočilo. Takoj se je zaljubil v lepotico ter se odpravil proti njej. A ravno takrat je opazil, kako se ji nekdo bliža. Bil je njegov sovražnik. Postal je zelo jezen, ko je opazil, da se lepotica pogovarja z njim. Še malo je počakal v upanju, da se bo mladenič vrnil na zabavo brez Julije. In to se je tudi zgodilo. Poln olajšanja in veselja je skoraj stekel k njej.

Julija je bila vedno bolj potrta. Želela si je, da bi jo nekdo rešil te zabave, saj ji je bilo zelo dolgčas in neprijetno. Žalostno se je obrnila in se z muko odpravila proti dvorani. A pot ji je prekrizal neznanec. Bil je njenih let, zelo postaven in lep. Imel je samo eno »napako«, ki je ni motila, vendar je bila za njeno družino nesprijemljiva. Mladenič je bil Angloameričan, a niti temnejša polt ni mogla zaustaviti njene ljubezni. Predstavil se ji je kot Romeo in začela sta se spoznavati. Ob vsaki spregovorjeni besedi sta se še bolj zaljubila eden v drugega. Tako sta se nekaj časa pogovarjala, ko sta zaslišala, da nekdo kliče Julijo. Iskal jo je njen prijatelj. Romeo je hitro pobegnil, a z Julijo je ostal v stikih prek socialnih omrežij.

Naslednji dan je svojo noro zgodbo in ljubezen do Romea zaupala svoji najboljši prijateljici. Staršem si tega ni upala niti omeniti, saj so bili zelo strogi in niso prenesli druge rase kot bele. Zato je Julija to zadržala zase in se ponoči skrivaj dobivala s svojo drugo polovico. Vedno bolj je ljubila Romea in to se ji je poznalo v šoli in gospodinjstvu. Bila je zasanjana in veliko časa je presedela ob računalniku ali s telefonom v roki. Starši so nekaj posumili, a Julija jim ni povedala nič. Odločili so se, da bo Juliji povsod sledil družinski prijatelj, ki je nedavno gostil večerno zabavo.

Nekega večera, ko se je Julija odpravila ven, je opazila, da ji nekdo sledi, zato je poklicala Romea. Povedala mu je, a preden mu je zabičala, da je ne sme iskati, ji je pošla telefonska baterija. Vsa prestrašena se je odpravila v drugo smer, čim dlje od mesta, kjer naj bi se srečala s svojo sorodno dušo.

Romeo se je prestrašil. Slišal je samo to, da nekdo sledi njegovi ljubezni. Hitro se je odpravil proti avtu in začel iskati Julijo. Minilo je kar nekaj časa, preden jo je našel. Bila je zelo daleč od parka, kjer sta se nameravala dobiti. Parkiral je pred pekarno in stekel proti Juliji. Objel jo je in nato sta odšla nazaj k njegovemu avtu. Ker sta vedela, da Romea ne smejo opaziti Julijini starši, sta se odločila, da jo odpelje k njeni prijateljici. Tam je nameravala »napolniti telefon« in sporočiti staršem, kje je in da bo prespala pri sošolki,

ker morata napisati nalogo. Mislila sta, da ju ni nihče opazil, a sta se motila. Vse to je videl družinski prijatelj Julijinih staršev in jim to hitro sporočil. Podrobno jim je opisal tudi Romea, saj ga ni maral in ni želel, da je z Julijo. Takoj zatem je Julija sporočila staršem, naj je ne čakajo. Slednji so se skupaj s prijateljem odločili, da se bodo s hčerko pogovorili naslednji dan.

Naslednje popoldne je Julija iz šole prišla domov, kjer jo je čakal nenavaden prizor. Starša sta sedela v kuhinji za mizo in samo strmela proti vhodnim vratom, nato pa v hčer. Še enkrat sta jo vprašala, kje je bila prejšnjo noč. Ker se je Julija zlagala, je njen oče vzkipeł. V obraz ji je vrgel vse, kar mu je povedal prijatelj in hčerki prepovedal, da se še kdaj sreča z Romeom. Vzel ji je tudi telefon in računalnik ter ji prepovedal hoditi ven. Julija je bila zelo žalostna in potrta. Cele dneve je prebila samo v sobi in v šoli. Njena najboljša prijateljica je takoj nekaj posumila. Ko ji je Julija povedala, kaj je narobe, se je ta takoj nečesa domislila. Ker je Julija vedela, kje živi njen Romeo, je to zaupala prijateljici. Ta ji je zagotovila, da lahko Romeu pove, kje se lahko dobita in skupaj pobegneta. Julija je bila zelo vesela in hvaležna prijateljici, saj je zelo pogrešala svojo drugo polovico.

Doma je komaj čakala, da pride polnoč. Takrat naj bi se dobila z Romeom v parku in pobegnila. Končno se je kazalec na uri približal polnoči in Julija je potihot planila skozi okno. Mislila je, da lahko zbeži neopazno, a se je spet motila.

Romea je nenavadni obisk zelo presenetil, saj ni pričakoval, da ga bo obiskala Julijina najboljša prijateljica, ki mu je povedala, kaj namerava storiti Julija. Ker je Romeo zelo ljubil Julijo, je brez oklevanja privolil v njuno srečanje. A pogovarjala sta se na planem in vse to je slišal prijatelj Julijinih staršev, saj je zasledoval tudi Romea. Ker pa je želel biti junak, se je odločil, da bo sam vse to preprečil.

V parku je Julija nestrpno čakala Romea. Končno je prišel. Bila sta zelo vesela, da se spet vidita in vedela sta, da ne moreta živeti drug brez drugega. Vsa srečna sta se odpeljala, izven mesta pa jim je začel nekdo slediti. Vozil je zelo hitro, zato je tudi Romeo pritisnil na plin. Zasledovalec je prihajal vedno bliže. Romea in Julijo je zgrabila panika. Vozila sta čedalje hitreje, a neznanec jima je še vedno sledil. Tako so divjali nekaj minut. Bilo je zelo temno. Ker je bil Romeo še mlad in ne dovolj izkušen voznik, sredi ceste ni pravočasno opazil lisice. Hotel se ji je izogniti, pri tem pa je v naglici preveč zasukal volan. Izgubil je nadzor in avto je zapeljal s ceste naravnost v prepad. Mlada Julija in Romeo nista preživela.

Pia Jenko, 9. b

